

Giới thiệu Láng Giềng Hắc Ám

Truyện Láng Giềng Hắc Ám của tác giả Tát Không Không là truyện ngôn tình với tình huống cực kỳ bá đạo.

Hàng xóm của cô là bà Lâm hàng xóm, vì có công việc đột xuất nên gia đình phải về quê, nhưng còn cậu con trai đang sắp sửa thi đại học nên không biết nhờ ai.

Nhân tiện có cô là hàng xóm, bà ấy nhờ cô chăm sóc cậu ta vài bữa, chính nguyên nhân này khiến câu chuyện diễn ra theo một diễn biến khác.

Bạn đang đọc truyện *Láng Giềng Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Chuyện xảy ra như thế nào nhỉ? Để tôi nghĩ đã.

Có lẽ là một tuần trước tết, dì Lâm hàng xóm đến nhờ tôi, nói bà ấy và chồng phải về quê ăn tết, nhưng con trai tuần sau thi vào trường cao đẳng, không thể bị lỡ, đành để nó một mình ở lại nơi này. Phần tôi chăm sóc cậu ta một chút.

Đồng thời còn bung một nồi canh gà thơm ngon nóng hổi trên tay, khiến mỗi giây lại bài tiết ra 30 ml nước bọt.

Không kịp suy nghĩ, tôi lập tức đồng ý, tiễn dì Lâm yên tâm về, hướng bát canh gà lên trời làm một hơi đến cùng, xoa xoa bụng, ợ một cái, rồi rửa đi ngủ.

Ngủ liền tới sáng, sau đó nhàn rỗi ra trông cửa hàng.

Ai ngờ gần tới tết, khách đông, mà các em gái lại được nghỉ, cả ngày, tôi bận tới nỗi trời đất mịt mù, ngày tháng không ánh sáng, nhốn nháo hoảng loạn, cát bay bụi chạy. Tối tận 5h chiều, mới có thời gian ngồi xuống nghỉ ngơi.

Nhân cơ hội, giới thiệu chút nhé, tôi là Chúc Thảo Nhi, Chúc trong Chúc phúc, Thảo Nhi trong Mỉm cười, tên rất vui mừng đấy nhé. Sau khi tốt nghiệp đại học cùng với bạn thân mở cửa hàng thời trang, vất vả hai năm nay, phát tổ phù hộ, không bị lỗ vốn, còn có thể miễn cưỡng sống tạm qua ngày. Vì nhân viên thuê chính là em gái, nên cũng có thể được coi là bà chủ.

“Sao lại một mình? Em gái đâu?” một cô gái bước vào, quần bò phối boot da, khiến cho đôi chân đẹp càng thon dài. Thân hình cao gầy duyên dáng, chỗ cần đầy đặn có đầy đặn. Ngũ quan sáng sủa xinh đẹp, dung mạo đẹp đẽ, thêm mái tóc xoăn dài, càng dễ thương rung động lòng người.

Người đẹp này, chính là đối tác đồng cam cộng khổ hai năm – bạn thân – Dương Chí Chí.

“Bạn trai mừng sinh nhật, sao lại không buông tha người ta chứ?” Tôi vội vàng đặt chân lên đùi cô ấy, biểu thị giúp tôi massage, không phải thổi, kỹ thuật massage Chí Chí tuyệt đối hạng nhất.

Chí Chí hai tay ấn bóp, đột nhiên nhũ mày, “Cậu nói, đến em gái cũng có bạn trai rồi, hai chúng ta chẳng phải nên cố gắng chút ư.

Tôi gơ ba ngón tay lên, thề son sắt: “Mình thề với trời, đã từng cố gắng rồi.”

Chí Chí liếc tôi một cái: “Vậy mấy lần đi xem mặt đó?”

Mấy lần xem mặt đó? Lại có thể nói một cách nhẹ nhàng như vậy.

Thời gian trước, trừ mình tôi trong gia tộc ra, người phụ nữ độc thân cuối cùng chị gái của chồng của em họ của bố tôi đã kết hôn *(chị gái chồng của em họ bố tôi). Mẹ tôi tham gia hôn lễ xong, trong lòng muộn phiền, liền dắt cún cưng Vượng Tài* (phát tài may mắn) đi dạo cho khuấy khóa, ai ngờ Vượng Tài và một con chó nhỏ Bắc Kinh* (lông xù, mặt sư tử, loại chó xưa của TQ) đã bốc hỏa lên tận thiên lôi, chính tại công viên, hai người, không, hai con chó lại làm chuyện vợ chồng trong phút ngắn ngủi trước con mắt của mọi người.

Đến Vượng Tài cũng có chủ rồi!

Lúc này, mẹ tôi hoàn toàn nổi giận, lập tức sắp xếp hàng loạt cuộc xem mặt, đồng thời nếu tôi dám không đi, liền đoạn tuyệt quan hệ mẹ con.

Há không nghe theo.

Đối tượng xem mặt thứ nhất ngồi xuống liền đánh giá tôi một lượt từ trên xuống dưới, sau đó mí mắt chớp chớp, quái gờ nói: “Con gái không nên ăn quá nhiều, béo rất xấu. Tôi à, thích nhất phụ nữ người đầy xinh đẹp, giống như người mẫu nước ngoài thì tốt.”

Tôi liền biến thành trần châu độ cứng 4.0. Thật đáng thương, tuy mình không gầy, nhưng từ nhỏ cân nặng đều trong phạm vi bình thường, chưa bao giờ vượt qua tiêu chuẩn.

Quan trọng hơn là, vị nhân huynh yêu cầu mỹ nữ người đây đối diện này cao không tới 1m7, cân nặng tuyệt đối vượt quá diện tích 200, gấp 2 lần tôi, cuối cùng khi thanh toán còn bồi thường ông chủ 50 tệ phí sửa ghế mây!

Không sợ không sợ, người ta Thomas Alva Edison cũng phải thử vài nghìn lần mới tìm ra sợi von-fram, huống hồ lại là đàn ông tốt.

Chương 2: Vài hài kịch “tình yêu” của tôi trước khi gặp gỡ anh 2:

Đành an ủi bản thân như vậy, tôi bắt đầu xem mặt lần hai.

Lần này là loại hút Dunhill hương thơm đàn ông đầy dục vọng, ăn mặc thời thượng, nhưng đôi mắt lóe sáng tuần tra trên người tôi lại khiến sự tự tin bị hủy hoại của bản thân dần dần hồi phục. Nhưng sau 10 phút nói chuyện, anh ta liền đặc ý kể cho tôi câu chuyện của anh ta và 108 phụ nữ. Từ đó có thể thấy, sự hứng thú của tên ngựa giống này thực sự thật rộng lớn, từ 14 tuổi, cho tới 40 tuổi, từ béo tới gầy, không từ một ai.

Cuối cùng, còn nắm móng lợn nhỏ tôi đặt trên bàn, liếc mắt theo kiểu mê hoặc, nói: “Thế nào, buổi tối đi quán rượu chứ.”

Tôi rút tay về, đặt thẻ ưu đãi của bệnh viện phụ sản nhật trên đường nào đó lên, lặng lẽ rời đi.

Vị thứ ba là một trí thức đeo kính vàng, nho nhã lịch sự, lúc bắt đầu không khí rất tốt, nhưng ăn đến cuối cùng anh ta lại không nói tới chuyện đi về. Tôi cũng không tiện giục, may mà nhân viên phục vụ cuối cùng kìm nén không được, bước tới mời chúng tôi thanh toán.

Tôi thăm thò phào, chỉnh quần áo chuẩn bị ra cửa.

Ai ngờ trí thức cảm hóa đơn, xem 10 phút, gật gật đầu, đặt xuống, sau đó... điềm nhiên như không nói chuyện khái hoàn của công cuộc xây dựng nền chính trị!

Trong chớp mắt tại đó, tôi nhìn trộm thấy, sắc mặt nhân viên phục vụ bên cạnh bất giác giật giật ba cái.

Nghĩ chút, phụ nữ chúng ta đều có thể gánh vác nửa thiên hạ, hóa đơn thanh toán đương nhiên có thể gánh 1 nửa, liền thương lượng với anh ta: “Chúng ta theo kiểu AA nhé.” (AA: mỗi ng một nửa)

Trí thức gật gật đầu, cảm hóa đơn lần nữa, nhìn 10 phút một lần nữa, đặt xuống, sau đó... sắc mặt không đổi nói với tôi danh ngôn của Milan Kundera * (Tiểu thuyết gia người Séc).

Điện xẹt qua, hiểu rồi, hóa ra là đợi tôi trả tiền, vội vàng lấy ví thanh toán, muốn kéo anh ta đi.

Nhưng trí thức lại kéo tôi lại, quay đầu nói với nhân viên phục vụ: “Phiền anh viết hóa đơn cho chúng tôi.” Sau đó lại quay đầu giải thích với tôi: “Đơn vị chúng tôi có thể thanh toán.”

Tôi ngơ ngẩn nhìn anh ta cẩn thận đặt hóa đơn vào trong cặp, ngay lúc đó, đột nhiên cảm thấy ngoài cửa sổ dường như có sét ngang qua.

Sau khi ra ngoài, đang muốn làm thế nào để thoát thân, lại nghe trí thức nói: “Tôi cảm thấy rất hợp với cô, chúng ta ngày mai hẹn thời gian đi ăn cơm, có điều, cô gọi điện cho tôi nhé.”

“Vì sao?”

Anh ta quay đầu lại, mỉm cười: “Vi điện thoại của tôi nghe miễn phí.”

“.....”

Vị thứ tư là một anh chàng mạnh mẽ cao to, vừa tới liền yêu cầu nói rõ ràng, hy vọng có thể tìm thấy người phụ nữ của gia đình, ở ngoài là quý phu nhân, trong nhà là bà nội trợ, sau khi trang điểm có thể nghiêng nước nghiêng thành, sau khi tẩy trang có thể thanh khiết xinh đẹp, ngoài ra còn thêm dịu dàng hiền thực tam tông tứ đức, chồng mắng không cãi lời, đánh không trả đòn.

Mình không dám treo cao, vội vàng lui xuống.

Bạn đang đọc truyện *Lãng Giềng Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Gặp mặt anh ta ở quán cà phê thơm nồng, dưới ánh mắt trời của buổi chiều tà, gương mặt của boss, hoàn mỹ không giống người thật. Thấy tôi, anh ta đứng dậy, lịch sự kéo ghế mời ngồi.

Tôi lên tới 12 phần tinh thần, nói chuyện với boss từ thơ ca cho tới triết học nhân sinh, từ triết học nhân sinh tới thơ ca, nói chuyện vô cùng vui vẻ chỉ hận gặp mặt hơi muộn.

Trong lòng vui như hoa nở, anh tuấn, nho nhã, lịch sự, có lễ nghĩa, đến sinh nhật 8 chữ, chòm sao, nhóm máu đều cực kỳ hợp rồi. Người thấp đèn lồng đi tìm cũng khó tìm như vậy lại để tôi nhặt được rồi! Hóa ra 4 lần hy sinh trước là đáng cả, sợi von-fram có thể tìm thấy, đàn ông tốt có thể gặp được!

Trong lòng đang cười ha ha, đột nhiên nghe boss nói với chất giọng nho nhã: “Cô là cô gái tốt.”

Tôi cố ý làm bộ xấu hổ cúi đầu: “Đâu có.”

Anh tiếp tục nói: “Vì vậy tôi càng phải nói rõ với cô.”

“Hả? Anh nói sao?” Tôi ngẩng đầu nghi hoặc, nhưng thấy một anh chàng đẹp trai lại tây ngồi cạnh anh ta từ lúc nào, boss cầm tay chàng đẹp trai, nhẹ nhàng nói: “Đây là bạn trai tôi.”

Ngực như bị đánh một cú, chấn động tới mức khí huyết bốc lên, ngũ tạng như bị lửa đốt, hoa mắt chóng mặt, toàn thân co rúm, xém chút chết toi tại chỗ.

“Xin lỗi” boss áy náy nói: “Nhà tôi không chấp nhận sự lựa chọn của tôi, cứ bắt tôi phải đi xem mặt, cô là cô gái tốt, nhưng tôi...”

Thôi đi, thua cũng phải thua đẹp, tôi nuốt nước mắt, nắm chặt tay đan vào nhau của hai người họ, lợi dụng cơ hội đụng chạm “Hai người phải hạnh phúc, cố lên.”

Nói xong, hít sâu, bí tráng quay người, về nhà dưỡng thương.

Trên đây là lịch sử cố gắng mang đây bị kịch của tôi.

Chí Chí thấy hồi ức thâm thương của tôi, trong lòng không chịu được, đề xuất: “Đi thôi, mời cậu đi ăn lẩu.”

Vừa nghe có cơm ăn chùa, tôi lập tức quên ngay quá khứ, bằng lòng đi theo.

Tới quán lẩu, lập tức gọi món thường ngày thích nhất: thịt viên rau thơm, lòng non, thịt trâu tươi, sủi cào tôm, nấm, măng tươi, còn có bí ngô, đậu phụ, bánh phở, khoai tây, và một két bia lớn, cùng Chí Chí vui đùa vào ăn.

Ăn lẩu là một trong những thứ đáng hưởng thụ nhất trong mùa đông, thức ăn nóng hồi quyện vào nhau thơm cay khiến người ta muốn ngừng mà không được, trôi xuống bụng, ngay lập tức ấm cả lục phủ ngũ tạng, xua đuổi cái lạnh. Đầu lưỡi bị gầy vò? Đừng vội, uống ngụm bia sẽ làm tan vị cay trong miệng, rồi lấy đũa hươu vào nồi lẩu, để thưởng thức sự thống khổ mang theo mê hoặc.

Thấm thoát đã 4 chai bia vào bụng, đột nhiên cảm thấy hơi mót, vội vàng đi giải quyết.

Ai ngờ từ phòng vệ sinh đi ra, lại đụng vào một người, tôi chưa kịp đứng vững, mông đập xuống đất.

Đau tới nỗi nghe răng nhếch miệng, nước mắt lưng tròng. Vẫn chưa hoàn hồn, đỉnh đầu đã truyền tới một trận chửi rủa: “Con điên, không có mắt à, không muốn sống chắc, đến tao cũng dám đụng, mẹ mày chứ...”

Tôi ngẩng đầu, nhìn rõ, là một tên lưu manh tóc nhuộm bảy sắc cầu vồng, trên cổ tay trái có hình xăm con rồng thô ráp, chắc là để thể hiện rõ nên mùa đông cũng phải kéo tay áo lên.

Thấy anh ta vẫn không ngừng hỏi thăm tổ tiên nhà tôi, tôi đứng dậy, chỉnh lại quần áo, hai tay làm động tác dừng: “Dừng lại.”

Anh ta lập tức phản ứng không lại, liền dừng, nghi hoặc nhìn tôi.

Nhân cơ hội đó, tôi nâng cao, cổ vũ tinh thần nói tiếp: “Tuy gây khó nhưng xin hãy mở to đôi mắt anh nhìn cho rõ, nơi chúng ta va chạm cách phòng vệ sinh nữ chỉ có 1m. Vì sao anh có thể xuất hiện ở đây? Là không nhìn nổi muốn vào trong hay là cố nghĩ muốn nhìn trộm, nếu là không nhìn nổi muốn vào trong chứng tỏ anh muốn trở thành phụ nữ, hoan nghênh anh đi phẫu thuật đổi giới tính trở thành một trong số chúng tôi, nếu như cố ý nhìn trộm chứng tỏ anh háo sắc biến thái cực điểm, đừng trách tôi vô tình, tôi sẽ gọi 110.”

Lúc này, vừa may có một cô 45 tuổi từ phòng vệ sinh đi ra, nghe thấy câu cuối cùng của tôi, lập tức vội vàng hỏi: “Ài? Ai muốn nhìn trộm?”

Tôi chỉ phía trước: “Anh ta!”

Bạn đang đọc truyện *Láng Giếng Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Tên lưu manh một hơi chưa kịp tỉnh trở lại, trợn mắt, chỉ mình: “Tôi?”

Tôi buông tay: “Nhìn xem, tự anh ta thừa nhận rồi.”

Cô đó nắm chặt vạt áo trước, chửi: “Ồ đâu đến tên chết tiệt này, tao đáng tuổi mẹ mày, còn dám nhìn, làm càn!” Vì sợ tên lưu manh thú tính nổi lên, tiếp tục có hành vi gây rối với cô ấy, vội vàng chạy.

Tên lưu manh bị tôi làm cho tức điên lên, mặt còn đỏ hơn cả bị cay vì lẩu, “Mày.....mày.....mày” Nó run rẩy chỉ vào tôi, cuối cùng cảm thấy sức mạnh ngôn ngữ chưa đủ mạnh, liền giơ tay ra, “bang” – một cái tát phẩy về phía tôi.

Tôi thấp người tránh qua, sau đó....

Chạy về phía Chí Chí. Trên đường không dám quay đầu, nhưng cảm nhận được tên lưu manh đuổi đằng sau nghiêng răng nghiêng lợi hung dữ thè phải khiến tôi vỡ thành vạn mảnh.

Ai ngờ tới khúc quẹo, phản ứng chậm một chút, lại bị tên lưu manh kéo mũ lại, trong lòng “hồi hộp”, xong rồi, lần này bị đá là cái chắc rồi.

Lần đầu gặp mặt anh

Nhưng vẫn may ông trời có mắt, đúng lúc tên lưu manh giơ tay hung dữ phẩy lên mặt tôi, Chí Chí xuất hiện, đá một cước, tên lưu manh bị đá xuống đất.

Quên nói, cha Chí Chí là chủ vũ quán, từ nhỏ cô ấy đã khổ luyện công phu Trung Quốc, thành tích nổi bật, từng quật ngã hai hảo hán đứng mành trong chớp mắt.

Vì vậy, tên lưu manh chỉ có thể cầu phúc lớn thôi.

Nhưng tôi vui mừng quá sớm, không biết từ đâu chui ra đồng bọn của tên lưu manh, 6 tên bao vây chúng tôi lại. Chí Chí có lợi hại mấy, có con ghê tôi ở bên, cũng chẳng có kế hay gì. Trong lòng lại “hồi hộp”, xong rồi, cú đá này bị đá ra tận bàn sắt hun nóng rồi.

Khách trong quán lẩu rất đông, thấy đánh nhau, đều nhao nhao lẫn tránh, trong chốc lát, đâu đâu cũng là tiếng cốc bát vỡ, tiếng la hét của người, cực kỳ ồn ào.

Chính lúc đó, một người nói: “Dừng tay.”

Giọng nói không lớn, nhưng đầy uy nghiêm, có loại ma lực khiến người ta bất giác phục tùng.

Tôi quay đầu, nhìn thấy một người đàn ông đứng ở cửa, áo gió màu đen, cao ráo mà anh hùng kiệt xuất, đôi mắt sâu thẳm, tựa như có thể nhìn thấu tim bạn. Ánh đèn trên gương mặt anh ấy tỏa xuống bóng dáng điềm tĩnh, con người anh ta cũng chín chắn, khí phách siêu phàm, càng tăng thêm phần hấp dẫn.

“Anh Hoa?” Tên lưu manh vội vàng gạt đầu khom lưng: “Không biết anh ở đây, đã quấy rầy anh ăn cơm, thật sự xin lỗi, chúng em lập tức giải quyết hai đứa con gái này.”

“Thả họ.” Người đàn ông đó nói.

“Hả?” Tên lưu manh ngẩn người, nhưng không dám chống lại, vội vàng kêu mấy tên vây quanh chúng tôi tán ra.

Lúc này, quản lý chạy tới, thấy người này, cũng vội vàng xin lỗi: “Hoa tiên sinh, có phải tiểu quán phục vụ không chu đáo?”

“Không liên quan tới các anh.” Người đàn ông nói: “Là đàn em tôi nhất thời kích động, ra tay, anh kiểm tra xem thiệt hại bao nhiêu, còn nữa, hóa đơn của hai cô này, cũng tính vào cho tôi.”

“Không cần đâu!” Chí Chí lấy tiền ra, bỏ lên bàn, lạnh nhạt nói: “Cảm ơn ý tốt, hãy cứ để chúng tôi tự trả.”

Nói xong, muốn rời đi, nhưng tên lưu manh chắn trước mặt: “Anh Hoa chưa cho đi, các người dám đi!”

Chí Chí nhíu mày, quay đầu nhìn người đàn ông đó, hắn cũng nhìn thẳng lại cô, trong mắt lóe lên tia sáng rực, cứ nhìn như vậy, một lúc sau, anh ta ra hiệu cho thuộc hạ thả người, Chí Chí liền rời đi bước nhanh.

Ra đến đường, bị gió lạnh thổi, tôi lập tức hắt hơi, giống như trở về hiện thực. Nhưng vừa nãy, càng giống như một giấc mơ, không nên được hỏi: “Tên đó là ai nhỉ? Hình như lai lịch không vừa.”

“Không biết, có điều trông vẻ cũng chẳng phải người lương thiện gì.” Chí Chí nhìn đồng hồ: “Mới 7h, chúng ta đi chỗ nào chơi đi?”

Tôi liên tục xin thứ lỗi: “Hôm nay đứng cả ngày, vừa lại bị tên lưu manh truy sát, mệt chết rồi, mình phải về nghỉ.”

Thấy con số kinh doanh ngày hôm nay, Chí Chí đành hủy bỏ, tôi nghìn vạn lần cảm ơn, vội vàng bắt xe về nhà.

Chắc vì uống hơi nhiều, thang máy vừa lên liền hơi buồn nôn, tôi vừa vào góc, nhắm mắt ngủ một tí. Nghe thấy tiếng nói chuyện phiếm của hai người bên cạnh.

“Tòa nhà chúng ta có phải hôm nay có người chuyển nhà không, sao chiều này thấy xe công ty chuyển nhà đỗ ở dưới lầu.”

“Đúng rồi, hình như là tầng 16.”

Trước khi về tới nhà mình, lấy chìa khóa mở cửa, định bước vào, khỏe mắt liếc thấy trước cửa nhà dì Lâm bên cạnh có một người đang đứng, quần bò, áo lông đen, quần khăn màu kem, tay trái đang cầm chìa khóa mở cửa, tay phải cầm túi siêu thị, bên trong chưa đầy đồ ăn nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Láng Giềng Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Nhất định chính là con trai dì Lâm rồi, tôi đoán vậy. Nhà dì Lâm ba tháng trước mới chuyển tới, hơn nữa con trai dì trước nay đều ở trường, lớp 12, đến chủ nhật cũng phải học thêm, không thể về nhà, vì vậy tôi cũng chưa từng gặp qua cậu ta.

Đột nhiên nghĩ tới lời giao phó của dì Lâm, liền cảm thấy áy náy, bản thân ra ngoài ăn uống no say, lại để một đứa học sinh thi cao đẳng ăn mỳ, thực sự hơi quá.

Nghĩ tới điều này, liền mở miệng hỏi han: “Cái kia..... Cái kia.....” Nhất thời cũng không biết nên gọi cậu ta thế nào, đành gọi: “Cái kia..... em trai à, em qua đây ăn cơm đi.”

Cậu ta quay đầu lại, nhìn tôi, một lúc sau, đột nhiên nhận thức ra tôi đang nói chuyện với cậu ta, trong mắt xuất hiện sự ngạc nhiên.

“Mẹ cậu trước lúc đi có nhờ tôi chăm sóc cậu,” Tôi giải thích: “Vẫn chưa ăn hả, tôi giúp cậu làm ngay đây.”

Cậu ta vẫn đứng chỗ cũ, lặng lẽ nhìn tôi chăm chú một lúc, không biết có phải cảm giác nhầm không, tôi nhìn trong mắt cậu ta sáng lên rồi thôi, sau đó, cậu ta chậm chậm bước tới, vẫn không nói gì.

Tôi mời cậu ta vào phòng, kêu cậu ta ngồi xuống, sau đó vội vàng vào bếp chuẩn bị cơm, may mà bình thường vẫn làm, trong 20 phút món mặn – chay – canh bày lên trên bàn.

Nhưng tên tiểu tử này đến một từ cảm ơn cũng không có, liền ngồi xuống, cúi đầu ăn.

Có điều nói thật, tên tiểu tử này trông khá đẹp, trắng nõn trắng nà, thanh thanh tú tú, môi đỏ răng trắng.

Nhưng đáng quý là không nhuộm tóc, không để đầu tóc giống như sư tử bị điện giật, không xuyên lỗ tai, không đeo khuyên lưỡi, khuyên mũi, không xăm.

Toàn bộ con người chính là loại vương tử tôi say mê thời trung học.

Đang nhớ lại tuổi trẻ, cậu ta đột nhiên ngẩng đầu, đối mặt với tôi.

“Sao vậy?” Tôi có chút chột dạ, nhìn trộm lại bị tóm bằng một cái nhìn chính diện, cậu ta sẽ không cho rằng tôi là bà dì háo sắc chứ.

Cậu ta nhìn tôi, nói câu đầu tiên từ lúc chúng tôi quen nhau: “Tôi ăn no rồi, cảm ơn, tay nghề rất tuyệt.”

Tôi hơi bất ngờ, tên tiểu tử này không ngờ rất lễ phép, liền mỉm cười nói: “Không có gì, không có gì, nên như vậy.”

Cậu ta đứng lên, lạnh nhạt cười, nói câu thứ hai từ lúc chúng tôi biết nhau: “Tối mai tôi muốn ăn tôm nõn xào măng tây, đậu phụ sốt cay, cánh gà cô ca, canh nấm, còn có trứng gà xốt cà chua..... tạm thời mấy món vậy thôi, ngày mai gặp.” Nói xong, cậu ta quay người, mở cửa, đi ra.

Đề lại tôi mất chữ O mồm chữ A.

Đây, đây là cái gì?

“Tên tiểu tử đó chắc là để ý cậu rồi.” Chí Chí cả quyết: “Mình nói bình thường cậu chẳng phải rất lợi hại ư? Sao đến một đứa trẻ cũng đâu không lại?”

Tôi thờ dãi: “Không còn cách nào, ai ngờ vì một nỗi canh gà mà xảy ra nhiều chuyện thế. Không chăm sóc tốt cậu ta, lúc về cậu ta kể với mẹ thì làm sao? Bỏ đi bỏ đi, với thân phận học sinh của cậu ta, phục vụ thiếu gia này vài bữa cơm vậy ... hồng bát!” Tôi nhìn đồng hồ: “3h rồi, mình phải đi mua thức ăn, đi trước đây.”

Vừa nói vừa cầm túi chạy ra ngoài, ai dè suýt đụng khách ở ngay cửa, tôi vội vàng xin lỗi: “Ngại quá. Ô! Là anh!” Tôi kinh ngạc lên tiếng, người đến lại chính là người họ Hoa tối hôm qua kia, sao anh ta có thể tìm thấy nơi này mà tới? Nghĩ tới tôi qua Chí Chí không nể mặt, tự mình trả tiền, tôi thầm kêu, chắc không phải anh ta tới gây chuyện chứ?

Bạn đang đọc truyện *Lãng Giềng Hắc Ám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Lúc này Chí Chí nhìn thấy anh ta, cũng lặng đi.

Tôi tỉnh người, hỏi: “Xin hỏi có việc gì không?”

“Tôi muốn mua vài bộ quần áo cho người con gái tôi thích, có thể giúp tham khảo chút không?”

“Đương nhiên có thể.” Hóa ra là mang tiền tới, tôi vội vàng ân cần hỏi thăm: “Thân hình cô ấy đại khái thế nào? Bình thường thích mặc loại quần áo gì?”

“Cô ấy.” Anh ta chậm chậm quay đầu, nhìn Chí Chí, trên mặt lóe lên một loại thần sắc khiến người ta khó mà đoán ra: “Thân hình cô ấy và Dương tiểu thư gần như nhau, mà phong cách mặc cũng giống. Có thể mời Dương tiểu thư thử giúp không?”

Dương tiểu thư?

Anh ta lại biết tên của Chí Chí!

Tôi kinh ngạc, đầu đã điều tra rồi, xem ra quả là đến không có ý tốt.

Chí Chí kìm nén không được: “Thưa tiên sinh, chúng tôi.”

“Tôi tên Hoa Thành.”

“Hoa tiên sinh, chúng tôi.”

“Không.” Anh nhẹ nhàng ngắt lời Chí Chí, nhìn cô, ánh mắt sáng rực: “Gọi tôi là Hoa Thành.”

Chí Chí hít sâu, hai tay nắm chặt, nói từng từ từng câu: “Hoa Thành tiên sinh, chúng tôi không có loại phục vụ ấy.”

Hoa Thành ngồi nghỉ trên ghế, hai chân vắt chéo, hai tay đặt trên đầu gối, lặng lẽ nhìn Chí Chí, thanh thoi nói: “Thật ư?”

Xem ra, anh ta không đạt được mục đích sẽ không đi, tôi kéo Chí Chí sang một bên, khuyên bảo: “Cậu giúp anh ta thử đi, loại người như anh ta, xem ra bình thường ngồi tít trên cao quen rồi, vì vậy gặp người dám chống đối anh ta, liền cảm thấy mới mẻ. Cậu á, nhẫn nhịn chút đi, cứ theo ý anh ta, lâu rồi, anh ta sẽ cảm thấy hết thú vị, cũng sẽ không tới dây dưa với cậu nữa.”

Chí Chí nghe rồi, cảm thấy có lý, liền nhin, giúp Hoa Thành thử quần áo.

Có điều tên Hoa Thành này thực sự không đơn giản, hóa nhân kim tinh* (Mắt của Tôn Ngộ Không), mỗi một bộ quần áo anh ta chọn, Chí Chí mặc lên đều rất hợp. Mỗi lần Chí Chí bước ra từ phòng thử đồ, anh ta đều sẽ gạt đầu nhẹ nhẹ, khoe miệng lộ ra nụ cười có như không.

Cứ như vậy thử hai tiếng đồng hồ, cuối cùng anh ta cũng hài lòng, kêu tôi gói hết hơn chục bộ quần áo Chí Chí vừa thử qua vào. Tôi làm theo lời, sau đó đưa túi đồ cho anh ta. Trong lòng thầm sướng, hôm nay kiếm gấp đôi rồi.

Ai ngờ anh ta không nhận: “Đưa cho Dương tiểu thư đi, đây là tôi tặng cô ấy.”

Cô gái anh ta thích không lẽ chính là Chí Chí?

Tôi nhủ mày, đây, có coi là tò tình không?

Chí Chí nói chắc như đinh đóng cột: “Tôi không cần.”

Hoa Thành cũng không nổi nóng, chỉ lạnh nhạt nói: “Hình như em rất thích cự tuyệt anh.”

Tôi vội vàng ra hiệu bằng mắt với Chí Chí, tiểu thư à, chẳng phải nói với cậu rồi ư, cậu càng cự tuyệt, anh ta càng thích thú. Một mặt giải thích: “Không phải, bởi vì.....” Tôi lo lắng, đành nói bừa: “Hoa Thành tiên sinh, anh đừng cho rằng những bộ quần áo này nhìn đẹp, thực ra chất lượng rất kém, mặc 1,2 ngày sẽ bị hỏng.”

Vừa nói xong, khoe mắt liền liếc thấy hai cô gái đang chuẩn bị bước vào vội vàng đi ra.

“Hóa ra cửa hàng thời trang này kém thế, nhìn xem, đến bà chủ cũng tự mình thừa nhận rồi.”

“Thật nguy, xem chút đã mua rồi.”

“Về nói cho Sa Sa bọn họ biết, sau này đừng mua nữa.”

“Đúng, mình cũng về thông báo cho Lệ Lệ.”

Tiếng bàn luận của hai người xa dần, dường như tôi nhìn thấy đồng bạc trắng chầm chậm bay mất, thật là khóc không ra nước mắt, lòng đau như cắt.

Nhẹ nhàng quay đầu, quả nhiên, mắt Chí Chí phát hỏa, muốn giết tôi rồi.

Tôi vội vàng cầm túi lên, cười ha ha: “Cái đó, mình phải về nhà chăm trẻ, đi trước nha.” Nói xong, vội vàng chạy biến.

Bạn đang đọc truyện *Láng Giềng Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Vì nán lại lâu như vậy, đợi tôi mua thức ăn về nhà, trời cũng đã tối. Trên thang máy không nén nổi có chút bất an, tên tiểu tử đó liệu đã ăn chưa, hỏng bét, chắc không cho rằng tôi cố ý chứ, không cẩn thận cậu ta đã gọi điện mách mẹ rồi? Ôi, di Lâm bình thường đối với tôi rất tốt, như thế này..... ôi.

Đang miên man bất định, thang máy tới nơi rồi, tôi xách túi to túi nhỏ đi ra, ai ngờ nhìn thấy tình cảnh trước mắt, ngay lập tức sững sờ.

Tiểu tử đó lại ngồi trước cửa nhà tôi, đặt laptop trên đầu gối, đang lạng lè chơi game.

Nghe thấy tiếng kêu, cậu ta ngẩng đầu, nhìn tôi.

Tôi vội vàng nói: "Ngại quá, hôm nay cửa hàng có việc, muộn chút rồi.... người kia, sao không đợi ở nhà?"

Cậu ta đứng dậy, bước tới cầm thức ăn trong tay tôi, chầm chậm nói: "Đợi ở đây, tiện hơn."

Ngồi xồm trên đất còn tiện? Đây là logic gì vậy? Tôi không hiểu, cũng không kịp hỏi nữa, lập tức mở cửa vào phòng, vội vào bếp, chưng hấp chiên hầm ninh, làm tôi nổi chân tay bận rộn, mùa đông còn vả mồ hôi.

Cuối cùng may mà không hỏng, đồ ăn hôm qua cậu ta yêu cầu đều dọn ra bàn.

Vẫn như hôm qua, không đợi người kêu, tiểu tử đó liền ngồi xuống, cúi đầu ăn.

Tôi thì vừa ăn vừa nhìn trộm gương mặt tuấn tú kia, thật hết cách, thực*(thức ăn) và sắc, tuy nói tuổi nhỏ, nhưng quả có xanh thì cũng là quả.

Tôi gấp miếng đậu phụ, cho vào miệng, chỉ cảm thấy vừa cay vừa tron, giống như mặt cậu ta, làn da đẹp mịn màng, quả thật khiến người ta không kìm nén được muốn gọt tay giày vò.

Không được không được, tôi nắm chặt tay, cố gắng kiềm chế dục vọng muốn sờ cậu ta, lạng lè niệm kinh, không thể tà dâm vị thành niên, không thể tà dâm vị thành niên. (Jinicha ha, buồn cười chết mất, háo sắc, háo sắc).

"Cô nói gì?" Cậu ta ngẩng đầu hỏi.

"Tôi đang hỏi đồ ăn có hợp khẩu vị cậu không?"

"Rất ngon," Cậu ta gật gù đầu, nói tiếp: "Có điều canh hình như mặn, sau này bớt chút muối nhé."

"Thế à? Ha ha ha ha ha ha ha." Tôi miễn cưỡng cười, tiểu tử thối, làm cho mà ăn đã tốt lắm rồi, lại còn đòi kén cá chọn canh. Còn có sau này, nói như thế phải chăm sóc cậu cả đời, mơ đấy!

"Đúng rồi, hôm nay cậu đợi ngoài cửa rất lâu à?" Tôi đột nhiên nhớ ra.

"Chỉ 1 tiếng mà thôi." Cậu ra lạnh nhạt nói.

Ngồi 1 tiếng ở ngoài? Trong lòng dấy lên chút cảm động, lại có người bằng lòng ngồi đợi 1 tiếng đồng hồ, chỉ để ăn bữa cơm tôi nấu?

"Lúc đó tôi định đi rồi, tưởng cô ngại phiền phức, không muốn nấu cơm cho tôi, vì thế muộn như vậy còn chưa về." Cậu ta tiếp tục nói.

"Ngại phiền phức?" Tôi hơi chột dạ, vội vàng phủ nhận: "Sao có thể chứ? Sao tôi lại ngại phiền phức? Ha ha, không phiền không phiền."

"Nếu cô không ngại phiền hà, vậy tôi yên tâm rồi." Cậu ta chậm chậm buông đũa, nhìn tôi, mỉm cười: "Tối mai tôi muốn ăn sườn chua ngọt, tôm hùm bọc chiên giòn, đậu phụ hạnh nhân, thịt viên chân châu, trứng ốp nước sốt, xin nhờ và cô."

Tôi giữ nguyên nụ cười, tới khi khóe miệng cứng lại.

Chúc Thảo Nhi, mày lại trúng kế rồi!

Đang hồi hận không kịp, chuông điện thoại reo, hóa ra là Chí Chí gọi tới hỏi bình hỏi tội: "Đồ đáng chết, làm gì mà chạy nhanh thế?"

Tôi đứng trên sân thượng, nhỏ tiếng xin lỗi: "Minh sợ cậu tức giận... bên cậu sao ổn thế?"

"Minh ở bar, đã nói chuyện xong với anh ta, đợi chút rồi thì rượu, nếu mình thắng, sau này không được tới tìm mình nữa." Chí Chí bắt đầu xắn tay áo.

"Vậy nếu thua thì làm thế nào?"

"Minh có thể thua ư?"

Nghĩ thì cũng có thể, từ lượng Chí Chí trời sinh lợi hại, tới hôm nay chưa gặp đối thủ. Nhưng tôi vẫn rất tò mò: "Nếu cậu thua rồi sẽ ra sao?"

Bên đó đột nhiên truyện đến giọng nói trầm ấm nhưng cuốn hút của Hoa Thành: "Nếu thua, cô ấy sẽ làm bạn gái tôi."

Tiếp theo, mặc kệ tôi bên này mắt chữ O mồm chữ A, anh ta ngắt điện thoại.

Tôi cầm điện thoại đứng rất lâu, không biết vì sao, chỉ cảm thấy lần này Chí Chí..... rất nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Láng Giềng Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Tôi nhú mày, quay người, lại đụng phải bức tường thịt, nhất thời chưa đứng vững, lùi lại. May mà một đôi tay giữ tôi, "không sao chứ?" Cậu ta hỏi.

Tôi vượt ngục, vừa hết kinh hãi: Không sao mới lạ! Đây là tầng 16, nếu rơi xuống, với thể trọng của tôi nhất định sẽ đập ra một cái vũng lớn, đợi công ty quản lý vật chất tới đám tang của tôi đòi phí tu sửa đường thì làm thế nào? Há chẳng phải mất mặt ư?

Hoàn hồn, tôi bắt đầu khởi binh hỏi tội: "Cậu làm gì mà ra đây?"

"Muốn ra nói với cô một lời, tôi ăn xong rồi, ngoài ra muốn một thứ nữa." Cậu ta gạt điện thoại của tôi, nhanh chóng thêm vào một dây số trên màn hình, ấn phím gọi, đợi điện thoại trong túi quần cậu ta reo, tôi mới tỉnh ngộ: Thứ cậu ta muốn là số điện thoại của tôi.

"Sau này tôi không cần đợi ngoài cửa nữa rồi." Cậu ta trả điện thoại cho tôi.

Tôi nhận xong, đọc tên cậu ta tự lưu vào... Hôn Hiểu.

"Hóa ra cậu tên là Lâm Hôn Hiểu."

"Còn cô?" Cậu ta hỏi: "Cô tên là gì?"

Hai tay khoanh trước ngực, tôi nghiêm túc nhìn cậu ta: "Chị"

Cậu ta nhú mày: "Chị"

"Thật ngoan," Tôi kiễng chân xoa xoa đầu cậu ta: "Không sai, sau này gọi tôi là chị. Được rồi, vào đi, ngoài này lạnh đấy."

Nhưng cậu ra không động đậy, vẫn chặn trước cửa sổ.

"Làm gì?" Tôi tròn mắt.

Cậu ta không trả lời, chỉ nhú nhú lông mày.

Tháng chạp rét đậm, lạnh thấu xương, thực không phải lúc giành ý chí, tôi đành thỏa hiệp: "Chúc Thảo Nhi, Chúc trong chữ Chúc phúc, Thảo Nhi trong chữ Mỉm cười."

"Chúc Thảo Nhi." Cậu ta lặp lại: "Chúc Thảo Nhi."

"Đừng có không biết lớn nhỏ gì, vẫn phải gọi tôi là chị, nếu không sau này tự mình ăn mỳ, nghe thấy chưa?" Tôi uy hiếp.

Cậu ta phản đối liếc tôi một cái, quay người bước tới ngồi trên ghế sofa, tự mình bật ti vi xem

"Sắp thi rồi còn xem tivi?" Tôi vừa đóng cửa sổ vừa càu nhàu.

Cậu ta không để ý tới tôi.

"Đúng rồi, mẹ cậu gọi điện thoại về chưa?" Tôi hơi sợ cậu ta mách mẹ, nói gần nói xa.

Vẫn không thèm để ý.

"Lâm Hôn Hiểu." Tôi gọi rõ họ tên.

Lần này cậu ta có hành động, ngẩng đầu lại, nhìn tôi, "Hôn Hiểu," Cậu ta nói "Gọi tôi Hôn Hiểu là được rồi, không cần thêm họ."

Hôn Hiểu? còn âm dương* (Cái này nằm trong câu: Tạo hóa chung thân tú, âm dương cát hôn hiểu, hôn hiểu là ban ngày, âm dương là ban đêm). Tôi đưa túi rác to cho cậu ta, dặn dò: "Mang đi vứt."

Cậu ta cũng không phản đối, xách lên rồi ra ngoài.

Đợi cậu ta vừa ra khỏi cửa, tôi lập tức đóng cửa.

"Cô làm gì vậy?" Cậu ta gõ cửa.

"Tự về nhà ôn tập." Tôi thu dọn bát đũa, vào phòng bếp rửa bát, không để ý tới cậu ta nữa.

Ngày thứ hai lễ ra Chí Chí trông cửa hàng, tôi liền vui đầu vào ngủ. Mơ mơ màng màng bị tiếng điện thoại đánh thức, ấn phím nghe một cái, là em gái gọi đến nói Chí Chí cả sáng chưa đến.

Tôi giật mình, tỉnh ngay lập tức, hồng bét, hôm qua Chí Chí và Hoa Thành thi rượt, không xảy ra chuyện chứ.

Vội gọi điện cho cô ấy, nhưng từ đầu tới cuối đều không được, lập tức đánh răng rửa mặt xong, chạy ngay tới nhà cô ấy, gõ cửa hồi lâu, cũng không động tĩnh.

Đang do dự có cần báo cảnh sát không, cửa đột nhiên mở ra, một dáng người cao to xuất hiện trước mắt tôi.

Áo khoác đen, tính tình lạnh lẽ, đôi mắt trầm lắng. Hoa Thành?!

Tôi kinh ngạc tới nỗi cảm sắp rơi xuống đất, sao anh ta lại ở nhà Chí Chí?

Bạn đang đọc truyện *Láng Giềng Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Tôi ngơ ngẩn gât gât đầu.

"Cô ấy đang nổi giận với cái giường, tính khí không được tốt, cô đợi chút đi." Hoa Thành mời tôi vào phòng, sau đó lấy áo khoác, mỉm cười nói: "Tôi có chút việc, đi trước, buổi trưa quay lại."

Cửa đóng lại một phút sau, tôi mới tan băng, lập tức chạy tới phòng ngủ nhìn, chỉ thấy Chí Chí ngồi trên giường, áo sơ mi chưa chỉnh lại, đầu tóc lộn xộn, hai mắt dờ dẩn.

Trong lòng tôi đau như cắt, chạy bỏ lên trước ôm cô ấy, nước mũi và nước mắt điên cuồng rơi: "Bạn thân mến! Đều là mình hại cậu, nếu mình không gây chuyện với tên lưu manh, cậu sẽ không cần ra tay giúp mình, cậu không ra tay giúp mình sẽ không thể bị Hoa Thành để ý, cậu không bị Hoa Thành để ý sẽ không đi thi rượu với anh ta, không đi thi rượu với anh ta sẽ không bị anh ta chuốc say, không bị anh ta chuốc say cậu sẽ không bị ăn sạch như chùi, đến mẩu vụn cũng không còn."

"Hít nước mũi lại, buồn nôn chết đi được." Chí Chí đẩy tôi ra, nhú mồm nói: "Cái gì ăn sạch như chùi, đến mẩu vụn cũng không còn, cậu đang nói cái gì?"

Tôi nghe lời hít hít mũi: "Lẽ nào cậu không phải bị anh ta"

"Không có." Ngực khí chắc như đinh đóng cột.

Tôi tò mò: "Vậy rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Chí Chí ngửa mặt về phía sau, "phịch" một tiếng ngã xuống gối.

Hóa ra, hôm qua sau khi bị Hoa Thành giật điện thoại, hai người liền ngồi xuống mặt đối mặt, anh một chén tôi một chén.

Thấy chai rượu không trên bàn càng lúc càng nhiều, nhưng Hoa Thành sắc mặt vẫn không đổi, trong lòng Chí Chí bắt đầu hoảng. Nhưng nghĩ tới trước nay mình đều chuốc rượu người khác tới mức đắm say, thế là cứng rắn tiếp tục.

Khi chai rượu không xếp đầy trên bàn, Chí Chí phát hiện trước mắt xuất hiện rất nhiều sao, trong lòng lạnh đến cực điểm... báo ứng đến rồi, lần đầu tiên cô bị chuốc say.

Ba giây sau, cái gì cô cũng không nhớ nổi.

Tỉnh dậy lần nữa, phát hiện nằm trên giường mình, đầu đau như búa bổ, chỉ muốn dùng dao chặt cái thứ trên cổ này đi.

Lúc này, bên tai truyền đến một giọng trầm ấm: "Tỉnh rồi à?"

Chí Chí bị dọa giật nảy mình, quay đầu, lại phát hiện Hoa Thành ngồi bên cạnh đang nhìn mình, trong mắt có ánh cười.

"Sao anh ở đây?!" Chí Chí kinh ngạc hỏi.

Hoa Thành trả lời qua loa: "Quên rồi à? Em đã là bạn gái anh."

Nghe vậy, Chí Chí rung mình một cái, trong chốc lát nhớ lại việc tối qua.

Cô ! thua ! rồi!

Chí Chí đột nhiên cảm thấy ngù lòi*(ngù lòi: chính là kim lòi, mộc lòi, thủy lòi, hỏa lòi, thổ lòi) chấn động, trong đầu trống rỗng.

"Sao vậy? muốn ăn quỵt à?" Hoa Thành sát vào mặt Chí Chí, hơi thở nam tính vẩn vít bên mũi, khiến cô tâm ý rối bời.

Làm thế nào? Phải tuân thủ lời hứa mà hy sinh hạnh phúc, hay vứt bỏ đạo nghĩa mà chết không trả nợ.

Sống hay chết đi, đây là một vấn đề.

Trong đầu Chí Chí đang diễn ra cuộc chiến, má đột nhiên bị hôn một cái.

Chí Chí phản ứng có điều kiện, giơ tay lên, tát Hoa Thành một cái, nhưng nửa đường lại bị Hoa Thành giữ lại, đồng thời tiện thể ép cô xuống giường, nhìn cô chăm chú: "Nhớ kỹ, anh ghét nhất bị người khác tát tai, dù là người phụ nữ của mình cũng không được."

"Ai là người phụ nữ của anh!" Chí Chí muốn đẩy anh ra, nhưng phát hiện sức lực bản thân tưởng mạnh lại không có đất dụng võ trước anh ta. Điều này đối với Chí Chí từ mẫu giáo đã thiên hạ vô địch mà nói là một đòn tấn công chí mạng.

Hoa Thành, người đàn ông này, khiến cô lần đầu nhìn thấy sự yếu đuối của bản thân.

Nghiến răng nghiến lợi, hận vô cùng, lại chịu bó tay.

Hai người nhìn nhau, yêu hận tình thù xen lẫn trong ánh nhìn.

Bỗng nhiên, Hoa Thành cười nhạt: "Không sao, thời gian của chúng ta còn rất nhiều." Nói xong, anh buông Chí Chí, đứng dậy: "Trưa anh lại đến thăm em."

Tiếp theo, anh ta ra khỏi phòng.

Sau đó, tôi bước vào.

Sự việc như vậy đấy.

Bạn đang đọc truyện *Láng Giềng Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

"Cậu định làm thế nào?" Tôi hỏi: "Xem ra anh ta sẽ không dễ dàng buông tay."

Chí Chí vẫn vui đùa trong gối, một lúc lâu, đột nhiên dậy, chạy nhanh thay quần áo, lục tung, sắp xếp vali hành lý, nói ngắn gọn với tôi: "Minh phải đi trốn." Sau đó liền bước nhanh ra ngoài.

Còn lại tôi ngơ ngẩn đứng trong phòng khách, im lặng hồi lâu.

Sợ Hoa Thành tới chỗ tôi tìm người, vội vàng cho em gái nghỉ nửa tháng, đóng cửa hàng. Vừa kịp đón năm mới, nghỉ một chút.

Không biết có phải do quen bận rộn, ở nhà lại không có việc, tâm trạng vô cùng buồn chán, đành mua vài quyển sách nghiên cứu thực đơn, hành động này lại lợi cho tên tiểu tử Lâm Hôn Hiểu, bây giờ ba bữa sáng trưa tối đều giải quyết ở chỗ tôi, còn cậu ảm hơn cả thiếu gia.

Bực hơn nữa là có hôm cậu ta đang ăn, đột nhiên nhìn tôi, hỏi: "Tôi phát hiện mấy ngày này cô nấu cơm cho tôi, đều không đi làm."

Tôi > _ <

Lâm Hôn Hiểu, cậu đóa thủy tiên lớn* (có độc) này! Lăn lộn đầu đuôi rồi, có được không!

Vừa chớp mắt đã tới 30 tết, vốn dĩ định về nhà ăn cơm đoàn viên, nhưng mẹ tôi bảo trước, về nhà cũng được, nhất định phải mang theo đàn ông.

Tôi nghi ngờ bà căn bản là bà mụ đầu thai trong linh hồn nữ, đợi tôi - Nhiếp Tiểu Sánh này mang thư sinh về Lan Nhã Tự* (xây từ đời Đường, Nguyên) của bà.

Để không đầu độc người vô tội, tôi quyết định ngủ ngày 30 tết.

Đang muốn lên giường, có người gõ cửa, ai nhỉ, không biết điều, tôi lồm bồm mở cửa xem, phát hiện là Lâm Hôn Hiểu.

"Muốn ăn bữa khuya?" Tôi đoán cậu ta tìm tôi nhất định là muốn ăn, liền quay người vào nhà bếp, nhưng bị cậu ta giữ lại.

"Đi, ra ven sông đốt pháo hoa."

Bây giờ? Tôi quay đầu nhìn thời tiết lạnh giá tối mù mịt ngoài cửa sổ, kiên quyết lắc lắc đầu.

"Vì sao?" Cậu ta hỏi.

"Lạnh quá."

Cậu ta nhìn tôi đánh giá từ trên xuống dưới, xoa xoa cằm, mặt cười: "Lượng chất béo dự trữ của cô thật không tệ mà."

Tôi liền tức giận, tôi đâu có béo, ngoài khuôn mặt tròn, eo hơi thô, chân hơi phù, đâu còn chỗ nào béo!

"Được rồi, đi thôi." Cậu ta kéo tay tôi, không để ý sự phản đối ngoan cường của tôi, lôi tôi ra khỏi cửa.

Tới ven hồ, nhìn ra xa, một đám người đông nghịt, đã chơi xong rồi.

Màn đêm tối như mực, rải đầy pháo hoa, vàng nhạt, trắng bạc, đỏ nhạt, đỏ tía, màu đỏ, màu gạch cua, xanh tím than, xanh lơ, xanh ngọc, tím nhạt, tím, hồng cánh sen, đỏ tươi, vàng tinh khiết.....muôn hồng nghìn tía, óng ánh rực rỡ, đầy trời đèn hoa rực rỡ, ánh sáng lung linh, phồn hoa vô hạn.

Tôi cũng là một người tới đây chơi đùa, lập tức cùng Lâm Hôn Hiểu lấy pháo hoa ra tập hợp cho náo nhiệt, cái gì mà thời khắc vàng, hoa nhị độ, vua hồ điệp, quạt lá cọ, bắt được cái gì thả cái đó, chơi vui kinh khủng.

Cuối cùng mệt rồi, liền ngồi nghỉ ngơi.

Lâm Hôn Hiểu hỏi: "Bắt đầu là ai sống chết không đi, bây giờ lại chơi vui đến vậy."

Tôi liếc cậu ta một cái: "Chẳng phải vì đi cùng cậu."

Cậu ta phì cười: "Vậy tôi phải cảm ơn cô rồi."

Tôi rộng lượng xua xua tay: "Không cần."

Cậu ta cười, không nói gì nữa.

Tôi lấy chai bia, mở ra, trút một ngụm, không nên được nuốt xuống, lạnh quá, quả thật đang uống nước lạnh!

Thời tiết này, chỉ có Chí Chí mới uống được.

Nghĩ tới cô ấy, tôi thở dài, người con gái này, cũng không biết trốn ở đâu rồi, điện thoại cũng không gọi, chắc không bị tóm rồi chứ?! Tôi có cần thư từ qua nhà cô ấy không? Nhưng dựa vào thân thù cô ấy, chắc không vấn đề gì đâu.

Đang nghĩ linh tinh, Lâm Hôn Hiểu dùng tay đụng đụng tôi, ý bảo tôi ngừng đầu, tôi làm theo, vừa nhìn ngay lập tức tròn tròn mắt, lúc này mới phát hiện xung quanh toàn bộ là tình nhân, thành đôi thành cặp, ôm ôm ấp ấp, hận không thể hòa thành một thể.

Trong đó không ít người đang đếm to: "10, 9, 8....."

Tôi kinh ngạc, hừ, lẽ nào bọn họ muốn 12h toàn thể hôn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Láng Giếng Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Quả nhiên, đúng 12h, toàn bộ tình nhân ôm nhau, khi chỉ nghe thấy một trận "chiêm chiếp" to lớn, trên bờ sông lững lờ, vô số con chim nhỏ sợ hãi bay ra.

Lập tức lấy hết sức tinh thần, nhìn kỹ, xem nụ hôn sâu lãng mạn kiểu Pháp, kiểu kín đáo cổ điển Trung Quốc, kiểu bò hoang dã điên cuồng Tây Ban Nha, kiểu tình dục biến thái Nhật Bản... quả là phong phú, cái cần đều có.

Đột nhiên một hơi thở nóng sát gần bên tai tôi, một giọng nói thì thầm: "Nếu không, chúng ta cũng nhập gia tùy tục nhé."

Tôi giật mình, quay đầu, nhìn rõ gương mặt tuấn tú của Lâm Hôn Hiểu chậm chậm sát gần tôi, sống mũi cao, gương mặt gầy trắng nõn, còn nữa, đôi mắt đen, giống như ngọc, như dòng nước xoáy rực rỡ, kéo tôi lại gần, lại gần.....

Cũng may đang giây phút quan trọng, lý trí chiến thắng tình cảm, không, bản năng. Tôi đẩy đầu cậu ta ra.

"Đừng làm lỡ chị xem kịch hay!" Tôi quay đầu đi, về mặt bình tĩnh, tim gan lại nhảy phập phùng. Nguy hiểm quá, nguy hiểm quá, xem chút phạm tội.

Di Lâm người ta nhờ tôi nấu cơm cho con trai đi ăn, tôi lại suýt ăn con trai đi rồi!

Chúc Thảo Nhĩ, may đúng là sói rừng khoác áo gió!

"Hắt hắt xì!" Một trận gió lạnh thổi tới, tôi liền hắt hơi một cái.

Không phải chứ, mình tự nói xấu mình mà cũng có thể hắt hơi ư?

Tôi không còn gì để nói.

Lúc này, Lâm Hôn Hiểu đột nhiên lấy khăn xuống, quàng lên cổ tôi, tôi vội vàng từ chối: "Không cần đâu."

Cậu ta đáp cũng không thêm đáp lời, vẫn quàng chặt cho tôi. Cứ cự tuyệt nữa thì hơi trẻ con, tôi đành mặc kệ.

Khăn quàng cổ là lông cừu mềm mại, rất ấm áp, lúc đầu quàng, lông tơ chạm vào má thấy buồn buồn, mũi ngửi thấy hương thơm xà phòng nồng đậm, trong không khí lạnh đặc biệt khác thường.

Bầu không khí giữa chúng tôi cũng có chút khác thường.

Tôi thanh lọc cổ họng, thay đổi chủ đề: "Đúng rồi, cậu chuẩn bị thi chuyên ngành gì?"

Lâm Hôn Hiểu chống hai khuỷu tay ra đằng sau, chống người, nhắm mắt thư giãn.

Tôi chọc cậu ta một cái: "Này, hỏi cậu đấy."

Cậu ta nhắm mắt làm ngơ, chẳng động đậy, chỉ có tóc rối trước trán lay động trong gió, cực quyến rũ.

Khi tôi đang nhìn đến mức mê mẩn, đột nhiên phía không xa có một người gọi "Hôn Hiểu!"

Lâm Hôn Hiểu nhanh chóng quay đầu, đợi nhìn rõ người đến, mắt nhú lại, rồi lúi tôi chạy.

"Cậu..... Cậu làm gì!" Tôi thất kinh

"Đừng hỏi nữa, chạy nhanh." Cậu ta kéo tay tôi, không ngừng chạy về phía trước.

Tôi vừa chạy vừa tò mò nhìn về phía sau, chỉ thấy một thanh niên mặc áo khoác màu cà phê, còn đứng chỗ cũ liên tục vẫy tay gọi.

Nhìn thấy tình cảnh này, trong lòng tôi thầm sinh nghi.

Không dễ gì về nhà, Lâm Hôn Hiểu nói bụng đói rồi, tôi liền làm cho cậu ta bát mì, sau đó vừa nhìn cậu ta ăn, vừa thầm tự tính toán xem làm thế nào để đánh bài ngửa với cậu ta, suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng mở miệng: "Người vừa nãy đó là ai?"

Lâm Hôn Hiểu dừng lại: "À, bạn"

Tôi vờ vờ ngón tay, cân nhắc từng từ từng câu: "Bạn cũng chia ra rất nhiều loại... Thực ra, con người tôi cũng rất thông thoáng, đối với các hiện tượng xã hội cũng gặp khá nhiều.... Ý tôi là, tôi ủng hộ loại tình cảm đồng tính..... Nhưng, cái đó, di Lâm, tuổi tác cũng khá cao, có thể tiếp nhận sẽ hơi khó khăn, ngoài ra, bây giờ cậu vẫn còn là học sinh, ý tôi là..."

Lâm Hôn Hiểu nghi ngờ nhìn tôi: "Có thể một câu nói ra ý của cô không?"

Được, là cậu ép tôi, tôi cắn cắn răng, cổ vũ tinh thần nói: "Người đó là bạn trai trước của cậu chứ gì!"

Lâm Hôn Hiểu buông đầu, bình tĩnh nhìn tôi: "Sao cô biết."

Bạn đang đọc truyện *Láng Giềng Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Trong lòng hồi hộp, quả nhiên đoán trúng, đành giải thích: "Cậu thấy anh ta liền chạy, nhất định là không muốn gặp anh ta.... Anh ta trước đây, chắc làm cậu tổn thương rất nặng nề?"

Anh ta nhìn chăm chú tôi 3 giây, đột nhiên cúi đầu xuống hai cánh tay, bật cười lớn.

"Sao? Lẽ nào không phải như vậy?"

"Chúc Thảo Nhi, trí tưởng tượng của cô quá phong phú rồi." Lâm Hôn Hiểu ngẩng đầu lên, nhìn tôi, từng chữ từng câu nói: "Tôi chỉ thích phụ nữ."

Tôi không phục: "Vậy ra cậu nhìn thấy anh ta thì cứ như nhìn thấy quý?"

Cậu ta chuyển chủ đề: "Đúng rồi, sao cô có thể nghĩ tới loại quan hệ đó giữa tôi và anh ta?"

Tôi lấy tay nâng cằm, thờ dãi: "Di chứng của lần đi xem mặt trước....."

Nói xong, tự cảm thấy lờ lờ, vội vàng ngừng lại, nhưng Lâm Hôn Hiểu vẫn nghe thấy, cười mà như không cười nhìn tôi: "Cô đi xem mặt?"

"Cười gì, cậu cũng sẽ có ngày đó!" Tôi vỗ bàn: "Ăn xong rửa bát lau bàn đóng cửa rồi về! Tôi đi ngủ đây."

Nói xong, đi vào phòng ngủ, không để ý cậu ta nữa.

Nằm trên giường chưa bao lâu, liền cảm thấy đỏ mặt, cơ thể sốt, đầu cũng choáng váng, bắt đầu cho rằng bị Lâm Hôn Hiểu khiến cho tức đến vậy. Nhưng sau khi rùng mình 2 cái, cuối cùng tỉnh ngộ, tôi bị sốt rồi.

Cổ chống đỡ thân thể, mở tủ thuốc, mới phát hiện thuốc đã uống hết.

Xem ra ông trời muốn đoạn tuyệt với tôi, tôi không phản kháng nữa, "thình" - một tiếng ngã lên giường, hôn mê.

Cứ mơ mơ màng màng như vậy mà nằm, dường như bơi trên biển, lác lác lư lư, cả người đều đã không thuộc về mình.

Đầu vẫn chưa nghỉ ngơi, cứ nằm mơ, mơ thấy mẹ tôi biến thành một cây hòe lớn dưới lầu, nhe nanh múa vuốt, cầm roi mây, uy hiếp tôi mang đàn ông về nhà. Tôi sợ quá chạy ra đường, tùy tiện tóm lấy một người đàn ông, nhìn kỹ, lại là Lâm Hôn Hiểu, đang tức cậu ta chế giễu chuyện tôi đi xem mặt, liền dè tiện kéo cậu ta tới trước mặt mẹ tôi, ân cần nhin nọt: "Mẹ, mẹ muốn ăn tên tiểu tử này thế nào? Chiên hay luộc, có cần thêm chút hành?" Mẹ tôi hua tay: "Đều không cần, mẹ muốn rau trộn! Nhớ kỹ, cho thêm chút dấm!" Tôi gật đầu như gĩa tỏi, vội vàng cho Lâm Hôn Hiểu vào nồi lớn, chuẩn bị thổi lửa, nhưng Lâm Hôn Hiểu tóm chặt cạnh nồi, ra sức gọi tên tôi: "Chúc Thảo Nhĩ, Chúc Thảo Nhĩ!" còn lắc nồi thành tiếng thùng thùng, tôi ra sức đẩy, cậu ta liền ngã ùm xuống nước nóng.

Nhưng không biết ở đâu vọng tới âm thanh thùng thùng và tiếng gọi của cậu ta, tôi dần dần tỉnh lại, lúc này mới phát hiện là Lâm Hôn Hiểu đang gõ cửa.

Cứu tinh đến rồi!

Tôi lấy hết sức dậy, chỉ cảm thấy dưới chân như giẫm lên bông, đứng cũng đứng không vững, chân nam đá chân chiêu bước ra cửa, vừa xoay khóa cửa, liền không chống đỡ nổi, ngã xuống đất, đang dang nịt hôn đầu cho đất, một đôi tay vững chắc ôm lấy tôi.

Cuối cùng an toàn rồi, tôi nhẹ người, hôn mê.

Mở mắt lần nữa, phát hiện trán lạnh lạnh, đặc biệt dễ chịu, đang muốn giơ tay lấy ra, bị một người giữ lại: "Đừng lấy xuống, đó là túi chườm đá."

Tôi chớp chớp mắt, phát hiện Lâm Hôn Hiểu đang ngồi bên giường. Thấy tôi tỉnh, cậu ta đỡ tôi dậy, dựa vào tường, đi vào bếp múc bát cháo, từng thìa từng thìa đút cho tôi ăn. Sau đó rót cốc nước trắng, lấy ra vài viên thuốc, cho tôi uống, làm xong tất cả, lại giúp tôi đắp chăn, dặn dò nghỉ ngơi cho khỏe.

Tôi cảm động rơi nước mắt nhưng trong lòng áy náy..... Vừa này trong giấc mơ lại đem con nhà người ta làm món trộn, thật chả ra làm sao.

Uống thuốc xong, lại mê man ngủ, dường như nghe thấy tiếng kéo khóa, hơi mở mắt, nhìn thấy Lâm Hôn Hiểu đang lấy túi của tôi, không biết tìm gì.

"Cậu tìm gì?" Tôi yếu ớt hỏi.

"Không có gì." Cậu ta tỉnh bơ như không đặt tay ra đằng sau.

Tôi cũng không còn sức truy vấn, chỉ hỏi: "Nếu đói, vào bếp xem xem, trong đó còn chút thức ăn, cho vào nồi vi sóng hâm nóng mà ăn."

"Biết rồi." Cậu ta nói: "Cô cũng nghỉ ngơi đi."

Tôi nhắm mắt, một lát liền ngủ, lần này lại chẳng nằm mơ, ngủ thẳng cánh.

Cho tới khi chuông di động reo mới làm tôi tỉnh, tôi dụi dụi mắt, hít sâu, oái, sao có mùi quen thuộc, giống như mùi thơm trên khăn quàng cổ, như linh hồn, hết sợi này đến sợi khác chạm vào người, khiến toàn thân tôi dựng đứng lông tơ.

Lẽ nào nói.....

Tôi chậm chậm mở mắt..... Lâm Hôn Hiểu, đang ngủ cạnh tôi, gương mặt chúng tôi, chỉ cách có 1 cm, lông mi dài của cậu ta, suýt chút thì quét lên mặt tôi rồi!

"A!"

Bạn đang đọc truyện *Lãng Giềng Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Nhưng chỉ kêu được 3 giây, Lâm Hôn Hiểu liền bịt miệng tôi lại, "Cô ồn quá." Cậu ta nói.

Tôi vội ngồi dậy, lấy chân ôm trước ngực, nói năng lộn xộn: "Cậu, cậu, cậu..... tôi, tôi, tôi..... chúng ta, chúng ta....."

Cậu ta cũng chống người, xoa xoa mũi, thông thả nói: "Tôi biết cô đang nói, nhưng một câu tôi nghe cũng không hiểu."

Tôi vội vàng hít sâu vài cái, để bản thân bình tĩnh lại: "Cậu làm gì mà ngủ bên cạnh tôi?"

"Cô bị sốt."

"Sau đó?"

"Tôi chăm sóc cô."

"Tôi nhớ! Nhưng sau đó?"

"Sau đó tôi buồn ngủ, hơn nữa cô chỉ có một cái giường, vì vậy....."

Tôi hít hơi lạnh: "Vì vậy cậu liền ngủ?"

Cậu ta liếc tôi một cái: "Bằng không? Lẽ nào mùa đông lạnh ngủ dưới đất?"

"Cậu có thể về nhà mình ngủ."

Cậu ta nói nhạt: "Thế phiền quá."

"....."

Như vậy đó, giấc ngủ đầu tiên của tôi bị hiến dâng đi rồi.

Hơn nữa, đối tượng đó thờ ơ như không.

Thật là, tháng giêng gặp lại chuyện này, bị một chữ thăm chứ còn gì.

(ít nhất cũng phải 2)

Mấy ngày sau, Lâm Hôn Hiểu vẫn như trước, đến giờ ăn liền đứng giờ ngồi trong phòng ăn nhà tôi. Chỉ là, sau khi ăn cơm xong, tên này cũng thích ý ra ở đây, mỗi lần tôi đều phải ba lần năm lượt đuổi cậu ta đi. Hơn nữa, vừa hỏi đến chuyện liên quan tới cậu ta thì đều lơ đi, kỳ cục.

Những lời này không nhắc tới, đơn giản chỉ nói chính mình, ban đầu tưởng ý ra ở nhà thì trăm sự không lo lắng, ai ngờ cái đến thì vút cũng không xong.

Sáng hôm nay, tôi nhận được điện thoại của Hoa Thành

Trong lòng lo lắng, quả nhiên lợi hại, vẫn bị anh ta tìm thấy!

Cố gắng tinh thần ứng phó vài câu, thái độ Hoa Thành rất khách khí, hẹn tôi ra ăn cơm, không có gan từ chối, đành ưng thuận.

Nom nớp tới nhà hàng đã hẹn, Hoa Thành đã ngồi sẵn, nhìn thấy tôi đến, còn kéo ghế cho tôi, lịch sự vô cùng.

Nhưng không thể lơ là, đây chắc là Hồng Môn Yến *(trong yến tiệc hại khách) đáng mặt!

Ban đầu tưởng Hoa Thành muốn biết tầm hơi của Chí Chí từ chỗ tôi, nhưng nhầm rồi, anh ta nói với tôi đều là các chủ đề vô thưởng vô phạt, cho tới khi bữa cơm kết thúc, căn bản không đề cập tới hai chữ Chí Chí.

Cuối cùng không nén nổi, tôi chủ động hỏi: "Chẳng phải anh muốn biết Chí Chí ở đâu ư?"

"Cô sẽ nói cho tôi?" Hoa Thành hỏi lại

Tôi lắc lắc đầu: "Tôi thực sự không biết."

"Không sao." Hoa Thành bung ly rượu, hơi lắc, rượu đỏ sóng sánh trong thế giới thủy tinh, từ đầu tới cuối đều không bị sánh ra. Anh ta nói với ý thâm sâu: "tôi đợi cô ấy ở đây, cô ấy sẽ trở về..... không phải ư?"

"Ồ, cái đó." Tôi xoa xoa thái dương, cố gắng tìm lời thích hợp: "Chí Chí, cô ấy khi yêu rất nghiêm túc, hơn nữa....." Lời phía sau nên là, hơn nữa anh cũng không phải loại cô ấy thích, nhưng nếu nói xong chắc tôi không còn mạng mà ra khỏi, vì vậy có lẽ cứ nuốt trong bụng cho xong.

"Cô cho rằng tôi không nghiêm túc?"

Hoa Thành mỉm cười, khoe miệng nhướn lên, tạo thành độ cong đẹp đẽ, thể hiện nội tâm mà rất có ý vị, nhưng tôi lại bị dọa sợ chết khiếp, vội giải thích: "Không có, tôi không phải ý đó..... ý tôi là, tôi, tôi cũng không biết mình đang nói gì."

"Đừng căng thẳng, nói đùa với cô thôi." Hoa Thành lạnh nhạt nhìn tôi một cái: "Đúng rồi, cô vừa nói, Chí Chí yêu rất nghiêm túc..... Vậy người đàn ông cô ấy nghiêm túc ấy, là ai vậy?"

"À, là một sinh viên đại học khoa Trung chúng tôi, tên Nhậm Chi Quang, cậu ấy....." Nói tới đây, tôi đột nhiên tỉnh lại, chết rồi, không cẩn thận, lại bị anh ta moi được ra rồi. Thì biết, dân lương thiện chúng tôi đâu sao nổi thể lực đen tối ác bọn họ chứ!

"Cậu ta làm sao?" Hoa Thành nhìn tôi chăm chú.

"Cậu ta..... chuyện bọn họ tôi cũng không rõ lắm." Tôi cúi thấp đầu ăn, bịt kín miệng sẽ không nói linh tinh nữa.

"Không sao, dù sao chuyện đó cũng chẳng quan trọng." Hoa Thành nâng ly rượu lên miệng, uống một ngụm.

Không quan trọng? Tôi chớp chớp mắt, vậy thì chưa chắc.

Bạn đang đọc truyện *Láng Giềng Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Nói tới năm đó, Nhậm Chi Quang là tài tử nổi tiếng khoa Trung, dáng người cũng khá, đeo kính, nho nhã lịch sự. Chí Chí à, cũng có thể được coi là đại mỹ nữ nổi danh..... đương nhiên trong tình trạng không đánh nhau.

Hai người là nam tài nữ sắc danh xứng với thực, mọi người ngưỡng mộ.

Nhưng đột nhiên có một ngày, không có bất kỳ dấu hiệu nào, hai người liền chia tay, chuyện này trở thành chuyện lớn thứ 8 không lý giải ở trường tôi.

Sau đó, với cố gắng không mệt mỏi của tôi, cuối cùng cũng rõ chân tướng sự việc.

Hóa ra, tối hôm đó, hai người đang đi dạo trong rừng cây nhỏ, lại gặp ngay đám lưu manh, nhìn thấy Chí Chí, muốn trêu ghẹo. Nhậm Chi Quang vốn muốn anh hùng cứu mỹ nhân, nhưng bình thường thời gian luyện tập của anh ta cũng dành cho việc đọc thuộc thơ ca của Từ Chí Ma, vì vậy tên lưu manh chỉ hua tay một cái liền đánh cậu ta phủ lên lùm cỏ, áng mây thực chưa mang đi, lại tặng cậu ta hai mắt đen tròn miễn phí.

Chí Chí tận mắt nhìn thấy người yêu bị làm nhục, rộp bộp phát, nội lực cao, lượng máu dâng đầy, trị số phòng ngự đột nhiên tăng, trong giây lát giết kẻ địch.

Chí Chí nói qua loa, nhưng theo tôi biết từ nguồn khác, hiện trường có lẽ rất thảm, nghe nói một trong những hòn đá xui xẻo, bác sĩ khẳng định từ sau anh ta có lẽ không thể cử động được..... nghe nói, chỉ là nghe nói.

Cho dù thế nào, Nhậm Chi Quang cảm thấy được bạn gái cứu, thật vô cùng nhục nhã, từ đó tránh không gặp mặt Chí Chí.

Hai người mỗi người một ngả.

Câu chuyện kết thúc từ đó.

Nhưng tình đầu rơi vào kết cục như vậy, Chí Chí bắt đầu chán ngán thất vọng, cho tới hôm nay cũng không có tâm trạng nào rơi xuống biển tình.

Vì vậy tôi nói, Hoa Thành anh quá tự tin rồi.

Đang nhớ lại quá khứ, đột nhiên cảm thấy lưng như có kim chích, phản ứng bản năng quay đầu, lại thấy Lâm Hôn Hiểu đang đứng sau tôi.

Lúc này mới nhớ ra, vừa nhận điện thoại của Hoa Thành, bị dọa tới nỗi đầu óc trống rỗng, quên không chuẩn bị cơm trưa cho Lâm Hôn Hiểu, cũng không nói với cậu ta một tiếng liền vội vàng chạy ra ngoài.

Chắc không phải anh ta đói nhưng không tìm thấy tôi, liền đến nhà hàng ăn cơm. Nhưng lại tới chỗ này, thật khéo.

Tôi nhú chặt mày, rồi nhẹ nhàng quay đầu nhìn một cái, đúng lúc gặp ánh mắt lạnh lùng của Lâm Hôn Hiểu, dọa tôi vội vàng quay đầu.

Không ngờ, toàn bộ đều rơi vào mắt Hoa Thành, anh gọi nhân viên thanh toán, sau đó dùng cằm chỉ chỉ Lâm Hôn Hiểu, trên mặt thâm hàm ý cười: "Chúc tiểu thư, vốn dĩ tôi nên đưa cô về nhà, nhưng..... anh ta chắc sẽ không đồng ý, vậy thì, lần sau nói chuyện." Nói xong liền quay người, chuẩn bị rời đi.

Rốt cuộc là do anh gây ra mà! Lại đi như thế, đàn ông không có trách nhiệm, Chí Chí thích anh mới lạ! Anh đợi đó, tôi khiến anh như ý nguyện thì tôi không họ Chúc!

"Cô nói gì?" Hoa Thành đột nhiên quay đầu lại.

Tôi lập tức mỉm cười: "Tôi nói cảm ơn anh mời cơm "

"Không cần cảm ơn, Chúc tiểu thư, tạm biệt."

Cho tới khi xe Hoa Thành rời đi hẳn, tôi mới ra sức vỗ ngực, thở ra một hơi bị kìm nén.

Trời ạ, tên Hoa Thành này, là người hay là quỷ, lại nghe thấy lời trong lòng mình, vừa nãy xém chút bị dọa tới tè ra quần.

Một họa tinh vừa đi, họa tinh khác lập tức ngồi cạnh tôi.

"Anh ta là ai?" sắc mặt Lâm Hôn Hiểu xem ra không tốt lắm.

Nhưng đoán chừng sắc mặt tôi cũng bị dọa tới đi đâu rồi, chẳng còn hơi sức đâu để ý cậu ta, chỉ muốn vội vàng về nhà tĩnh dưỡng, liền hua hua tay: "Cậu ăn xong chưa, ăn xong thì cùng về."

Cậu ta vốn định nói gì, nhưng trước đám đông chắc cũng không dám nổi giận, đành nhẫn nhịn.

Trên đường tôi đều trong trạng thái hết hồn, cậu ta thì trong trạng thái lặng lẽ suy nghĩ, vì vậy hai người chẳng ai nói gì.

Cho tới khi đợi thang máy, Lâm Hôn Hiểu nhìn con số màu đỏ không ngừng thay đổi, hỏi lại lần nữa: "Anh ta là ai?"

"Anh ta," Tôi thờ dãi: "Ôi, nói ra dài lắm."

"Dài bao nhiêu? Một ngày một đêm có thể nói xong không?"

Tôi nghi hoặc: "Cậu làm gì mà truy vấn anh ta là ai?"

Lâm Hôn Hiểu quay đầu nhìn tôi, nghiêm túc hỏi: "Cô thích anh ta?"

Bạn đang đọc truyện *Láng Giếng Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Tôi chê mệnh dài mới thích Hoa Thành. Nhưng.....

Cậu ta chẳng phải quá tò mò ư?

Tôi lật lại hành động vài ngày nay của Lâm Hôn Hiểu trong đầu, đột nhiên cảm thấy có gì không đúng. Lẽ nào, cậu ta.....

Lập tức tính toán, cho dù tôi là thủy tiên cũng được, nhưng có nhất định phải nói rõ ràng, liền cố ý sa sầm, nói: "Tôi thích ai, không phải việc cậu nên quan tâm, giữa bạn bè cũng nhất định phải có chút riêng tư."

Lời vừa nói ra, cửa thang máy mở, tôi bước vào, Lâm Hôn Hiểu dừng 2 giây, cũng bước vào theo.

Thang máy im lìm, lặng lẽ không chịu được.

Nhớ lại, ngữ khí vừa nãy hơi cứng rắn quá, liền bắt chuyện nói: "Đúng rồi, bố mẹ cậu khi nào về?"

Không có lời đáp.

Không chịu được quay người, phát hiện Lâm Hôn Hiểu đã đứng cạnh tôi, tôi giật mình, lùi vào trong góc, ai dè cậu ta bước tới, vây lấy tôi.

Mặt tôi chốc lát đỏ lên, trong lòng hoảng sợ, không biết Lâm Hôn Hiểu muốn làm gì, cũng không dám ngẩng đầu, chỉ có thể nhìn thẳng lên ngực cậu ta. Lúc này mới phát hiện, hóa ra, cậu ta cao hơn tôi nhiều đến vậy.

Đây cũng là lần đầu tiên ý thức được, cậu ta là đàn ông.

Tôi bắt đầu dùng lực đẩy người cậu ta ra, nhưng hai tay lại bị cậu ta trói chặt, không cựa quậy được.

"Cô thích ai đối với tôi rất quan trọng, bởi vì....." Lâm Hôn Hiểu nâng mặt tôi lên, chăm chú nhìn tôi, từng từ từng câu nói: "Chúc Thảo Nhĩ, anh thích em."

Tôi như bị sét đánh, trong lòng hỗn loạn, cả người bị dọa cho ngẩn ra, đợi khi lấy lại tinh thần mới phát hiện cậu ta tiến sát gần tôi.

Quay lưng lại với ánh sáng, chỉ nhìn thấy gương mặt góc cạnh, đôi mắt đen như ngọc, vững chắc khóa lấy tôi, dòng nước xoáy, đẹp đẽ rực rỡ nhưng tội ác.....

Môi cậu ta phủ lên môi tôi, ấm nóng, mềm mại như lông vũ, vuốt ve, xoa nhẹ. Dường như tri giác trong chốc lát đều tập trung nơi da thịt được đụng chạm, loại cảm giác đó, thật quá rõ ràng, khiến người ta run rẩy. Lưỡi cậu ta trực tiếp tiến vào, công thành đoạt đất, khiến tôi quân lính tan rã.

Tiếng "Đinh" vang lên, cửa thang máy mở ra, trong lò mờ, tôi nhìn thấy hai người đứng ở cửa.

Rất quen

Dường như là người quen

Nhìn rõ rồi.

Hóa ra là dì Lâm, còn có chồng dì.

Cũng chính là

Bố mẹ của Lâm Hôn Hiểu

Bạn đang đọc truyện *Láng Giềng Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

"Vù" nổ ầm trong đầu, toàn thân mồ hôi lạnh toát, tôi mạnh mẽ đẩy Lâm Hôn Hiểu ra.

Nhưng đã muộn, bố mẹ cậu ta cái gì cũng nhìn thấy rồi.

Chỉ có thể cầu nguyện thang máy từ tầng 16 rớt xuống, đem tôi ngã thành tương thịt, không phải đối mặt với thảm kịch tiếp theo.

Nhưng thang máy vẫn đứng vững, dừng lại.

Lúc này, sự việc khủng khiếp nhất đã xảy ra rồi, dì Lâm bước tới trước, kéo tôi ra khỏi thang máy, hồn hên hỏi...

"Tiểu Chúc, ai thay khóa nhà chúng tôi?! Sao không mở được?"

Ố?! Tôi tròn mắt nhìn dì Lâm, nghi ngờ bản thân có phải nghe nhầm.

Dì Lâm, không nhìn ra sự độ lượng của bà nữa, tận mắt thấy tôi hại con trai mình, lại coi như không?

Dì Lâm kéo tôi tới trước cửa nhà họ, cầm chìa khóa đưa tôi: "Cháu xem, không mở được... Ồi, có phải con trai tôi thay khóa không?" Tôi quay đầu nhìn Lâm Hôn Hiểu, hai tay cậu ta đặt trước ngực, mắt nhìn nơi khác, không lên tiếng.

Trong lòng càng thêm nghi ngờ, giống như sợi len cuộn tròn, chỉ là bị rối, không rõ ràng.

Lúc này, dì Lâm hỏi một câu: "Đúng rồi, Tiểu Chúc, hôm nay khi con trai tôi ra ngoài có nói lúc nào trở về không?"

Tôi ngẩn người một lúc, lập tức tỉnh ngộ.

Lâm Hôn Hiểu, người đứng cạnh tôi, không phải con trai dì!

Giọng của Lâm Hôn Hiểu vọng từ đằng sau: "Con trai cô sẽ không trở về, vì..... cậu ta đã đem bán căn hộ này cho cháu rồi."

Vì quá kinh ngạc, tôi vẫn trong trạng thái ngẩn ngơ. Chỉ nhớ dì Lâm cố gắng hết sức, cuối cùng cũng tìm được con trai thực của mình về.

Vài người đứng song song, chân tướng lộ ra.

Vì áp lực thì cao đáng quá lớn, Lâm Phong Loan.... Con trai thực sự nhà họ Lâm và bạn thân quyết định bỏ học làm kinh doanh. Nhưng lấy đâu ra tiền chứ? Lâm Phong Loan "thông minh" này ra sáng kiến, hóa ra, vợ chồng dì Lâm vốn yêu thương cưng chiều con cái, khi mua nhà lại đứng tên con trai, trong lòng nghĩ sau này đỡ phải đi làm thủ tục đổi chủ. Thế là, nhân cơ hội cha mẹ đi, Lâm Phong Loan liền đem căn hộ đi bán, mà người mua, lại là Lâm..... Không, lại là người không biết tên họ mà tôi vừa hôn!

Hỏi rõ ràng đầu đuôi ngọn ngành, dì Lâm vô cùng tức giận, lập tức kêu con trai đưa tiền ra lấy lại nhà, nhưng.....

Lâm Phong Loan lúng túng nói: "Tiền đã tiêu hết rồi."

Dì Lâm không nhịn được, trực tiếp cầm chổi lông gà bắt đầu truy sát Lâm Phong Loan, chồng bà sốt ruột bảo vệ con, vợ vàng đi càn, ba người trong chốc lát hỗn loạn thành một đám, cực kỳ náo nhiệt.

Tôi ôm đầu đau lâm râm, thờ dài.

Bên tai truyền đến giọng nói thông thả của Lâm Hôn Hiểu: "Anh đói rồi, về nhà nấu cơm đi."

Tôi \ (^ - ^) /

Thực không muốn đối mặt với trò hề này, tôi liền chạy tới nhà Chí Chí ngủ một đêm. Nhưng điều cần đối mặt vẫn phải đối mặt, tâm lý trải qua một ngày một đêm, tôi thấp thỏm trở về.

Khi đi qua nhà Lâm Hôn Hiểu, tôi nín thở nghe tin, rón ra rón rén, sợ bị phát hiện. Mắt nhìn đằng trước, đằng sau lại truyền đến giọng của anh ta: "Em về rồi."

Bất buộc phải quay đầu, thấy anh ta dựa cửa, nhàn nhả nhìn tôi.

"Dì Lâm bọn họ đâu?" Tôi hỏi.

"Dọn đi rồi."

Tôi nuốt nước bọt: "Anh nói, sau này chúng ta chính là láng giềng."

Anh ta gật gật đầu: "Không sai."

Tôi cứng người cười, sau đó.....

Bay nhanh tới trước cửa nhà, lấy chìa khóa, mở cửa phòng, chạy vào trong, quay người đóng cửa, động tác liên tục diễn ra.

Nhoài người lên cửa, thờ dài, còn may còn may, tránh được nạn.

"Em đang trốn anh à?"

Không, phải, chứ, tôi hít một hơi lạnh, chậm chậm quay người, thấy anh ta không biết lúc nào đã vào phòng, đứng cạnh tôi, giơ một tay ra, trong mắt lấp lánh nụ cười: "Làm quen lại từ đầu, anh là Trang Hôn Hiểu."

Bạn đang đọc truyện *Láng Giềng Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Cũng có thể anh ta không có ác ý gì, nhưng tôi đang trong thời kỳ miễn cảm, thấy nụ cười của anh ta thực sự gai mắt, lại nghĩ tới mình bị anh ta chơi đùa lâu như vậy, trong chốc lát sôi gan, trừng mắt một cái: "Anh là đồ lừa đảo!"

"Anh chưa từng lừa em." Lâm Hôn Hiểu, không Trang Hôn Hiểu thủng thỉnh trả lời: "Anh chưa từng nói qua, anh họ Lâm."

"Anh còn nói không, anh rõ ràng....." Nói tới đây, tôi á khẩu, hình như anh ta thực sự chưa nói anh ta họ Lâm, chỉ kêu tôi gọi tên anh ta, còn nữa, mỗi lần hỏi tình hình của anh ta, đều im lặng không nói. Nghĩ tới đây, thật muốn tát cho mình một cái, hôm đó rõ ràng nghe thấy hai người trong thang máy nói rằng 16 có người chuyển nhà, sao không hỏi rõ ràng chứ?!

Nhưng, tên Trang Hôn Hiểu này cũng đừng tưởng giả vờ vô tội.

"Anh rõ ràng biết tôi nhầm, sao không nói rõ?"

Anh nhún nhún vai: "Vốn dĩ anh muốn ăn com xong rồi nói cho em, ai ngờ com em làm khá ngon, vì vậy anh nghĩ, hay đợi tự em phát hiện."

"Ồ, rốt cuộc quy ra là lỗi của tôi, tự tôi quá ngu." Tôi cười lạnh một cái.

"Sao, tức thật rồi à?"

Trang Hôn Hiểu muốn qua kéo tôi, tôi lùi lại, cắn môi dưới, nói: "Anh mua căn hộ đó bao nhiêu tiền, tôi trả giúp họ."

Trời biết, loại con gái ăn tiêu hoang phí như tôi lấy đâu ra nhiều tiền đến thế, có điều chỉ là nói miệng.

Trang Hôn Hiểu nhủ mảy: "Sao thế?"

Nghĩ tới nụ hôn trong thang máy, vốn cho rằng mình lợi dụng, ai dè lại bị người ta lợi dụng lại, tôi nổi điên, đột nhiên hét to với anh ta: "Tôi không muốn làm láng giềng với loại cơ hội như anh!"

Trang Hôn Hiểu nhìn thẳng tôi, đôi mắt đen bình tĩnh, trong sâu thẳm có thứ gì đó, nhưng tôi có thể mãi mãi không biết..... Anh quay người bước ra.

Tôi dựa vào cửa, nghe tiếng bước chân rời xa của anh, trong lòng phức tạp.

Bữa sáng ngày thứ 2, Trang Hôn Hiểu không tới.

Bữa trưa ngày thứ 2, Trang Hôn Hiểu không tới.

Bữa tối ngày thứ 2, Trang Hôn Hiểu không tới.

Ngày thứ 3, 4, 5..... cho tới ngày thứ 8, anh ta vẫn không xuất hiện.

Đồng thời, mấy ngày đó, bên cạnh cũng không có động tĩnh gì. Tôi không nén nổi tò mò, chạy đi hỏi bảo vệ cửa khu nhà, mới biết ngày cãi nhau với tôi, Trang Hôn Hiểu ra ngoài, vẫn chưa trở về.

Lẽ nào, là tôi nói quá đáng?

Nhưng, anh ta thực sự là kẻ cơ hội, như thế đuổi nhà họ Lâm đi, thực.....

Ôi, không nghĩ nữa, tôi đẩy xe đựng đồ, đi về phía quầy thu ngân.

Đột nhiên trên vai bị vỗ một cái, quay đầu, phát hiện là Di Lâm.

"Tiểu Chúc, cháu mua thức ăn à?" Di Lâm nhiệt tình hỏi han, rồi lại nhìn xe đựng đồ: "Ồ, một mình cháu ăn nhiều thế cơ à?"

Nhiều? Tôi cúi đầu, lúc này mới phát hiện ra trong xe chất đầy thức ăn, hơn nữa, toàn là ... thứ người đó thích ăn.

Gặp quý rồi, anh ta đã đi vắng, mình mua lắm lắm gì? Thói quen thật hại chết người.

Lo lắng tình hình gần đây của Di Lâm, tôi vội vàng hỏi: "Di Lâm, bây giờ mọi người ở đâu? Sao không thể liên lạc được với mọi người. Đứng rồi, cháu giúp mọi người tìm phòng trống, là bạn cháu đề không, môi trường cũng khá lắm, chúng ta cùng đi xem nhé."

Di Lâm ngạc nhiên: "Sao, Trang tiên sinh không kể cho cháu à?"

Nói tới việc bất ngờ như vậy: "Nói cho cháu cái gì ạ?"

"Trang tiên sinh tặng chúng tôi một căn hộ mới, vốn dĩ chúng tôi ngại không dám nhận, nhưng cậu ấy cứ kiên quyết, nói cái gì mà căn hộ chúng tôi bán cho cậu ta là miếng ngọc phong thủy, có một đầu bếp miễn phí, rất đáng... Tôi cũng không hiểu ý cậu ta là gì, nhưng Trang tiên sinh thực sự là một người tốt, cậu ấy nói chuyện riêng với con trai tôi nửa tiếng, sau đó thằng con bất hiếu biến thành người khác, phấn đấu vươn lên, nói muốn học tốt, sau này giống Trang tiên sinh làm kỹ sư thiết kế phần mềm..."

Tôi vội ngắt lời bà: "Ngày nào xảy ra chuyện đó ạ?"

"Chính là ngày cô không ở, ôi, Trang tiên sinh này, tuần tú lịch sự, nhân phẩm cũng tốt, không nói hết được....."

Di Lâm sẵn sàng giúp đỡ khoa trương Trang Hôn Hiểu, mỗi lời đều khiến lòng tôi trùng xuống.

Dường như, có chút, xử oan, anh ấy rồi.

Bạn đang đọc truyện *Láng Giềng Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Từ siêu thị trở về, tôi run rẩy mấy chục vòng trước cửa nhà Trang Hôn Hiểu, cuối cùng không nén được, ghé sát tai lên cửa phòng anh ta, nghe cẩn thận rất lâu, bên trong không có chút động tĩnh.

Quả nhiên, vẫn chưa về.

Xem ra thật sự tức giận rồi.

Thực ra nghĩ kĩ, Trang Hôn Hiểu chẳng phạm tội ác tày trời gì, cũng chỉ lừa vài bữa cơm, còn có nụ hôn đó, nghĩ sâu hơn chút, tôi cũng chẳng lỗ, người ta còn là ân nhân cứu mạng của tôi, không có anh ta, chắc tôi sốt thành người khô rồi.

Ôi, bây giờ nói những điều này có tác dụng gì. Có lẽ, anh ấy mãi mãi không trở về.

Tôi hiu quạnh mở cửa, chậm chậm bước vào, đặt thức ăn lên bàn, bắt giấc thờ dài.

"Em về rồi à?" Một giọng nói cất lên.

"Ồ." Tôi gật gật đầu.

Ờ?!

Đột nhiên quay người, tốc độ rất nhanh, xoay cổ, đau thốn, nhưng trong đau đớn, mắt vẫn không nghỉ, tôi thấy rõ... Trang Hôn Hiểu, ngồi ở, nhà tôi, trên ghế sofa.

"Nhanh làm cơm đi, anh đói chết rồi." Nói xong, Trang Hôn Hiểu mở ti vi xem, bộ dạng nhẹ như mây tan gió thoảng, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

"Ừ,... được." Tôi thu cầm, lập tức chạy vào bếp, vội vàng nấu nướng.

Cơm vừa làm xong, Trang Hôn Hiểu cũng không đợi người gọi, tự mình ăn, bộ dạng dường như rất đói. Tôi lặng lẽ ngược mắt, mấy ngày không gặp, anh hình như hốc hác đi khá nhiều, trên mặt có vài đường gân xanh. Biết chuyện từ chỗ dì Lâm, Trang Hôn Hiểu là kỹ sư thiết kế phần mềm, năm nay 27 tuổi rồi, vốn dĩ đánh chết cũng không tin, nhưng nhìn kĩ, vài người đàn ông thực sự nhìn không rõ tuổi tác, những minh tinh đó, trên 50 cũng có thể diễn thành niên 20 tuổi, quần chúng cũng như vậy. Đơn giản nói Trang Hôn Hiểu, cả ngày mặc đồ thể thao, thêm nữa do tôi ấn tượng ban đầu, thực sự dễ khiến người ta hiểu lầm.

Động tác bây giờ của anh chắc là giảng hòa, tôi cũng không ép anh nữa, ăn cơm xong, nhân lúc anh ngồi nghỉ trên ghế sofa, liền bung hoa quả ra, chủ động hỏi: "Mấy ngày này anh đều không ở nhà à?"

Trang Hôn Hiểu gật gật đầu: "Phần mềm mới của công ty xảy ra vấn đề, cả tuần này đều sửa gấp, sáng sớm nay mới xong." Anh ngừng lại một chút, nhẹ nhàng liếc tôi: "Sao, lo lắng cho anh à?"

"Lo... lắng anh." Tôi cố ý cười to: "Anh sức dài vai rộng, em việc gì phải quan tâm anh?"

Trang Hôn Hiểu dịch người lại mấy tấc* (10cm=1 tấc), ngồi gần tôi, vòng tay ra phía sau tôi, miệng chậm chậm tiến sát cổ tôi, hơi thở ấm áp: "Vậy... vừa nãy em làm gì mà cong mông lên nghe tiếng trong phòng anh?" Lời này khiến cơ thể căng thẳng của tôi nóng lên... Nóng lên vì xấu hổ, hóa ra anh ấy nhìn thấy rồi!

"Ha ha... không hiểu anh đang nói gì." Tôi vội đứng dậy, chuẩn bị vào bếp rửa bát, lúng túng trốn tránh, nhưng, trong đầu đột nhiên nhớ ra một nghi vấn...

"Anh làm thế nào mà vào được?!"

Thảo nào cứ cảm thấy có gì không đúng, bây giờ cuối cùng phát hiện ra rồi, khi tôi đi rõ ràng đã khóa cửa, Trang Hôn Hiểu lẽ nào có thể có kỹ thuật xuyên tường?!

"Mở cửa vào." Anh cầm ra chùm chìa khóa lắc lắc trước mặt tôi.

Nhớ ra khi tôi sốt còn mơ màng phát hiện anh lật túi, hóa ra là lấy chìa khóa đi đánh!

"Trả lại cho em!"

Tôi không thêm đề ý khí phách thực nữ, nhào lên phía trước giật, anh đương nhiên không đưa, hai chúng tôi lăn đi lộn lại trên ghế sofa, lăn đi lại lộn lại,

khẩn tóc tai rối tung, quần áo sộc sịch, đến cuối cùng khi dừng lại, mới phát hiện, tôi đè lên người Trang Hôn Hiểu.

Tư thế thực ra có chút mờ ám, nhưng tôi cũng chẳng để ý làm gì nhiều, hai tay giữ chặt quần áo anh, ra lệnh: "Đưa chìa khóa trả em!"

Anh yên lặng nhìn tôi: "Chúc Thảo Nhi."

"Gi?"

"Em bị lộ hàng rồi."

Bạn đang đọc truyện *Láng Giềng Hắc Ám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Cái gì?!

Tôi cúi đầu nhìn, quả nhiên, vì trong nhà ẩm áp, mặc rất ít, cúc áo cũng khá lỏng, vì vậy vừa cúi người, liền bị Trang Hôn Hiểu nhìn thấy hết rồi!

Bi thảm hơn nữa, anh còn nhướn mày, cười như không mà nói: "32A? Anh may rồi."

Tôi đảo mắt, giờ tay đến phần bụng dưới của anh, nhẹ nhàng nắm.....

"Đường kính 2cm? Em may rồi."

Sau đó nhân lúc Trang Hôn Hiểu mất chữ O mồm chữ A, nhanh chóng đoạt chìa khóa, quay người phóng khoáng bước vào bếp, hát khẽ, rửa bát.

Muốn đấu với mình, bản nữ hiệp chưa từng ăn qua thịt heo, cũng chưa từng nhìn qua con heo nhỏ ba chân bốn cẳng chạy ?

Nhưng mình đã thắng hoàn toàn.

Ngày thứ hai sau khi dậy khỏi giường, đang ngáp, lại kinh ngạc thấy bóng dáng quen thuộc bên bàn ăn..... Là ai thì không cần nói nữa.

"Anh hai, rốt cuộc anh đánh bao nhiêu chùm chìa khóa?" Tôi bước tới trước mặt anh chất vấn.

"Chỉ 10 chùm thôi." Anh dù bận tới mắt mà vẫn thông thả nói

10 chùm?!

Khóe miệng tôi bắt đầu run rẩy: "Mau đưa tất cả chùm chìa khóa ra đây."

"Vì sao?" Trang Hôn Hiểu thông thả ung dung hỏi.

Tôi khóc cười không nổi: "Lẽ nào anh có thể chịu đựng được một người ngoài tùy tiện vào nhà anh, khám phá sự riêng tư của anh? Thế thì em cũng không mong như vậy!"

Anh nhún nhún vai: "Anh không phải không muốn, anh đã đặt chìa khóa nhà anh vào trong túi em rồi, hoan nghênh vào bất cứ lúc nào."

Tôi chỉ cảm thấy huyền thái dương đột nhiên đập, xem chút thổ huyết, nhưng Trang Hôn Hiểu vẫn chưa xong: "Ngoài ra, anh không cảm thấy đối với em, anh không phải "người ngoài"."

Tôi day thái dương, yếu ớt hỏi: "Vậy anh nói chúng ta là quan hệ gì?"

Trang Hôn Hiểu xoa xoa cằm, chậm chậm nói: "Để anh nghĩ, chúng ta ngủ cùng ngủ rồi, hôn cũng hôn rồi, ngực của em cũng bị anh thấy rồi, phần quan trọng nhất của anh cũng bị em sờ rồi..... Em cảm thấy, nói ra sẽ có người tin anh chỉ là người ngoài của em không?"

Tôi chớp hai mắt: "Anh sẽ không nói ra chứ?"

Anh cong khóe miệng: "Em cho rằng anh không dám?"

Tôi hít hơi lạnh, nếu tôi gật đầu, không biết anh có thể làm ra chuyện gì. Nhưng nếu tôi lắc đầu, thì chẳng có dừng khí gì.

Đang tiến thoái lưỡng nan, chuông cửa kêu lên.

Mắt Trang Hôn Hiểu lóe sáng, lạnh nhạt cười: "Đúng lúc em xem anh dám hay không nhé."

Nói liền đi mở cửa, tôi lập tức hoảng hồn, bước lên trước kéo áo anh, nhưng sức anh mạnh hơn, tôi lại bị anh kéo đi.

"Đừng!" Trong lúc tôi hét to đình tai nhức óc, cửa mở.

Chí Chí đứng trước cửa, kéo vali hành lý, về mặt nghi hoặc: "Hai người, rốt cuộc ai cưỡng hiếp ai?"

"A?"

"Rõ ràng nghe thấy tiếng kêu của nữ, mở cửa ra nhìn, lại là nam bị nữ lôi áo, thật không hiểu," Chí Chí lắc đầu, đột nhiên chỉ Trang Hôn Hiểu hỏi: "Đúng rồi, anh ta là ai."

"Người đi đường và láng giềng." Tôi cướp lời Trang Hôn Hiểu

Chí Chí tỉnh ngộ: "À, chính là tên nhóc cậu chăm sóc." Sau đó, cô ấy giờ tay ra véo véo mặt Trang Hôn Hiểu: "Nói cho chị biết, mấy tuổi rồi?"

Trang Hôn Hiểu bình tĩnh trả lời: "27."

Chí Chí ngẩn mặt 3 giây, đột nhiên cười vỗ vỗ mặt anh: "Tên nhóc này, rất hài hước." Sau đó kéo hành lý vào phòng ngủ của tôi: "Thảo Nhi, mình mệt rồi, mượn giường cậu ngủ trước nhé, khi nào ăn cơm gọi mình."

Để lại Trang Hôn Hiểu với sắc mặt u ám, còn có tôi nén sự vui vẻ trên đầu khổ của người khác thành nội thương.

Bạn đang đọc truyện *Láng Giềng Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Đội Chí Chí tỉnh, tôi bắt đầu hỏi hành tung 1 tháng nay của cô ấy, mới biết hóa ra cô ấy đi Hải Nam nghỉ đông.

Thật biết hưởng thụ mà.

"Hoa Thành gây phiền phức cho cậu không?" Chí Chí hỏi.

"Cũng được, mời mình ăn bữa cơm, nhân tiện gây tổn hại hàng nghìn tệ bào bạch cầu của mình." Ngoài ra, còn hồ đồ bị người ta hôn nữa, cho tới hôm nay vẫn chưa rõ là lỗi hay lỗi.

"Mời cậu ăn cơm? Anh ta nói gì với cậu?"

Tôi "A" một tiếng: "Đúng rồi, anh ta nói muốn đợi cậu về, nghe khẩu khí dường như muốn ba ba trong bể."

Chí Chí lạnh nhìn tôi: "Cậu nói mình là ba ba?"

Tôi xua xua tay: "Bị anh ta bắt được thì đương nhiên là ba ba rồi, đúng rồi, Hoa Thành biết tin cậu trở về chưa?"

"Anh ta chẳng phải thần tiên, hơn nữa, cũng chỉ là nói mà thôi, đừng để ý anh ta."

Đang nói, điện thoại Chí Chí reo, cô nhận, nghe vài câu, mặt lập tức biến sắc.

"Sao thế?" Tôi vội hỏi

Cô cầm áo khoác, rời phòng, để lại câu nói hỗn hển: "Tên khốn đó đi tìm cha mình rồi."

Tôi trợn mắt, việc này làm lớn rồi.

Không thể không báo phục dũng khí to lớn và bản lĩnh thần thông của Hoa Thành, Chí Chí vừa về đã bị điện thoại gọi tới, còn có gan tới chỗ cha Chí Chí. Sớm nói qua, cha Chí Chí là chủ vũ quán, đao, súng, kiếm, côn, roi, gậy, chùy, rìu, 18 vũ khí, đều tinh thông. Hành hiệp trượng nghĩa vì người, chân thực nhiệt tình, lo lắng chuyện công bằng cho mọi người. Dạy dỗ đệ tử, năng lực ai ai cũng xuất chúng. Hoa Thành cho dù có lợi hại mấy, đi như vậy cũng là dẽ vào miệng hổ, tại vậy khó tránh.

Tới vũ quán, Chí Chí hỏi rõ tình hình, được biết Hoa Thành và cha cô đang ngồi trong phòng nói chuyện, lập tức chạy vào trong. Tôi ước đoán, cụ ông

nghe thấy con gái yêu bị lợi dụng, nhất định sẽ nổi giận lôi đình, chắc sẽ cùng Chí Chí dạy cho Hoa Thành một bài học, loại hiện trường tanh mùi máu đó, người thường như tôi có lẽ nên ít xem thì hơn.

Khi ra đằng sau hậu viện "thường thức phong cảnh"... sư huynh sư đệ của Chí Chí đều ở đây luyện võ, hơn nữa... còn cời đàn! Bắp thịt cường tráng hòa lẫn mồ hôi, tiếng thét hùng hồn thâm trầm, quả là nơi có phong thủy tốt cho chị em phụ nữ hảo sắc.

Cực kỳ hứng thú chạy đi xem, chốc lát tròn tròn mắt, một vị trai tráng cũng không có?!

"Không cần nhìn nữa, sư phụ cho bọn họ nghỉ một ngày, toàn bộ chạy đi chơi rồi." Đằng sau đột nhiên vang đến một giọng nói âm áp.

Quay người, nhìn thấy một anh chàng, mặt mày thanh tú, đẹp đẽ xuất trần, trên người mặc bộ đồ võ màu trắng, tay áo bay bay, có chút hương vị khí phách, phong độ của thần tiên.

"Mộ Nhị, sao anh chưa đi?" Anh ta chính là nhị sư huynh của Chí Chí, tên là Mộ Nhã Dật, có điều tôi thấy không thuận miệng, liền giúp anh ấy đổi tên thành Mộ Nhị.

Mộ Nhị ngồi xuống ghế mộc, đưa tôi cốc trà, khói mù nhàn nhạt lướt qua trong mắt: "Không có gì vui cả."

"Mộc Nhị, anh sao thế?" Tôi tò mò, bình thường anh ta không như vậy. Nghĩ tới gần 2 tháng chưa gặp, lẽ nào đã xảy ra chuyện gì rồi?

"Thảo Nhị," Mộc Nhị cúi đầu nhìn lá trà trôi dạt chìm nổi trong cốc, ngập ngừng một chút, "Ồi": "Hay là thôi đi."

Tôi vội vàng truy vấn: "Không sao, anh có chuyện gì thì kể cho em đi, đừng có giữ trong lòng."

Nếu không tôi về em không ngủ nổi.

"Thảo Nhị," Mộ Nhị đứng dậy, quay lưng vào tôi: "Em đã từng thích người nào không nên thích chưa, nếu em thích người không nên thích, em sẽ tiếp tục thích hay là không thích anh ấy nữa?"

Tôi suy nghĩ tỉ mỉ chuối về đọc nhanh này, cuối cùng ra kết luận: Mộ Nhị yêu rồi!

Luôn cho rằng anh ấy thuộc về núi Võ Đang, không ngờ anh ấy lại thích con gái!

Nhưng, xem ra, người con gái này là người anh ấy không nên thích. Vậy thì chắc là con gái đối thủ của anh ấy rồi..... trong phim truyền hình đều diễn như vậy mà.

Cũng khó trách, bọn họ luyện võ không ra khỏi cửa lớn, cửa trong không bước qua, người duy nhất có thể tranh chấp chính là người đồng đạo. Hai bên tôi ăn no rồi, ngại đi mua thuốc tiêu hóa dạ dày, thì đi đấu võ thúc đẩy tiêu hóa, lại không biết nặng nhẹ, không cẩn thận sẽ bị gãy tay gãy chân, gan phổi bị thương.

Mộ Nhị là chính phái, nói như vậy người con gái đó là yêu nữ của tà phái?

Bạn đang đọc truyện *Láng Giềng Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Hóa ra là yêu nữ, oa, cực phẩm thế gian, đàn ông nào không muốn chứ, chẳng trách có thể kêu Tiểu Mộ Nhị nhà chúng ta thương nhớ như vậy.

Hơn nữa dù sao cũng là tình đầu của người ta, tôi không đành lòng tàn nhẫn, chỉ an ủi anh: "Mộ Nhị, chuyện tình cảm chỉ có thể người trong cuộc mới có tư cách đánh giá. Có điều tình yêu vốn dĩ là một chuyện rất đẫm máu, 1/4 số người có thể bị chết vì thổ huyết, 2/4 số người có thể bị gãy xương thương cốt, số còn lại có thể bầm tím, bôi thuốc Vân Nam là khỏi, người thực sự không bị tổn hại một cọng tóc nào đã hiếm lại càng hiếm. Vì thế, tất cả xem sự lựa chọn của anh, chỉ cần thời gian trôi qua, bản thân sẽ không hối hận, quyết định này là chính xác."

Mộ Nhị gật gật đầu, nhưng sắc mặt vẫn không sáng sủa.

Tôi hết kế sách rồi, nhìn đồng hồ, cảm thấy đến lúc đi xem kết cục chiến đấu giữa cha con Chí Chí và Hoa Thành, liền phui phui mắt, nói tạm biệt Mộ Nhị, rời đi.

Rón ra rón rén tới cửa phòng, vẫn chưa bắt đầu nghe trộm, bên trong liền vọng lại giọng cha Chí Chí: "Thảo nha đầu, đừng trốn nữa, vào đi."

Tôi là lười, cụ nhà vẫn lợi hại vậy, vội vàng mở cửa bước vào.

Căn phòng của cụ nhà rất đơn giản theo phong cách cổ, một giá sách bằng gỗ mây, chưa đầy các sách quý võ học, trên bàn sách gỗ cây lê bày bút nghiên giấy mực, trên tường treo đầy văn chương các nhà văn nổi tiếng.

Tôi và Chí Chí bọn họ đứng quy củ bên cạnh bàn bát tiên.

Xem tình hình, hai bên vẫn chưa đánh nhau.

Vừa ngồi xuống, cha Chí Chí đã hỏi: "Thảo nha đầu, Chí Chí có từng đồng ý với Hoa Thành, nếu nó thua thì làm bạn gái người ta không?"

"Đúng, Chí Chí từng nói như vậy." Tôi gật gật đầu.

"Vậy được," Cha Chí Chí nhắm mắt, vuốt vuốt râu, nói từng từ từng câu: "Đã như vậy, thì nhanh chuẩn bị hôn sự cho Hoa Thành và nó đi."

"Cái gì?!" Tôi và Chí Chí trong phúc chốc nhảy bổ lên, mà Hoa Thành thần khí bình tĩnh, hàm ý cười rồi uống trà.

"Người học võ, quan trọng nhất là chữ 'tín', nói lời phải giữ lấy lời mới là người quân tử. Nếu Chí Chí đã đồng ý Hoa Thành thì nên tuân thủ lời hứa, nếu không, cũng không đáng làm con gái họ Dương ta." Dạy dỗ hai chúng tôi xong, cha Chí Chí chuyển sang Hoa Thành: "Vừa nãy cậu nói muốn chơi cò vậy, vậy chúng ta tới chơi hai ván đi." Nói xong liền cầm cò vậy, hai người anh một con tôi một con bắt đầu.

Còn lại tôi và Chí Chí ngốc nghếch ở bên, không nói gì được.

Có điều Chí Chí cũng chẳng phải đèn thiếu dầu, nói kiên quyết, chết cũng không lấy Hoa Thành.

Sau đó liền kéo hành lý về nhà mình ngủ,

Vui nhất là Trang Hôn Hiểu, anh ấy nhìn bóng dáng Chí Chí rời xa, nói một câu: "Mẹ kế cuối cùng cũng đi rồi."

"Mẹ kế?" Tôi nghi hoặc: "Cái gì mà mẹ kế?"

Anh ấy giải thích: "Chính là mẹ kế ngăn cản cô bé lọ lem và hoàng tử."

Tôi chỉ chỉ mình: "Cô bé lọ lem?" sau đó chỉ chỉ anh ấy: "Hoàng tử?"

"Không sai." Trang Hôn Hiểu gật gật đầu, mặt không biến sắc.

Tôi vỗ vỗ vai anh, nghiêm túc nói: "Bạn học à, sau này ăn cơm xong đừng nói những lời như vậy, tránh lãng phí cơm gạo."

Hoàng tử?!

Trang Hôn Hiểu anh đúng là càng ngày càng có nọc độc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Láng Giềng Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Thời tiết dần dần ấm hơn, quần áo tôi càng mặc càng ít đi, vấn đề quan trọng to lớn là từng bước bộc lộ khỏi mặt nước.

Vì vậy lúc ăn cơm, tôi trịnh trọng đề cập với Trang Hôn Hiểu: "Sau này trước khi vào phòng xin anh hãy gõ cửa."

Anh gỡ miếng cá xong, cho vào bát tôi: "Vì sao?"

Tôi nhìn miếng cá trắng nõn trong bát, mềm lòng đi, nhưng lập tức lắc lắc đầu, kiên định lòng tin: "Vì anh thường xuyên đột nhiên tập kích, lúc mở cửa có thể em chưa mặc xong quần áo."

"Chúc Thảo Nhi," Trang Hôn Hiểu ngẩng đầu nhìn tôi một cái, chậm rãi nói: "Sau khi em nói như vậy, anh càng không gõ cửa."

Tôi (+__+)

"Đúng rồi, cầm lấy cái này." Anh đưa tôi một cái túi da bò.

"Đây là cái gì?" Tôi bị anh ấy khiến cho tức giận, bộ dạng uể oải cầm lấy.

"Thẻ ngân hàng và mật mã của anh."

Cái gì?!

"Sao đưa em?"

"Coi như phí ăn uống của anh."

"Vây cũng không cần đưa cả thẻ cho em, cầm về nhanh."

Tuy tôi Chúc Thảo Nhi là loại người nổi tiếng thấy tiền sáng mắt, nhưng cũng không dám không làm mà hưởng.

"Vây thì coi như tiền tiêu vặt của em đi."

"Em dùng làm gì tiền của anh?"

Anh cười nhạt: "Chúng ta đều như vậy rồi, em nuôi anh cũng là điều nên làm."

Tôi buông đĩa xuống bàn: "Chúng ta làm sao! Anh đừng có nói linh tinh!"

Tiểu này, quả thật hủy hoại thanh danh của tôi.

Trang Hôn Hiểu vẫn duy trì nụ cười của anh, lại gấp miếng cá vào bát tôi, thủng thỉnh nói: "Tiểu Trang nhà chúng tôi đã bị em sờ mó rồi, lẽ nào em muốn phải đi một cách sạch sẽ?"

"Tiểu Trang nhà anh? Em nào có sờ mó nhà anh....." Đợi chút, tôi ngậm miệng, Tiểu Trang nhà anh? Lẽ nào ý anh nói là cái đó..... của anh ấy?

Hiểu ra, tôi lập tức căm ghét nhìn anh: "Anh lại gọi cái đó..... của mình là Tiểu Trang? Có buồn nôn không?"

Anh nguyệt tôi một cái: "Buồn nôn em còn sờ." "

Tôi @_@_@ thổ huyết 3lít.

Trang Hôn Hiểu, thua anh rồi!

Rửa bát xong, từ bếp đi ra, quả nhiên thấy Trang Hôn Hiểu ngồi trên ghế sofa, bây giờ chưa tới 12h thì anh ấy sẽ không về.

Tôi bất đắc dĩ thở dài, ngồi cạnh, nhẹ nhàng bóp chân. Hôm nay cửa hàng mở bán hàng lại, khách khá đông, đi giày cao gót đứng cả ngày, bắp chân đau điếng.

Đang bóp chân, Trang Hôn Hiểu đột nhiên vỗ vỗ đùi mình.

Tôi chăm chú nhìn anh, chẳng thèm để ý.

Anh thấy tôi không phản ứng, cuối cùng không nhịn được đành mở miệng: "Anh nói để chân em lên đây."

"làm gì?" Tôi nhú mày.

Anh ấy không quan tâm về kinh ngạc của tôi, ôm chân tôi đặt lên đầu gối anh, thay tôi xoa bóp.

Còn đừng nói, Trang Hôn Hiểu cứ như từng luyện qua, điều khiển hạng nhất, lực vừa đúng chỗ, đau đớn lập tức giảm đi một nửa.

"Như thế được chưa?" Anh hỏi

Tôi nhắm mắt, vẻ ngây ngất nói: "Em rất sùng bái anh."

Cứ như thế, dựa vào chỗ vịn tay ghế sofa, chân kê lên người Trang Hôn Hiểu, hưởng thụ massage bậc nhất, tôi dần dần chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Láng Giếng Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Trong mơ phát hiện bản thân thực sự biến thành cô gái lọ lem, vừa nghe thấy cáo thị Trang Hôn Hiểu muốn tuyển chọn bạn gái, lập tức nhanh chóng chạy tới thi tuyển, Chí Chí lôi tôi lại, nói tôi và Trang Hôn Hiểu cách biệt tuổi tác quá lớn, không thích hợp, phải cử em gái đi, tôi lo lắng toát mồ hôi đầy đầu, ra sức giải thích, nhưng Chí Chí không tin, cuối cùng nói với tôi, chỉ cần trong hôm nay tôi bán được 1000 bộ quần áo, thì có thể đi.

Tôi vừa nghe, lập tức treo biển bên ngoài cửa hàng, lập tức viết chữ đại hạ giá, một đồng một bộ, mọi người ùn ùn kéo đến, không lâu sau liền bán hết sạch quần áo. Sau đó tôi không thèm để ý sắc mặt tái mét của Chí Chí, chạy nhanh tới nơi Trang Hôn Hiểu tổ chức vũ hội. Kết quả vừa vào, đúng lúc thấy Trang Hôn Hiểu và một mỹ nữ nữa ôm nhau rất chặt, đang khiêu vũ, còn cười âm ỉ, rất vui vẻ. Tôi tức giận, lập tức chạy trốn chết lòi hai người ra, vị mỹ nữ đó không phục, nói nên có thứ tự trước sau. Tôi một chút cũng không thương hoa tiếc ngọc, hét lên với cô ta, tôi đã sờ Tiểu Trang nhà anh ta rồi, cô muốn sao. Cô ta chắc là tiểu thư khuê các, chưa từng gặp qua loại phụ nữ đánh đá như tôi, liền thối lui.

Tôi quay người, đang muốn trừng trị Trang Hôn Hiểu, nhưng anh ta liền ôm lấy tôi, nói một cách tình cảm mãnh liệt, Thảo Nhi, cuối cùng em tới rồi! Thấy anh ta coi trọng tôi, tôi lập tức không giận nữa, đưa tay cho anh ta, kêu ra khiêu vũ. Trang Hôn Hiểu không ngạc nhiên, nói, còn khiêu vũ cái gì, nhà bếp đợi tôi bao lâu rồi. Nói xong liền ra sức đẩy tôi, tôi lảo lộn cộc tới bếp, mặt tẻ xuống đĩa lưỡi heo, có một cái còn chọc vào miệng tôi, tôi ra sức nhổ ra, nhưng lưỡi heo cứ như còn sống, vẫn không ngừng quấy rối trong miệng tôi. Được, lưỡi heo, mày bắt nhân tao bắt nghĩa, tôi hung dữ, cắn mạnh một cái.....

Đột nhiên nghe thấy tiếng rên nhỏ, tôi tỉnh lại, mới phát hiện ra... mình bị Trang Hôn Hiểu đè trên ghế sofa!

"Anh làm gì đấy?" Tôi tròn mắt.

Ái ngờ anh ấy tròn mắt nhìn lại: "Em còn hỏi anh, sao cắn anh?"

"Hóa ra anh chính là lưỡi heo!" Tôi đột nhiên hiểu ra, vội đẩy anh ấy, "Sao hôn trộm em!"

Trang Hôn Hiểu nói cứ như không: "Massage cho em lâu vậy, không thể lấy chút thù lao ư?"

"Sao anh nhỏ mọn vậy?" tôi vội lấy khăn lau miệng: "Vậy anh nấu cơm cho anh lâu như vậy, sao anh không trả thù lao cho em?"

Trang Hôn Hiểu nhìn tôi 3 giây, sau đó dang hai tay ra dựa vào ghế sofa, cắn răng nói: "Đến đây."

"làm gì?" Tôi không hiểu

"Em chẳng muốn thù lao ư?" Về mặt kiểu hy sinh: "Vậy thì lấy thân thể anh ra báo đáp em nhé."

Tôi liếc anh một cái: "Anh mơ đấy."

"Ồi," Trang Hôn Hiểu dùng khuỷu tay huých huých tôi: "quá thời gian quy định, còn không nắm lấy cơ hội?"

"Phiền chết đi! Nhanh tiếp tục massage cho em." Tôi không khách khí đặt chân lên người anh, dùng mũi rên lên một tiếng: "Với bộ dạng anh, phụ nữ nào có thể thích anh được."

"Mình phát hiện mình hơi thích anh ấy rồi." Trên ban công nhà Chí Chí, tôi một hơi uống cạn ly champagne, sau đó nói ra lời này.

"Ai?" Chí Chí hỏi

"Trang Hôn Hiểu."

"Hóa ra là tên tiểu tử đó." Chí Chí "à" một tiếng: "Sao đột nhiên cậu phát hiện bản thân thích anh ta?"

"Mình mơ thấy anh ấy và người phụ nữ khác ôm nhau, trong lòng giống như bị kiến cắn, rất chân thực." Tôi giờ chân ra lan can ban công, đứng đưa: "Hơn nữa, khi anh ấy hôn mình, mình cũng không có cảm giác ghét, vì vậy chắc là thích anh ấy rồi."

Bạn đang đọc truyện *Láng Giềng Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Nghe lời, Chí Chí suýt bị sặc rượu, vỗ vỗ ngực: "Cậu và anh ta hôn nhau rồi?"

"Không chỉ thế," Tôi nhún nhún vai: "Còn sờ tiểu huynh đệ nhà người ta nữa."

"Vậy cậu nên chịu trách nhiệm." Chí Chí lại đổ ly champagne, đưa vào trong tay tôi.

"Đúng rồi, Hoa Thành có đến tìm cậu không?"

"Đừng nhắc tới anh ta nữa." Chí Chí nhú mồm khó chịu: "Mình ghét loại đàn ông tưởng mình cơ bắp phát triển đã giỏi lắm."

"Cơ bắp phát triển?" Tôi đoán mò: "Nói như vậy, cậu đã nhìn qua thân thể anh ta rồi à?"

"Đừng dùng ánh mắt dâm ô ấy nhìn mình." Chí Chí liếc tôi một cái: "Là anh ta tự cởi cho mình xem."

"Oa oa oa." Tôi kêu 3 tiếng: "Hóa ra các người đã tiến triển đến bước này rồi."

"Nhưng tim mình cũng chả nhảy lên chút nào." Chí Chí xua xua tay: "Xem ra mình vẫn thích loại thư sinh trắng nõn."

"Giống như Nhậm Chi Quang?"

Ai ngờ Chí Chí vừa nghe thấy tên này, sắc mặt u ám lại, cô nâng ly trong tay lên, nhìn chất lỏng màu vàng đậm, nói nhẹ: "Mấy ngày trước mình thấy Nhậm Chi Quang, anh ta và một cô gái rất xinh xắn đi cùng nhau, hai người họ rất vui vẻ.... cậu nói xem, đàn ông có phải chỉ thích phụ nữ mềm mại không?"

"Không thể," Tôi vội cổ vũ cô ấy: "Loại ác.... như cậu, không, người phụ nữ mạnh mẽ, cũng chẳng phải là loại Hoa Thành thích ư?"

"Thế mà cũng coi là ví dụ hay à?" Chí Chí phản đối.

Đang nói, chuông cửa reo, nhưng Chí Chí nhắm mắt làm ngơ: "Đừng để ý tới nó."

Tôi không nhịn được, mặc kệ sự ngăn cản của Chí Chí, mở cửa ra nhìn, phát hiện một người đàn ông mặc âu phục đi giày da, vừa thấy tôi lập tức cung kính nói: "Làm phiền rồi, là Hoa Thành tiên sinh kêu tôi mang hoa tới cho Dương Chí Chí tiểu thư."

Chí Chí trên ban công hét to: "Thảo Nhi, không được nhận, nhanh đóng cửa!"

Người đó vừa nghe thấy, lập tức đặt hoa vào trong tay tôi, lao đi trốn chạy.

Không biết làm sao, tôi đành đóng cửa, mang hoa ra ban công. Đây là loại hoa Margaret Chí Chí thích nhất, cánh trắng nhụy vàng, hương thơm thanh khiết.

"Hàng ngày Hoa Thành đều tặng hoa à?"

Tôi đưa hoa cho Chí Chí, cô ấy không nhận, chỉ gật gật đầu.

"Vậy anh ta còn coi như rất có lòng," Cách nhìn của tôi với Hoa Thành đã có chút thay đổi, tuy anh ta thường mưu sát tế bào bạch cầu của tôi, nhưng nghĩ cho người phụ nữ như Chí Chí, tôi vẫn khuyên: "Tiếp xúc chút đi, người như Hoa Thành cũng không coi là vô cùng hung ác, sao không chấp nhận anh ta?"

Chí Chí ôm chân, cầm tựa lên đầu gối, oán hận nói: "Mình ghét thái độ tự cho mình là đúng của anh ta, thường bắt người khác làm việc theo ý anh ta."

"Rõ rồi!" Tôi làm động tác tách tay một cái: "Cậu thích loại đàn ông ngoan ngoãn, có thể nghe lời mình, nhưng Hoa Thành và cậu đều ở thế mạnh như nhau, không thích thua, vì vậy cậu ghét anh ta."

Chí Chí không tỏ rõ ý kiến, một lúc sau, đột nhiên hỏi: "Cậu nói, rốt cuộc Hoa Thành thích mình vì cái gì? Là tính cách, hay là vẻ ngoài?"

Tôi nhìn quanh vũ khí đánh nhau đầy phòng, kiên định nói: "Về ngoài, chắc chắn là vẻ ngoài."

"Vậy thì....." Chí Chí đưa ly rượu lên má, lẩm bẩm nói: "Nếu mình cho anh ta, anh ta sẽ không tới đây dựa vào mình nữa đâu nhỉ."

"Cho anh ta?" Tôi tròn mắt: "Cậu đừng có làm việc ngốc nghếch đấy."

"Ồi, nói thêm chút nữa," Chí Chí thất bại nắm nắm tóc: "Mình sắp bị ép đến phát điên rồi."

Ra khỏi nhà Chí Chí, đi qua cửa hàng tổng hợp, tôi liền tiện đường đi dạo, nghìn lần không nên vạn lần không nên, khi đi qua quầy chuyên bán đá quý quên không nhắm mắt, nhìn thấy một cái vòng tay bạch kim, khảm nạm kim cương cắt hình hoa hồng, tinh xảo và thanh nhã. Chân lập tức dường như bị dính phải keo loại mạnh, không đi nổi.

"Tiểu thư, muốn thử không?" Cô gái bán hàng đứng lúc lấy ra vòng tay, đeo lên cho tôi, vừa ra sức cổ động: "Thật sự rất hợp, tiểu thư, muốn mua thì nhanh lên, kiểu này bán rất chạy, muộn thì không còn nữa đâu."

Tôi say mê nhìn vòng tay đó, lấp lánh rực rỡ dưới ánh đèn, mềm lòng... Nhưng, giá tiền đắt quá, tương đương 3 tháng tiền lương của tôi!

Không được, không được, Chúc Thảo Nhi, buông xuống, mỉm cười, sau đó vội bước đi.

Tôi dùng toàn bộ chỉ lực, cuối cùng nhìn vòng tay một cái, sau đó chậm chậm tháo ra, đang muốn đưa cho cô nhân viên bán hàng, một giọng vang lên: "Hãy gói cái vòng này lại."

Tôi ngẩng đầu, nhìn rõ người tới, đột nhiên thấy ngạc nhiên Boss!

Đây chẳng phải chính là boss đồng tính đó ư?

Bạn đang đọc truyện *Láng Giếng Hắc Ám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Một chiếc kính màu cà phê trên sống mũi cao thẳng, khuôn miệng góc cạnh luôn nhếch lên, phong thái đẹp đẽ, khí phách thanh cao, quý công tử nhanh nhẹn thấy việc nên làm không từ bỏ..... Quả nhiên chính là vị boss đó!

"Chúc tiểu thư, còn nhớ tôi không?" Anh nhắc tôi: "Liễu Bán Hạ"

Sao không nhớ chứ? Tôi vội ngăn người gạt đầu: "Anh cũng tới mua đồ?"

"Không có, tôi đi qua, thấy cô ở đây liền vào." Liễu Bán Hạ mỉm cười: "Chúng ta qua quán cà phê trước mặt ngồi chút đi."

"Á? Có việc ư?" Tôi ngạc nhiên, gặp anh ta có 1 lần, hơn nữa, tôi cũng không phải đàn ông, sao anh ta nhiệt tình thế nhỉ?

"Việc? À, đúng rồi, là có việc?" Liễu công tử nói, nụ cười trên mặt càng sâu hơn.

Vẫn chưa làm rõ chuyện ra sao, tôi liền bị anh ta lôi đến quán cà phê ngồi.

"Chúc tiểu thư, xin nhận cho." Liễu công tử đẩy hộp nữ trang vòng tay đã mở ra trước mặt tôi, trong đó đương nhiên chính là vòng tay mơ ước của tôisự mê hoặc to lớn.

Tôi nuốt nước bọt, ra sức cố nhìn đục vọng cướp lấy, lắc lắc đầu: "Tôi không thể nhận."

"Vì sao chứ?" Anh ta không hiểu.

Bởi vì mẹ tôi từng nói phải cẩn thận khi không dung mà ân cần thì không gian lận cũng trộm cắp.

Lời vừa đến cửa miệng, lại thay đổi cho thuận tai: "Vì không công lao mà hưởng, sao tôi có thể tự nhiên nhận không đồ của anh?"

"Sao không công lao chứ." Liễu công tử nói: "Tôi đang muốn cảm ơn cô đã giúp tôi giấu chuyện tôi và bạn trai đây."

À, hóa ra là việc đó, nói ra, anh ta đúng nên cảm ơn tôi. Để không làm lộ việc anh ta và bạn trai, tôi liền nói dối mẹ là mình không có cảm giác với Liễu công tử. Mắt mở to nhìn con rùa vàng bay mất, mẹ tôi cực kỳ tức giận, cho rằng tôi cố ý làm khó, liền ném ra lời tàn nhẫn rằng chưa kết hôn thì không được về nhà.

Hại tôi có nhà không thể về, vậy, dùng vòng tay này để đền bù cũng coi như hợp lý nhỉ.

"Đúng rồi, anh và chàng trai tây lai hôm đó vẫn tốt chứ." Tôi vừa hỏi vừa nghĩ lý do thuyết phục bản thân nhận cái vòng tay.

"Cô nói Daniel? Chúng tôi chia tay từ lâu rồi."

"Há? Sao thế được? Hai người rất hợp mà!" Tôi tiếc xót.

Liễu công tử cầm cốc cà phê, uống một ngụm, tư thái tao nhã: "Vì tôi và anh ấy, đều không phải thật lòng"

Tôi tròn mắt nhìn anh ta.

Một loại dự cảm tăng lên trong lòng, vị Liễu công tử này, tuyệt không lương thiện.

Chúc Thảo Nhi, cẩn thận hơn.

"Có điều, bây giờ tôi tìm được một người mà tôi thực sự muốn nghiêm túc." Giọng Liễu công tử dịu dàng: "Một người rất đáng để yêu."

Vẫn còn biết đường trở về, tôi thờ phào, chúc phúc: "Hy vọng hai người sẽ có kết quả tốt."

"Nhưng" Liễu công tử nhắm mắt: "Mấy ngày nay cậu ấy đều trốn tôi."

"Lẽ nào anh ta không phải Gay?" Tôi khuyên: "Bỏ đi, hai người không cùng thế giới, có lẽ nên buông cậu ta, tìm cỏ thơm khác vậy."

"Không," Liễu công tử lắc lắc đầu: "Tôi nhìn ra, cậu ta có tình cảm với tôi, chỉ vì vài nguyên nhân nào đó, mới không muốn ở cùng tôi."

"Hóa ra là như vậy." Tôi thở nhẹ: "Xem ra rất nan giải."

Liễu công tử chán nản: "Bây giờ cậu ta cứ trốn tránh tôi, không nghe điện thoại của tôi, không cho tôi tới cửa... Tôi thật không biết nên làm thế nào mới được."

Tôi nghĩ rồi đề xuất: "Vậy anh có biết ai khá thân anh ta không, tìm một người ở giữa làm cầu nối, sẽ giải quyết được sự việc."

"Chúc tiểu thư, tôi rất mừng vì suy nghĩ của tôi và cô giống nhau." Liễu công tử ngẩng đầu, lóe chút ánh sáng nhàn nhạt trên thấu kính: "Vậy thì, xin cô hãy giúp tôi liên hệ với Nhã Dật."

Bạn đang đọc truyện *Láng Giềng Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Nhã Dật? Cái gì Mộ.... ư!

Tôi giật mình kinh hãi.

Mộ Nhã Dật!

Mộ Nhị!

Người Liễu công tử thích là Mộ Nhị!

Trời nắng sét to!

"Anh Anh.... Anh anh anh" Quá kích động, tôi lắp bắp hồi lâu, cuối cùng mới nói: "Anh làm cho Mộ Nhị thành Gay rồi ư?!"

Tất cả đều rõ, chẳng trách hôm đó Mộ Nhị hỏi tôi vấn đề đó, hóa ra người anh ấy yêu không phải là yêu nữ, mà là yêu nam!

"Sao anh có thể hạ độc thủ chứ?!" Tôi che ngực.

Xong rồi, Mộ Nhị là đồ đệ được coi trọng của cha Chí Chí, sau này còn định trao vị trí chủ võ quán cho anh ấy, nếu việc này truyền ra, tư tưởng người luyện võ rất cổ hủ, nhất định sẽ dấy lên một trận phong ba!

Tôi vội vàng từ chối: "Không được, tôi không thể giúp anh! Xin lỗi, tôi đi trước đây!"

Vội vàng đứng dậy rồi đi, may chưa lấy đồ hồi lộ của anh ta, đã biết không gian lận thì cũng cướp của, không gian lận thì cũng cướp của mà!

Đang vui mừng, liền bị anh ta kéo tay lại, tôi quay đầu, cảnh cáo: "Ban ngày ban mặt, trời đất sáng sủa, anh định làm gì?"

Khóe miệng Liễu công tử nhếch lên, lộ ra nếp nhăn khi cười, sau đó anh ta lấy kính xuống, chậm chậm nhìn thẳng vào tôi.

Tôi lập tức ngẩn ngơ chỗ cũ.... đôi mắt rất, rất, rất yêu quái.

Giống như ẩn giấu ma quỷ, tà ma, tà đạo, dụ dỗ người, tràn đầy sức mê hoặc.

Cứ ý ra nghiêng nghiêng người nhìn tôi.

"Chúc tiểu thư, cô bằng lòng giúp tôi chứ?"

Đôi mắt đen, như hoa đẹp mang độc dưới địa ngục khiến người ta không màng tất cả, chỉ nguyện nghe lời.

Tôi không kịp suy nghĩ, chỉ si mê nói: "Tôi bằng lòng."

"Cám ơn nhiều nhé?" Anh ta đeo kính lên, trở lại hình tượng công tử thanh nhã cao quý: "Vậy tôi đợi tin tốt lành của Chúc tiểu thư."

Nói xong, anh ta hôn mu bàn tay tôi, quay người, rồi rời đi.

Để lại tôi vẫn còn trong con choáng váng như trước.

Anh ta, là người hay là yêu?

Yêu pháp có lợi hại nữa, cũng có lúc mất hiệu lực, đợi qua vài ngày tôi lấy lại tinh thần, hối hận tới nổi ruột cũng xanh. Lập tức đem trả vòng tay cho Liễu công tử, nhưng chưa qua vài giờ, anh lại kêu người mang tới, hơn nữa còn mang thêm một cái vòng chân cùng kiểu dáng.

Đây chẳng phải rõ ràng muốn trói chân tay tôi, chịu sự sắp xếp của anh ta ư?

Đúng là trời không sợ, đất không sợ, chỉ sợ lưu manh có văn hóa. Liễu Bán Hạ, đến Trang Hôn Hiểu cũng vô lại như anh!

Đang nhìn hai món đồ mà râu lòng, chuông cửa reo, tưởng Trang Hôn Hiểu, vội vàng luống cuống cất đồ đi, tránh bị anh ta truy vấn do ai tặng. Cất xong mới nghĩ ra, Trang Hôn Hiểu có lần nào không nghênh ngang tự tiện mở cửa vào, còn ngoan ngoãn ấn chuông cửa?

Mở cửa ra nhìn, hóa ra là Chí Chí.

Chỉ thấy cô ấy kéo vali hành lý, mặt trắng bệch, thần sắc bất định, trong lòng tôi lo lắng: "Cậu sao rồi?"

Cô ấy đi thẳng vào phòng, ấy túi to đồ ăn vặt trong tủ lạnh ra, ôm lên ghế sofa ngồi ăn.

Hồngбет, tôi việc giống như nhớ lần trước, sau khi chia tay Nhậm Chi Quang.

Xem ra lại xảy ra việc lớn nghiêm trọng như vậy.

"Rốt cuộc cậu làm sao?" Tôi dè dặt.

Chí Chí liên tục nhét miếng khoai tây vào mồm, mắt ngẩn ngơ, một lúc sau, mới nói: "Minh lỗi to rồi."

Lỗi to rồi?

Tôi day huyệt thái dương, nghĩ lại lời cô ấy nói mấy hôm trước, đột nhiên hiểu ra: "Cậu và Hoa Thành lên giường rồi à!?"

Cô ấy gật gật đầu.

Tôi cướp miếng khoai tây, cũng bắt đầu liên tục nhét vào mồm.

Lần này lỗi to rồi.

Sau khi ăn xong cả túi to, tôi hỏi: "Rốt cuộc là có chuyện gì?"

Chí Chí đưa miếng khoai tây vào mồm, "răng rắc", nghe như cắn cổ ai đó.

Bạn đang đọc truyện *Láng Giềng Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Sự việc thế này.

Chính là ngày sau khi nói chuyện với tôi, Chí Chí ra ngoài mua đồ, bị xe của Hoa Thành ở dưới lầu nhà cô chặn lại.

Hoa Thành mở cửa xe, nói với Chí Chí: "Lên xe đi, anh đưa em đến một nơi, có liên quan tới em."

Chí Chí không liếc anh, tiếp tục đi về phía trước.

Hoa Thành cũng không chịu thua, liền lái xe, lèo đèo theo sau, Chí Chí dừng, anh cũng dừng, Chí Chí đi, anh cũng đi.

Cuối cùng khiến Chí Chí trợn trừng mắt nhìn: "Anh cảm thấy đùa rất vui sao?"

Hoa Thành lặng lẽ nhìn cô: "Đối với em, từ trước đến giờ anh luôn nghiêm túc. Chí Chí, lên xe đi."

Chí Chí ngó ra, nghĩ ngợi, hầy cứ lên xe vậy.

Hoa Thành đưa cô đi rẽ tây rẽ đông, cuối cùng đến trước một nhà hàng, dường như có người đang làm lễ cưới, bên cạnh đỗ xe cô dâu, chất đống hoa hồng, cô dâu chú rể đứng trước cửa.

Nhìn rõ chú rể, mặt Chí Chí biến sắc.

Là Nhậm Chi Quang.

Anh ta kết hôn rồi.

Mặc bộ âu phục chỉnh tề, ôm cô dâu xinh xắn dịu dàng, trên mặt nở nụ cười mãn nguyện.

Chí Chí im lặng nhìn hồi lâu, kêu Hoa Thành lái xe.

Hai người không nói gì dọc đường.

Về tới nhà Chí Chí, Hoa Thành hỏi: "Em cho rằng anh rất đê tiện phải không."

Chí Chí lạnh lùng, không nói năng.

Hoa Thành nhìn cô: "Từ trước đến nay anh đều là người như vậy, thích cái gì thì giành lấy. Không đạt được mục đích, thề không bỏ qua. Em có thể ghét anh, nhưng hy vọng em đừng nghĩ tới những việc vô dụng trước kia, còn nữa... mấy người vô dụng đó."

Chí Chí đột nhiên mở miệng: "Tôi ghét anh, ghét vô cùng... vì thế," Cô kéo Hoa Thành: "Tới nhà tôi đi."

Chí Chí kéo Hoa Thành vào trong nhà mình, đẩy anh lên giường, nhào lên trên, không lâu sau, cà vạt, áo khoác, áo sơ mi, thắt lưng của Hoa Thành đều bị vứt xuống đất, đang lột quần, Chí Chí mới phát hiện Hoa Thành vẫn mặc kệ cô tàn phá bữa bãi trên thân thể anh, hoàn toàn không phối hợp.

Chí Chí lạnh lẽo nhìn anh: "Anh có là đàn ông không?"

Hoa Thành nói: "Anh sợ em hối hận."

Chí Chí sát gần mặt anh, từng từ từng câu: "Tuyệt, không."

Nghe lời, Hoa Thành cười khan, sau đó... nhân dân đổi đời thành chủ nhân rồi.

Chí Chí vẫn chưa khôi phục tinh thần, trên eo liền siết lại, một trận trời đất quay cuồng, cô bị ép xuống giường.

Hoa Thành giống con sư tử, gió cuốn mây tan ăn sạch bách thú sẵn là cô.

Háo hức phát tiết xong, Chí Chí đang bắt đầu mặc quần áo, liền bị Hoa Thành kéo vào trong lòng, tay của anh vuốt lên sống lưng trơn bóng của cô, chậm chậm vẽ thành vòng tròn, mang theo sức mê hoặc to lớn.

Nhưng không có chút tác dụng với Chí Chí.

"Anh có thể đi rồi." Chí Chí nhìn thẳng vào anh.

Hoa Thành hơi nhú mắt: "Vì sao anh phải đi?"

"Chẳng phải anh đã đạt được thứ anh muốn rồi ư?"

"Thứ anh muốn?"

"Không sai," Chí Chí phẩy tay Hoa Thành, vừa mặc quần áo vừa lạnh lùng đàm phán: "Tôi đã lên giường cùng anh rồi, sau này chúng ta đường ai nấy đi."

Nói xong, phát hiện không có phản ứng, Chí Chí nghi ngờ quay người, thấy Hoa Thành đã ở ngay sau mình.

Chí Chí kinh ngạc, lùi lại, Hoa Thành lại bước lên, ép cô vào bàn trang điểm.

Phản lưng bị ép lên cả mặt kính, Chí Chí cảm thấy một luồng lạnh, giống như nụ cười lạnh lùng trên khóe miệng Hoa Thành, "nếu anh muốn là cơ thể em," Anh nói: "Thì ngày đầu tiên gặp em, anh đã có thể đạt được, nhưng đáng tiếc... anh muốn là em."

Chí Chí toàn thân chấn động.

"Tuy đã xảy ra việc vừa rồi, em nhất định phải có trách nhiệm với quan hệ của chúng ta." Hoa Thành ghé sát tai Chí Chí, giọng nói trầm thấp mang theo sức hút: "Đương Chí Chí, em đừng hòng bỏ anh."

Đã mất phu nhân lại kèm quân sĩ.

Trộm gà không thành còn bị khoét mất gạo.

Chí Chí lần này lỗ to thật rồi.

Bạn đang đọc truyện *Lãng Giềng Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

"Bây giờ cậu định làm thế nào?"

"Trốn ở nhà cậu."

"Có thể trốn bao lâu?"

"Trốn đến khi nào anh ta không tìm mình nữa thì thôi."

Tôi nhún nhún vai, tùy cô ấy vậy.

Đang nói, chỉ nghe thấy tiếng "lạch cạch", cửa mở rồi.

Trang Hôn Hiểu vừa bước vào vừa hỏi: "Thảo Nhĩ, hôm nay ăn gì?" Tới khi nhìn thấy Chí Chí, anh dừng bước, vẻ mặt phùng bị.

Nhìn tình hình này, Chí Chí nhú mồm: "Hai người ở chung à?"

Tôi phủ nhận: "Sao có thể?"

Chí Chí không tin: "Vậy sao anh ta có thể có chìa khóa nhà cậu?"

Tôi vội vàng giải thích: "Anh ấy lấy trộm! Hơn nữa còn đánh ra 10 chum."

Chí Chí nhắc nhở: "Đổi khóa là xong?"

Tôi tỉnh cả người, đứng rồi, hóa ra nào bị cửa kẹp, sao không nghĩ tới cách này nhỉ.

"Thay sớm đi, mình không biết ở đây bao lâu, tới lúc anh ta tự tiện vào cửa, rất không tiện." Nói xong, Chí Chí xách vali vào trong phòng ngủ, đi sắp xếp.

"Được, mình lập tức thay."

Tôi đồng ý, đang định hành động, Trang Hôn Hiểu lại ở ngay cạnh thùng thỉnh nói: "Chúc Thảo Nhĩ, em thay cũng vô dụng, anh có thể lấy chìa khóa mới của em."

Đúng rồi, Trang Hôn Hiểu thực sự có thể làm ra loại việc như thế. Ôi, vui mừng một trận vô ích.

Tôi cụt hứng.

Trang Hôn Hiểu ngồi sát bên tôi, hỏi: "Mẹ kế sao lại đến?"

"Cô ấy tên là Dương Chí Chí." Tôi sửa lại.

Anh ấy chả để ý, hỏi tiếp: "Cô ấy muốn ở đây bao lâu?"

"Không biết, chắc sẽ rất lâu." Muốn Hoa Thành từ bỏ không phải việc dễ dàng.

Nghe lời, sắc mặt Trang Hôn Hiểu rất khó coi.

Tôi lại thâm sung sướng, có thể ngồi trên núi xem hổ đầu rồi.

Nhưng sau giây lát, anh ấy nghĩ ra cái gì, xoa xoa cằm, nói: "Mẹ kể tuy người chẳng ra làm sao, nhưng lại nhắc nhở anh một việc."

"Việc gì?"

"Chúng ta nên ở chung rồi."

"....."

Nói là ngồi trên núi xem hồ đấu, nhưng thực sự bị làm cho cực khổ là tôi.

Lúc ăn cơm.

"Thảo Nhĩ, mình không thích ăn gà thái hạt lựu xào ớt cay, sau này đừng làm nữa." Chí Chí nói.

"Ngại quá, tôi thích ăn." Trang Hôn Hiểu nhìn món ăn trên bàn, hơi nhũn mảy: "Thảo Nhĩ, ruột già xào khổ qua là ai muốn ăn?"

"Tôi," Chí Chí liếc anh một cái: "Có vấn đề gì à?"

"Không có, chỉ là bái phục người ăn được loại thức ăn này," Trang Hôn Hiểu chậm rãi nói: "Thật là thứ nhất không sợ khổ, thứ hai không sợ chết (Phân)* (anh này chơi chữ, cách đọc hơi giống nhưng nghĩa khác:: từ chết trong tiếng Hán là sǐ, còn từ phân là shì).

Chí Chí nghiêng răng nghiêng lợi mỉm cười: "Trang tiên sinh, khi ăn cơm đừng nói những lời buồn nôn như vậy."

Trang Hôn Hiểu trở về nụ cười giả tạo: "Dương tiểu thư, vậy cô còn thích ăn bộ phận vật thể buồn nôn đó không?"

Chí Chí lại đáp lại bằng nụ cười tức giận: "Trang tiên sinh, trong bụng anh cũng có bộ phận vật thể buồn nôn, đúng rồi, còn chất đầy vật thể buồn nôn."

Trang Hôn Hiểu lại mỉm cười vẻ bình tĩnh lạnh nhạt: "Dương tiểu thư, chính bởi buồn nôn, nên mới chất chúng vào trong bụng, chứ không mang ra ăn sau khi kho."

Nghe tới đó, tôi hơi thờ dài, buông đũa xuống.

Bỏ đi, coi như giảm béo vậy.

Khi xem tivi.

"Cái này không hay, đưa tôi điều khiển." Chí Chí bên trái tôi nói.

"Xin lỗi, tôi và Thảo Nhĩ đều thích chương trình này." Trang Hôn Hiểu ngồi bên phải tôi nói.

"Sao anh biết Thảo Nhĩ thích chương trình này? Đừng tỏ ra vẻ rất hiểu cô ấy." Chí Chí phản đối.

"Vậy cô hiểu cô ấy bao nhiêu?" Trang Hôn Hiểu hỏi lại.

"Chúng tôi quen nhau 7 năm, thời đại học ngày ngày cùng đi học, cùng ăn cơm, cùng đi dạo, đồ ăn cô ấy thích, động vật cô ấy ghét nhất, ngôi sao nam muốn có tình một đêm nhất, ngôi sao nữ muốn đập nhất, thậm chí ngày nhỏ bị đánh mấy trận tôi cũng đều biết rõ, đúng rồi," Chí Chí nhìn Trang Hôn Hiểu, liếc mắt: "Chúng tôi còn từng tắm chung, còn giúp cô ấy kỳ lưng, trên người cô ấy từ trên xuống dưới tôi đều sờ qua rồi, có mấy nốt ruồi tôi đều biết rõ... xin hỏi, còn anh?"

"Cho dù cô chiếm cơ hội trước, nhưng ngày còn dài." Trang Hôn Hiểu nói ý thâm sâu: "Sau này tôi không chỉ có thể biết trên người cô ấy mọc mấy nốt ruồi, còn có thể cào "tiền vào" để hiểu rõ cô ấy, xin hỏi... cô có thể "tiền vào" cô ấy không?"

"Đủ rồi!" Tôi đứng lên, hít sâu: "Tôi rất vinh hạnh cơ thể mình thu hút sự hứng thú say mê và.... ham muốn đến vậy của các người. Cảm ơn, tôi đi mua thức ăn."

"Mình đưa cậu đi."

"Anh đưa em đi."

Hai miệng cùng đồng thanh, sau đó đối diện nhìn nhau.

"Không cần, tôi muốn "yên tĩnh" đi mua thức ăn."

Nói xong, tôi vội vàng chạy ra ngoài trong chớp mắt.

Đầu đi đầu đi, cùng lắm tôi về nhà dọn dẹp chiến trường.

Chương 28

Cố ý kéo dài thêm vài tiếng ở siêu thị, đợi hai người đã đuối sức nên dừng cuộc chiến, mới trở về nhà.

Nhưng, đứng ở cổng khu nhà, gặp 1 người quen.

Hoa Thành.

Cái gì đến vẫn đến.

"Tôi tìm Chí Chí?" Tôi biết rõ nhưng vẫn cố tình hỏi.

"Cô ấy bây giờ vẫn không muốn gặp tôi." Không ngờ anh ta vẫn rất tỉnh.

"Chúc tiểu thư, xin hãy giúp tôi cảm mấy thứ này cho cô ấy." Hoa Thành đưa một thùng lạnh cho tôi, trong đó chứa hai chai champagne Kruger.

Tôi cung kính nể phục, Hoa Thành, có anh quả nhiên hiểu rõ yếu điểm của Chí Chí.

"Phiền cô nói với cô ấy," Chí Thành nói tiếp: "Tôi sẽ không buông tay."

Nghe những lời lạnh lùng này, tôi không nén được khuyên: "Hoa Thành, Chí Chí không phải người con gái bình thường, từ trước tới nay cô ấy chưa từng khóc bao giờ, tính cách mạnh mẽ cứng rắn, hai người cứ lãng phí thời gian đến lúc nào đây? Không bằng anh nhường cô ấy đi."

Hoa Thành ngẩng đầu nhìn nhà tôi, trong mắt lóe lên một tia phức tạp, anh lầm bầm: "Cô ấy từng khóc, khóc ... rất thương tâm"

"Á?" Tôi ngạc nhiên, sao tôi không biết.

"Phiền cô rồi." Hoa Thành hỏi phục tâm trạng, nói cảm ơn tôi rồi quay người lên xe.

Nghênh ngang bỏ đi.

Xách đồ ra khỏi thang máy, ai ngờ khỏe mắt liếc thấy một dáng người, làm tôi giật nảy mình.

Nhìn kĩ, hóa ra là Trang Hôn Hiểu.

Chỉ thấy anh chéo tay, nghiêng người dựa vào thang máy, lặng lẽ nhìn tôi.

"Sao thế?" Tôi thấy thân sắc anh không ổn, vội vàng hỏi: "Có phải bị Chí Chí đánh không? Em đã nói với anh cô ấy rất lợi hại, anh còn không tin."

Trang Hôn Hiểu hỏi lại: "Em cảm thấy anh có thể đánh nhau với cô ấy không?"

"VẬY anh làm gì mà đứng ở đây?" Hơn nữa còn dùng ánh mắt chăm chú nhìn tôi.

"Anh đứng trên ban công thấy em trở về, liền ra đón em." Anh đón đồ trong tay tôi, vừa đi vừa vờ như vô ý hỏi: "Champagne là em mua à?"

"Không, Hoa Thành tặng."

"Hoa Thành, chính là người lần trước em nói là chuyện kể ra dài lắm, đúng không?" Anh nghiêng nghiêng nhìn tôi một cái.

"Đúng, chính là anh ấy."

Trang Hôn Hiểu gạt gạt đầu, sau đó... ôm thùng lạnh đi thẳng vào nhà anh, đóng cửa.

Tôi đứng chỗ cũ, chỉ cảm thấy trong đầu có vô số con quạ bay qua, sau mông còn kéo theo một dây số đã bị bỏ bót đi.

Anh ấy đang làm gì?

Tôi chạy đến gõ lộc cộc cửa nhà anh: "Trang Hôn Hiểu, nhanh đưa đồ trả em"

Đang ra sức gõ, không ngờ cửa cửa, Trang Hôn Hiểu kéo tôi vào trong, chưa làm rõ chuyện thế nào, chỉ nhớ bản thân đứng nguyên chỗ cũ quay một

vòng, sau đó bị Trang Hôn Hiểu ép sát vào cửa.

Anh cúi đầu, hôn tôi, mạnh mẽ, tựa như đang trừng phạt, còn cần nhẹ nhẹ. Con đau nhẹ khiến tôi kêu nhỏ, lưỡi anh liền nhân cơ hội cuồng dại tiến vào, nóng rực, khéo léo, giao quần, liếm, mút, trong chốc lát hít mất toàn bộ khí ô-xy.

Tôi bỗng cảm thấy toàn thân bất lực, vội vàng đẩy anh, nhưng hành động này lại phản tác dụng, anh nhìn tôi cảnh cáo, nắm chặt hai tay tôi, cố định lên phía trên đầu. Miệng càng tăng thêm lực, tôi chỉ cảm thấy máu huyết toàn thân như muốn sục sôi, nóng không thể chịu nổi, trong tai vang lên tiếng ù ù, gần như ngạt thở.

Trong tình hình cấp bách, quyết định không phản kháng nữa, tôi ngừng vùng vẫy, ngoan ngoãn nghe theo.

Chiều lấy nhu khắc cương quả thật là nước cờ vạn lần thử vạn lần linh từ nghìn xưa truyền lại, không lâu sau, Trang Hôn Hiểu liền buông lỏng xiềng xích cho tôi, nụ hôn dữ dội cũng trở thành nhẹ nhàng chậm rãi thưởng thức.

Đôi môi anh mềm và trơn, giống như..... kẹo QQ? Thạch? Nghĩ ra rồi, là cao quân lính *(một loại thuốc làm từ rùa và phục linh).

Cuối cùng, anh ấy đã hôn xong.

Bạn đang đọc truyện *Láng Giềng Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Tôi hít sâu vài hơi không khí trong lành, vẫn chưa hồi phục lại tinh thần, tiếp theo lại gặp phải trận công kích của anh.

"Vậy tên Hoa Thành đó rốt cuộc có quan hệ gì với em? Lại mời em đi ăn cơm, lại tặng em Champagne, quan hệ không hề bình thường." Anh lạnh lùng nói.

Thấy anh ấy có thể lại phát động tấn công bất cứ lúc nào, tôi vội vàng giải thích: "Hoa Thành một lòng một ý theo đuổi Chí Chí, mời ăn cơm là vì khách sáo với em, champagne tặng Chí Chí, không sai, tất cả đều là Chí Chí, không có chút quan hệ nào với em cả!"

Anh nhìn tôi chăm chăm, một lúc lâu sau, cuối cùng mới tin, liền thả tay, lạnh nhạt nói: "Nói như thế, mẹ kế vì trốn anh ta mới tới nhà em nằm ý không đi hả?"

Tuy lời nói khó nghe, nhưng về cơ bản thì phù hợp với thực tế, tôi gật gù đầu.

Trang Hôn Hiểu đột nhiên vuốt vuốt tóc tôi, cười: "Vừa nãy tuy là hiểu lầm, nhưng cũng coi như đưa em cảnh cáo, sau này nhất định đừng để xảy ra lần thứ 2 nữa... Tuy nhiên, anh rất thích cách trừng phạt này."

"Anh dựa vào cái gì mà trừng phạt em?" Tôi tròn mắt nhìn anh: "Chúng ta có quan hệ gì?"

Trang Hôn Hiểu nâng cằm tôi lên: "Cần anh thực hiện lại việc vừa rồi để khẳng định quan hệ của chúng ta không?"

"Em đang nghiêm túc đấy," Tôi nhìn thẳng anh, lặp lại câu hỏi: "Chúng ta... bây giờ tới bước nào rồi?"

Hỏi xong, tim nhảy loạn lên, tình huống sống chung với Trang Hôn Hiểu vô cùng khác thường rồi, trong phút hồ đồ liền thành như ngày hôm nay, nhưng nghĩ kỹ, danh phận hai người đều không xác định, cái gọi là danh bất chính, ngôn không thuận, hôn cũng hôn vụng hôn trộm. Không lẽ anh ấy chỉ coi tôi là bạn cùng giường tương lai?

Trang Hôn Hiểu không chọc ghẹo nữa, ánh mắt sáng như sao nhìn tôi, nói từng từ từng câu: "Em, Chúc Thảo Nhĩ, bây giờ là bạn gái anh, không lâu sau chính là vợ anh, tương lai là mẹ của các con anh."

Tôi giờ tay ra véo véo má anh: "Thế sự khó lường." sau đó vội vàng mở cửa ôm thùng rượu lạnh chạy ra.

Trong lòng lại là niềm vui không diễn tả được.

Trở về nhà, Chí Chí đang ngồi trên ghế sofa xem tạp chí, thấy mặt tôi có vẻ sung sướng thăm, liền đi thẳng vào vấn đề: "Bị tiểu tử đó kéo vào nhà hôn rồi hả?"

"Sao cậu biết" Tôi ngạc nhiên, lẽ nào cô ấy là mắt thấu kính?

"Môi sưng phồng lên như lạp sườn." Chí Chí cúi đầu tiếp tục xem tạp chí: "Không ngờ tiểu tử đó là dạng hoang dã."

Tôi sờ sờ môi, cười hi hi hai tiếng, lấy thùng rượu lạnh ra trước mặt cô ấy: "Hoa Thành đưa cậu nè."

"Mình không thèm." Chí Chí chà thèm nhìn lấy một cái.

"Vậy thì cho mình."

"Đây là việc giữa mình và Hoa Thành, không liên quan tới cậu." Cô ấy ào ào lật qua trang quảng cáo.

Tôi đột nhiên nhớ ra, hỏi: "Đúng rồi, cậu từng khóc trước mặt Hoa Thành chưa?"

"Sao có thể?" Cô nhủu mày.

"Mình cũng nghĩ như vậy?" Tôi lấy tay chọc chọc cô ấy: "Ày, nói như vậy, cả đời này cậu chưa từng khóc qua à?"

Chí Chí ngẩng đầu, nhìn phía trước, lục lại ký ức, trong mắt lóe lên tia ngơ ngẩn, nhưng rất nhanh sau đó liền biến mất.

"Quên rồi." cô ấy nói như vậy.

Tôi lặng lẽ.

Hóa ra, cô ấy thực sự đã từng khóc.

Bạn đang đọc truyện *Láng Giềng Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Gần đây, tôi luôn cảm thấy Trang Hôn Hiểu có chút kỳ lạ.

Điểm đầu tiên, anh ấy không còn tranh cãi với Chí Chí nữa.

Khi ăn cơm liền ngoan ngoãn ăn, không tranh thức ăn, không nói những lời bất nhã, cũng không phản kích sự cười nhạo của Chí Chí. Khi xem ti vi liền ngoan ngoãn xem, chủ động đưa điều khiển cho Chí Chí, không chằm chọc bộ phim truyền hình cô ấy thích.

Chí Chí lên khẳng định: "Tiểu tử này hoặc yêu mình, hoặc đã xem băng ghi hình mình thi đấu võ."

Còn một điểm nữa ... cuộc điện thoại thần bí.

Hôm đó máu huyết dâng trào, tôi cảm thấy luôn bị Trang Hôn Hiểu phá cửa vào thật không công bằng, liền cầm chìa khóa nhẹ nhàng mở cửa nhà anh, định dọa một trận.

Lúc đó anh đứng trước cửa sổ, đang quay lưng nói chuyện điện thoại, chỉ nghe thấy anh ấy nói: "Được, tới lúc đó sau khi tôi điều động người thì gọi điện thông báo anh... tôi sẽ để cửa mở cho anh..."

Tôi rón ra rón rén bước tới sau Trang Hôn Hiểu, đập mạnh anh một cái. Trang Hôn Hiểu bị dọa giật nảy mình, quay đầu phát hiện là tôi, lập tức cụp máy.

Thấy tình hình này, tôi bắt đầu nghi ngờ: "Nói chuyện điện thoại với ai mà thần bí vậy."

Anh giương mắt: "Phụ nữ."

"A, hóa ra là phụ nữ." Tôi gật gật đầu: "Xem ra hôm nay em có thể nấu bớt đi một suất cơm rồi."

Nhưng dọa không được Trang Hôn Hiểu, anh xoa xoa cằm, dừng dừng nói: "Không sao, cùng lắm nửa đêm lôi người nào đó ra ăn."

Được, coi như anh thắng.

Tôi truy vấn: "Rốt cuộc là ai?"

"Một người bạn."

"Bạn?" Tôi bán tín bán nghi, nhưng chẳng hỏi được cái gì, cũng bỏ qua.

Bạn chuyện Chí Chí, tôi liền quên luôn nhân vật nguy hiểm quan trọng... Liễu Bán Hạ.

Nhưng không sao, vì anh ta ... tìm tới cửa rồi.

"Anh đang ở dưới lầu nhà tôi? Bây giờ?!" Tôi hét to.

"Đứng, tôi nghĩ quý nhân Chúc tiểu thư bận việc, quên chuyện đồng ý với tôi, liền muốn tôi nhắc nhở cô, bây giờ tôi lên đây." Thái độ Liễu Bán Hạ đầu kia điện thoại lịch sự, giọng nói ôn hòa, nhưng tôi lại nghe ra được sự uy hiếp.

"Đừng đừng đừng! Tôi lập tức đi tìm Mộ Nhị nói chuyện, anh nhất định đừng lên!" Tôi vội vàng chặn đứng, bây giờ không thể để Chí Chí biết việc này.

"Vây, phiền Chúc tiểu thư." Liễu Bán Hạ mưu kế đã đạt được, mặt mày tự nhiên rạng rỡ.

"Không! Khách! Khỉ!" Tôi ra sức đập điện thoại.

Đây là người gì không biết!

Không còn cách nào, vẫn phải đi, nếu không Liễu Bán Hạ giờ lại mách cũ, tôi bị dọa cho không chịu được mất.

Nghĩ kĩ, trong võ quán không tiện nói chuyện, không bằng gọi Mộ Nhị ra ngoài nói chuyện.

Hạ quyết tâm, lập tức liên lạc với Mộ Nhị, nghe giọng anh ấy hình như tâm trạng buồn phiền, nhưng vẫn đồng ý, liền hẹn ra lô ktv gần nhà.

Vừa muốn ra khỏi cửa, Trang Hôn Hiểu bước vào, trong tay cầm hai tấm vé xem phim, lắc lư trước mặt tôi: "Này, ngôi sao nam mà em muốn tình một đêm nhất diễn đây, chờ chút đi xem nhé."

"Không được, em có việc phải ra ngoài." Tôi xua xua tay: "Ây, không bằng kêu Chí Chí đi cùng anh, gần đây hai người chẳng phải đối xử với nhau rất tốt ư?"

"Mẹ kế đi rồi thì chẳng còn vui nữa."

"Cái gì?" Tôi chưa nghe rõ.

"Không có gì." Trang Hôn Hiểu thu lại tấm vé xem phim, cười với hàm ý sâu xa: "Anh có thể ở lại nhà xem người thật diễn."

"Người thật diễn? Tiết mục gì?"

"Gạt bỏ chương ngại vật."

"Tên gì lạ vậy?" Tôi lắc lắc đầu: "Kệ anh, em ra ngoài trước."

"Khi nào em về?" Anh hỏi.

"Ít nhất cũng phải 2, 3 tiếng nữa."

Nói xong, tôi đến thẳng chỗ hẹn, bước vào lô ghé, phát hiện Mộ Nhị đã đợi ở đó.

"Thảo Nhĩ, sốt ruột tìm anh có việc gì?"

Tôi quan sát Mộ Nhị, mấy ngày không gặp, dường như gầy đi nhiều, quả thật là tình yêu nghiệt ngã, không ai không khổ.

Có lẽ đi thẳng vào vấn đề vậy, tôi thanh lọc cổ họng, dè dặt nói: "Mộ Nhị, thực ra, là Liễu Bán Hạ nhờ em tới tìm anh."

Nghe tới cái tên này, Mộ Nhị toàn thân chấn động, lúc sau, anh thở dài, nhưng vẫn không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Láng Giếng Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

"Em cũng đã biết chuyện của hai người." Tôi không ngừng tìm kiếm chọn lọc từ ngữ: "Anh trốn tránh như vậy cũng không giải quyết được, không bằng gặp anh ấy một lần, nói rõ sự việc có được không?"

"Anh... không thể gặp anh ấy." Mộ Nhị thất vọng nói: "Anh sợ anh không thể khống chế được bản thân."

"Là bởi vì ánh mắt quyến rũ của Liễu Bán Hạ à? Uhm, chiêu này của anh ta thực sự khó kháng lại. Có điều dù sao anh cũng luyện tập qua, có thể xuyên thủng mắt anh ta." Tới giờ hai ngón tay ra làm mẫu cho anh ấy: "Như thế này, thế này."

"Không phải nguyên nhân đó," Mộ Nhị nhẹ nhàng chặn tay tôi, trên mặt có chút mù mờ: "Trước đây, trong lòng anh chỉ có luyện võ, căn bản chưa từng nghĩ bản thân có thể... có tình cảm với người khác."

Tôi gật đầu, trước đây tôi vẫn cho rằng anh ấy là Trương Tam Phong tái thế.

"Nhưng trong hội thi võ 3 tháng trước, anh gặp anh ấy." Mộ Nhị hồi tưởng lại: "Anh ấy là người tài trợ trận đấu đó, bắt đầu chỉ nói hai câu, chẳng để ý gì, nhưng dần dần, tất cả đều khác, anh không biết xảy ra như thế nào nữa.... anh thực sự không biết."

Mộ Nhị cúi đầu, lông mi che hết mắt anh trong đó chứa đựng đầy tình cảm phức tạp.

Đột nhiên, cửa mở, một giọng nói chậm chậm vang lên: "Bắt đầu từ lúc chúng ta gặp nhau trên hành lang."

Tôi thất kinh, nhìn theo hướng giọng nói, phát hiện ra người tới là.... Liễu Bán Hạ!

Anh ta theo dõi tôi?!

Liễu Bán Hạ từng bước đi về phía Mộ Nhị, giọng nói rất dịu dàng, giống như con gió mùa hè: "Khi đó là chàng vạng, cậu mặc trang phục luyện võ màu trắng, rất rộng, bị gió thổi tung bay. Toàn bộ con người cậu, căn bản không giống người trên trần thế....." anh ta bước tới bên cạnh Mộ Nhị, dừng lại, nhìn sâu thẳm: "Giây phút đó, cả đời tôi đều nhớ tới."

Hai người đối diện, như keo như sơn.

Tôi không thể ngồi tiếp, ho nhẹ một cái, muốn thu hút sự chú ý của bọn họ: "Khụ khụ khụ, cái đó....." Lời vừa tới đầu lưỡi, Liễu Bán Hạ liền "quan tâm" hỏi: "Chúc tiểu thư, xem ra cô bị cảm rồi, nhanh đi bệnh viện kiểm tra đi, đừng kéo dài bệnh tình, được rồi, đi cẩn thận không tiễn."

Tôi còn chưa rõ việc gì, liền bị đẩy ra ngoài cửa lô ghế.

Nhìn cửa đóng kín, tôi cắn răng nghiêng lợi, tên Liễu Bán Hạ này, lại qua cầu rút ván với tôi, chẳng có đạo đức gì.

Sớm biết thế đã đi xem phim với Trang Hôn Hiểu rồi, tôi thờ phỉ phỉ đi về nhà, nhưng khi đi qua nhà Trang Hôn Hiểu liền bị anh ấy kéo vào.

"Chẳng phải em nói ít nhất phải 2, 3 tiếng đồng hồ mới về à?" Anh nhủ mày.

Tôi phẩy phẩy tay: "Tình huống thay đổi, bỏ đi, không nói nữa, em về nấu cơm... anh làm gì mà kéo em?"

Trang Hôn Hiểu vẫn không lui tay: "Không bằng hôm nay chúng ta ra ngoài ăn cơm đi."

"Được, em đi gọi Chí Chí."

"Không, chỉ hai chúng ta."

Nhìn anh ấy kiên trì như vậy, trong lòng tôi sinh nghi, liền nói: "Vậy em đi thay quần áo trước."

"Không cần phiền thế." Anh từ đầu tới cuối đều ngăn tôi về nhà: "Như thế này là được rồi, chúng ta đi thôi." Tôi càng nghĩ càng không thoải mái, nhân lúc anh ấy không đề phòng, tông cửa xông ra.

Trở về nhà, phát hiện cửa không đóng, vừa vào nhìn, trong phòng tắm có tiếng nước, xem ra là Chí Chí đang tắm, những thứ khác vẫn vậy, quả tình không hiểu Trang Hôn Hiểu đang giấu diếm cái gì.

Trang Hôn Hiểu cũng đuổi tới, tôi chất vấn: "Rốt cuộc anh định làm gì?"

Anh đang nghĩ nói gì, nhưng tiếng nước trong phòng tắm dừng lại, có thể là sợ Chí Chí nghe thấy, liền kéo tôi vào trong phòng ngủ, đóng cửa lại.

"Anh làm cái trò gì đấy?" Tôi hỏi.

"Xem người thật diễn." anh cong khóe miệng: "Gạt bỏ chương ngại vật."

Người thật diễn? Gạt bỏ chương ngại vật? Chí Chí?

Ánh điện xẹt qua, tôi tỉnh ngộ, đối với Trang Hôn Hiểu mà nói Chí Chí là chương ngại vật, vậy gạt bỏ chương ngại vật kia, chẳng phải chỉ Hoa Thành?!

Hóa ra cuộc điện thoại hôm đó là gọi Hoa Thành, khó mà tưởng tượng, hai người họ lại liên thủ hợp tác, cấu kết với nhau.

Chương 32

Điều này cũng lý giải nguyên nhân vì sao hôm nay anh ấy phải cố gắng kéo tôi đi.

"Chẳng trách mấy ngày này anh ngoan thế, đánh không mở miệng, chửi không đánh trả, hóa ra có âm mưu khác!" Tôi thấp giọng cảnh cáo: "Anh đừng có đùa với lửa, cẩn thận Chí Chí lột da anh."

Trang Hôn Hiểu áp tai lên cửa, nhướn mày: "Chỉ sợ cô ấy không có cơ hội này."

Quả nhiên, trong phòng khách vang lên giọng Chí Chí: "Anh đến làm gì?!"

"Tôi đón em về." Không cần nói, đương nhiên là Hoa Thành.

"Nực cười, tôi về nhà mình hay không có liên quan gì tới anh?"

"Không phải về nhà em, mà về nhà anh."

"Nhà anh? Dựa vào cái gì mà tới nhà anh?"

"Sao, lên giường rồi liền giờ mặt ăn quýt hả?"

"Đàn ông các anh chẳng phải cũng thường dùng chiêu này?"

"Anh chưa từng dùng."

Hai người liền bước vào phòng ngủ, Trang Hôn Hiểu vội kéo tôi trốn vào trong tủ quần áo.

Nhìn qua khe hở của tủ, tôi thấy trên người Chí Chí chỉ quấn một cái khăn tắm, tóc ướt đầm, nước chảy xuống mái tóc vừa dài vừa xoắn của cô, có cảm giác mê hoặc.

Cô ngồi trước bàn trang điểm, nhìn Hoa Thành trong gương nói: "Chuyện hôm đó hoàn toàn là hiểu lầm, tôi lên giường với anh chỉ vì muốn thoát khỏi anh, tôi cho rằng làm như vậy anh sẽ không tới làm phiền tôi nữa."

"Không cần biết nguyên nhân gì, kết quả mới là quan trọng, chẳng phải ư?" Hoa Thành bước tới đằng sau Chí Chí, nắm một lọn tóc của cô, đặt lên mũi hít nhẹ: "Kết quả chính là, quan hệ của chúng ta tiến thêm một bước."

Chí Chí không chịu được, phẩy tay anh ta ra: "Xin anh! Chúng ta đều là nam nữ trưởng thành, bây giờ cũng chẳng phải thời đại phong kiến, lên giường 1, 2 lần coi là cái gì?"

Nghe xong, mặt Hoa Thành xuất hiện tầng sương lạnh: "Lên giường 1, 2 lần coi là cái gì á? Em thực sự nghĩ như vậy?"

Chí Chí buống bình gật đầu: "Không sai, em chính là nghĩ như vậy."

Giọng nói chưa dứt, Hoa Thành liền ôm lấy Chí Chí, vút lên giường, sau đó không đợi cô ấy hoàn hồn, liền nhanh chóng phủ phục lên. Chí Chí đương nhiên sẽ không để người ta ức hiếp, lập tức phản kháng.

Hoa Thành, adrenalin chậm bài tiết chút à.

Tôi định chuẩn bị mở tủ quần áo bước ra ngăn cản, đằng sau liền xuất hiện đôi tay giơ ra, kéo tôi trở lại.

Trang Hôn Hiểu bịt chặt miệng tôi, ghé sát tai tôi thì thầm: "Em muốn bọn họ lung tung chết mất à?"

Lung tung chết còn hơn nhìn Chí Chí bị cưỡng bạo!

Tôi ra sức vùng vẫy, nhưng sức Trang Hôn Hiểu mạnh quá, thít tới nỗi suýt chút gãy xương, phí lực, cuối cùng tôi tìm đúng thời cơ, dùng tay chọc đằng sau một cái thật mạnh. Chỉ nghe thấy anh rên thầm một tiếng, buông lỏng giam cầm tôi.

Tôi đang muốn mở cửa tủ mở miệng hét to dùng tay, nhưng thấy tình cảnh trong khe, lại nuốt lời nói xuống.

Muộn rồi.

Vận động pit tông... đã.... bắt đầu rồi

Bạn đang đọc truyện *Láng Giềng Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33

Tôi cuộn tròn trong đống to quần áo, đầu như bị nổ, ngơ ngẩn nghe sự tương hồ.... của Chí Chí và Hoa Thành.

"Biến thái! Anh ra đi! Ra đi!" Cũng là nói, đã... vào trong rồi.

"Khi làm việc này, dùng miệng nói chính là giết chết phong cảnh." Hoa Thành nói xong liền phong kín miệng Chí Chí, bởi vì Chí Chí chỉ có thể phát ra âm thanh ư ư.

"A!" Hoa Thành đột nhiên thấp giọng kêu lên một tiếng.

Sao vậy? Sao rồi? Tôi vội vàng dựng đứng tai.

Tiểu Hoa nhà anh ta bị gãy rồi, tẹo bị thương rồi, thể xương xóp gãy rồi?

"Bỏ miệng anh ra, không em cắn đứt lưỡi anh!" Chí Chí lại nói chuyện rồi, xem ra vừa nãy cắn là môi.

"Lẽ nào em không biết phản kháng như vậy càng thu hút "hứng tình" của đàn ông?" trong giọng Hoa Thành hàm ý cười.

"Chẳng trách anh muốn em thường thức?" Chí Chí cắn răng nói.

"Thực ra, em cũng rất thích... chẳng phải ư?" Hoa Thành nói nhỏ, giọng nói cuốn hút, hơn nữa... còn quyến rũ nữa, khiến tôi đỏ mặt tía tai.

Chí Chí thốt ra một câu từ kẽ răng: "Anh, đúng... là... cận bã!"

Hoa Thành không để ý, chỉ nói khẽ: "Còn em, lại là người phụ nữ của kẻ cận bã."

Anh dùng lực, chỉ còn nghe thấy tiếng kêu khẽ của Chí Chí...

Sau đó thế giới yên tĩnh.... Từ ý nghĩa nào đó mà nói.

Bởi vì, hai người tuy dùng cái nhau, nhưng đổi thành dùng từ ngữ khí và từ tượng thanh cấu thành đối thoại rất đặc biệt.

Ví dụ như Chí Chí cắn chặt môi, nói: "A... ư...ư....ư...a...."

Hoa Thành liền đáp lại: "xi xiư ua.... Xi xi.... âu

Điều vui mừng duy nhất là hai người bọn họ không biểu đạt tình cảm tới nỗi thốt ra từ tiếng anh: R.....o.....o.....m *(phát âm tiếng anh từng âm tiết nhé!)

Nếu không chắc tôi sẽ xuất huyết mạch máu não.

Thực ra, chỉ cần nghe kĩ một chút, tần suất Hoa Thành sử dụng dường như... chín nông một sâu.

Quả là nhân tài.

Đang hết sức chăm tâm vào hai người trên giường, tiếng thở đằng sau thô ráp, tôi chậm chậm quay đầu, thấy sự hắc ám, ánh mắt Trang Hôn Hiểu trở nên xanh mờ mờ, nhìn tôi chăm chú.

Ánh mắt đó, giống như con sói bụng đói còn cào, hận không nhào lên ăn tươi nuốt sống tôi.

Xong rồi, chất adrenalin cũng bắt đầu tiết ra.

Tai trái nghe sự tương hồ cảm xúc mãnh liệt của hai người trên giường, tai phải nghe sự ham muốn bị kìm nén của Trang Hôn Hiểu, tôi khóc không ra nước mắt, hận không thể trực tiếp đập đầu vào tường.

Sau khi ôm đầu giả vờ ngủ một tiếng, cuối cùng đợi xong hai người trên giường kết thúc vận động.

"Anh có thể đi rồi." Chí Chí hỏi phục trạng thái bình thường.

"Không phải anh, là chúng ta." Hoa Thành mặc quần áo, vì tôi nghe thấy tiếng cài thắt lưng.

"Em sẽ không đi với anh."

"Vậy được, chúng ta tiếp tục, tới khi bạn thân em về nhà mới thôi, để cô ấy xem xem thế nào?" Hoa Thành nói xong, liền bắt đầu tháo thắt lưng.

Khóc miệng tôi cứng lại, hà tất đợi, tôi đã xem xong rồi, toàn bộ sự tuyệt vời đều chưa bỏ qua.

"Anh đừng có làm xằng." Chí Chí có phần kinh hãi.

"Vậy chúng ta đợi ở đây, hay về nhà?" Trong lời nói của Hoa Thành bao hàm sự uy hiếp.

Hai người giằng co.

Một lúc lâu sau, Chí Chí tức giận nói: "Được, em đi!" Sau đó hai người mặc quần áo, rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Láng Giếng Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34

Đội bọn họ rời đi, chúng tôi liền ra khỏi ngay lập tức, loạng choạng ngồi xuống giường, lau mồ hôi.

Đột nhiên ý thức được bản thân đang ngồi trên "chiến trường" của hai người, khói thuốc súng còn chưa tan, lập tức nhảy lên, vỗ ngực cho đỡ sợ.

Một loạt sự kiện liên tiếp khiến trong lòng tôi bốc hỏa, chặn Trang Hôn Hiểu đang định ra khỏi phòng ngủ lại, ra sức cầu cánh tay anh, oán trách nói: "Đều do anh gây ra! Sau này làm sao em đối mặt với hai người họ đây!"

Cầu, cầu, đột nhiên cảm thấy có chút gì bất ổn. Ngẩng đầu, phát hiện Trang Hôn Hiểu đang nhìn tôi, ánh mắt tuy không xanh mờ mờ nhưng đáy mắt vẫn ẩn giấu hai đám lửa rừng rực.

"Chúc Thảo Nhĩ, anh nghe liên tiếp cảnh người thật diễn tình dục 1 tiếng đồng hồ.... bất cứ lúc nào cũng có thể làm cái gì với em." Mặt anh vô cảm: "Vì vậy, tốt nhất đừng đụng vào anh."

Tôi hãi, lập tức cách xa anh ấy 3 tấc, nuốt nước bọt, dè dặt hỏi: "Có cần em đi mua cao quy linh cho anh... tiêu tiêu hòa không?"

Anh lắc lắc đầu, sau đó... đi ra đầu cũng không ngoái lại.

Trong đầu tôi đột nhiên hiện ra câu thành ngữ: họa do mình tự gây ra sẽ chạy không thoát.

Cho dù thế nào, mục đích của Trang Hôn Hiểu cũng đạt được rồi.

Chí Chí rời đi.

Sau đó tôi gọi vào di động cho Chí Chí, nhưng đều ở trạng thái tắt máy, đang không biết làm thế nào, Hoa Thành chủ động liên lạc với tôi, nói anh ấy và Chí Chí đang hưởng thụ thế giới hai người, hàm ý trong lời nói là hy vọng tôi đừng quấy rầy.

Những người này, toàn qua cầu rút ván!

Tôi tức tới đau dạ dày, nhưng Trang Hôn Hiểu lại vui hết mức, cuối cùng không ai giành thức ăn tranh ti vi với anh rồi.

Có điều, thấy Hoa Thành cố chấp như vậy, liền giúp anh ta, không đi quấy rầy nữa.

Ánh đèn dịu dàng, nền thơm, bọt tắm, ngoài ra thêm rượu nho Hoa Thành mang tặng bị tôi tham ô.

Thật là quá hưởng thụ rồi.

Tôi nằm trong bồn tắm, chậm chậm uống rượu nho, cảm giác toàn thân cực kỳ thoải mái.

Kết quả sau khi làm việc một ngày, tắm một cái, tuyệt đối có hiệu quả kì lạ khiến người mắc chứng phiền muộn thành thanh niên nhiệt huyết.

Đang phiêu phiêu, đột nhiên nghe thấy tiếng mở khóa cửa.

Trang Hôn Hiểu?!

Tôi lập tức tỉnh người, anh ấy chẳng phải về nhà ông tham gia bữa cơm tối gia đình ư? Sao bây giờ đã về rồi?

Chết tiệt, bình thường khi tắm tôi thường khóa cửa, hôm nay tưởng anh ấy không ở nhà, liền lơ lửng cảnh giác, thật đúng là mà mất Kinh Châu* (Thời tam quốc, Gia Cát Lượng phát Quan Vũ trấn thủ Kinh Châu. Tôn Quyền lợi dụng kẻ hở mà tấn công Kinh Châu, dẫn tới Kinh Châu bị thất thủ).

Sự việc tới nước này, chỉ còn cách giả vờ không ở nhà.

Quyết định xong, tôi lập tức nín thở, không dám phát ra chút tiếng động nào.

"Thảo Nhi? Thảo Nhi" Anh đang tìm tôi ở bên ngoài.

Tôi thầm cầu nguyện, về đi, về đi.

Một lúc sau, nghe thấy cửa lớn đóng, xem ra tin chắc tôi không ở nhà, liền về.

Tôi thở phào, phù, nguy hiểm quá, nguy hiểm quá.

Nhưng.....

Cửa phòng tắm đột nhiên bị mở mạnh ra.

"Em cho rằng trốn trong này thì anh tìm không ra hả?" Trang Hôn Hiểu đứng cửa phòng tắm, dáng vẻ dù bận rộn vẫn thông dong: "Anh đói bụng rồi, mau nấu cơm đi."

Tôi bất lực nhìn anh: "Trang Hôn Hiểu."

"Cái gì."

"Em đang tắm."

"Anh thấy rồi."

"Lẽ nào anh không nghe qua câu "việc khiếm nhã đừng nhìn" ư?"

"Từng nghe qua, có điều anh luôn không tán đồng." Trang Hôn Hiểu mắt sáng lên: "Đúng rồi, mẹ kể nói trên người em có nốt ruồi, đúng không?"

"Anh... muốn làm gì?" Tôi thấp thỏm.

"Không có gì." Anh chậm chậm đi về phía tôi: "Chỉ muốn tận tay kiểm tra chút, xem xem mấy cái nốt ruồi rốt cuộc ở đâu."

Bạn đang đọc truyện *Lãng Giềng Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

"Đừng làm vậy." Tôi cảnh cáo, vội vùi thân mình xuống bồn tắm.

"Nếu anh làm vậy, em có thể thế nào?" Anh ngồi bên thành bồn tắm, cười xấu xa, sau đó thổi nhẹ, lớp bọt mỏng manh dạt sang một bên.

Lãng trí? Chiêu này đủ dã man.

Tôi vội hỏi: "Rốt cuộc anh định làm gì?!"

Anh ghé sát gần mặt tôi, chậm chậm nói: "Đồng ý với anh, sau này buổi sáng không được cho anh ăn bột yến mạch hòa tan."

"Nhưng cái đó rất ngon mà."

Ánh mắt lạnh xẹt qua: "Vì vậy em mới cho anh ăn liền 3 tuần?"

"Em thừa nhận hơi quá, nhưng buổi sáng không kịp, chỉ có cách đó, chà phải em cũng ăn như vậy ư?"

"Nói như vậy, em không đồng ý." Trang Hôn Hiểu ánh mắt sâu xuống, sau đó cúi đầu... thôi bọt tắm.

Thấy bọt tắm phủ trên người càng lúc càng mỏng, cảnh đẹp sắc xuân đang hiện ra trước mắt, tôi hoang mang, lập tức xuống nước: "Được được được, em thề sẽ không bao giờ cho ăn bột yến mạch hòa tan nữa!"

Nghe xong, anh dừng động tác lại, hài lòng gật gù đầu, "Hy vọng em nhớ lời mình nói, có điều," anh nhìn chỗ "khiếm nhã không được nhìn" của tôi: "Dù sao cũng đã tới nước này, không bằng dứt khoát thôi hết đám bọt này đi."

Tôi liếc anh một cái: "Muốn tự mình giải quyết bữa tối hả?"

Giữ thực và sắc, Trang Hôn Hiểu lựa chọn cái đầu: "Được, nửa tiếng sau anh qua, động tác nhanh lên."

Nói xong, nghênh ngang đi ra.

Tôi tức tới nổi ngứa cả răng, tâm trạng tốt vừa nãy một đi không trở lại.

Trong đầu chỉ còn lại một suy nghĩ mãnh liệt.

Báo thù! Mình phải báo thù!

Giống như nhân vật chính trong phim kiếm hiệp, quỳ trên đỉnh núi, trong gió lạnh thổi vù vù, thề với đất sẽ báo thù.

Tôi cũng như vậy.

Khác ở chỗ, trong tay nhân vật chính cầm kiếm dính máu, còn tôi là...bọt tắm.

Cái này, miễn cưỡng coi như cách thức khác nhau nhưng hiệu quả như nhau.

Quyết định xong, lập tức hành động.

Căn cứ vào quan sát thường ngày, Trang Hôn Hiểu sau khi từ ngoài về nhà liền đi tắm, vậy thì, anh ấy bây giờ nhất định đang trong phòng tắm rồi.

Tận dụng thời cơ, không có lần sau.

Tôi cầm chìa khóa anh đưa, tự nhiên mở cửa nhà anh.

Cảm giác này rất tuyệt, chẳng trách Trang Hôn Hiểu có thể bị nghiện.

Vào trong phòng lập tức đến trước cửa phòng tắm, mở mạnh cửa.

Quả nhiên, Trang Hôn Hiểu đang trong bồn tắm, thấy tôi, thất kinh: "Em định làm gì?"

Tôi nghiêng người dựa vào cửa, chống hông, nhướn nhướn lông mày lên với anh: "Lấy chính phương pháp của anh trả lại cho anh."

Nói xong, liền đóng cửa, bước từng bước yêu tinh chậm chậm đi về phía anh, nhưng chỉ đi được hai bước liền dừng lại..... Trang Hôn Hiểu vẫn chưa đồ sửa tắm vào bồn, bước lại gần chút nữa sẽ nhìn là nhìn thấy hết.

"Em muốn làm gì?" Anh hỏi.

"Không được uy hiếp em nữa." Tôi nói: "Còn nữa, bữa sáng ngày mai vẫn là bột yến mạch hòa tan, bởi vì hôm nay em chưa mua thức ăn."

"Nếu anh không đồng ý?" Anh hỏi: "Em định làm thế nào?"

"Nếu không đồng ý, chỉ còn cách để Tiểu Trang nhà anh hấp thụ ánh sáng." Tôi cười nham hiểm thêm chút dâm dăng.

Trang Hôn Hiểu hai tay đề lên đầu, nước trên ngực anh chậm chậm nhỏ xuống, uốn lượn tạo thành vệt quyến rũ, anh nói thờ ơ như không: "Vậy lại đây xem đi."

"Á?!" Tôi hoảng hồn, nghi ngờ mình nghe nhầm

"Dù sao sờ thì em đã sờ rồi, không bằng xem luôn đi." Anh mỉm cười, nụ cười chường mắt: "Sao, ngại quá, vậy anh chủ động chút nhé."

Cái gì, trán tôi rướm mồ hôi lạnh, sờ và nhìn sao giống nhau, cách một tầng khó cơ mà!

Nhưng Trang Hôn Hiểu hoàn toàn không có thể diện, lại đứng lên thật!

Tôi tự nhận mình không có dũng khí, hét to một tiếng, lập tức quay đầu chạy ra ngoài, nhưng quên một điều.... cửa vẫn đóng.

Thế nào, "bang" một tiếng, tôi va vào cửa.

Mũi đau dữ, tiếp theo một dòng chất lỏng ấm nóng chậm chậm chảy ra, giờ ta ra sò....máu đỏ rực nè!

Bạn đang đọc truyện *Láng Giềng Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

Trang Hôn Hiểu chạy qua, để kiểm tra vết thương cho tôi: "Đừng che mặt, để anh xem."

Tôi nhắm chặt mắt, hét to: "Anh nhanh mặc quần áo vào!"

"Em chẳng phải muốn nhìn à?" Giọng Trang Hôn Hiểu có chút cười, nhưng vẫn nhanh chóng khoác áo tắm, đưa tôi tới giường anh, dặn tôi nằm thẳng, sau đó lấy túi lạnh chườm đá cho tôi.

Thật không dễ dàng gì mới hoàn hồn lại, tôi oán trách: "Trang Hôn Hiểu, anh là kẻ thích phơi bày à? Một chút cũng không thêm đề ý."

"Anh chỉ muốn làm sáng tỏ một việc thôi."

"Việc gì?"

Trang Hôn Hiểu bình tĩnh tuyên bố: "Đường kính của anh tuyệt đối không chỉ 2 cm."

"....."

Đội máu ngừng chảy, tôi liền hỏi: "Hôm nay chẳng phải anh về nhà ông ăn cơm à? Sao về?"

Anh lại dối cho tôi túi chườm đá khác: "Ông ngoại anh nổi trận lôi đình, sau đó cả nhà cụt hứng bỏ về."

"Sao lại nổi giận?"

Anh giải thích: "Vì cô người mẫu mới mà em họ anh mang về, hai tháng trước đã từng qua lại với ông ngoại anh."

Cái gì?! Tôi kích động tới nổi suýt chút đổ máu mũi.

Cả nhà này thật, thật dâm loạn.

Có điều trước đây Trang Hôn Hiểu từng nhắc qua với tôi, ông ngoại anh là chủ tịch hội đồng quản trị của một tạp chí lớn, rất đào hoa, hơn 60 tuổi vẫn oanh oanh yến yến bên cạnh. Dưới không có con trai, liền dự định giao tạp chí cho cháu ngoại quản lý. Đứa thứ hai Trang Hôn Hiểu không ở đó, chạy đi làm kỹ sư thiết kế phần mềm. Đứa thứ ba đúng thiệt cháu hơn ông, cả ngày chìm trong đám phụ nữ. Có điều vẫn còn đứa lớn, nghe nói là tên si tình, sau khi người yêu đầu chết, liền vùi đầu vào làm việc, không còn suy nghĩ tới chuyện chung thân đại sự nữa.

Tôi lú lú lười: "Thật muốn xem tình cảnh đó, nhất định rất tuyệt."

Trang Hôn Hiểu liếc tôi một cái: "Kêu em đi em lại không đi."

"Bữa tiệc gặp mặt gia đình nhà anh, em đi làm gì?" Tôi không đồng ý.

Trang Hôn Hiểu thùng thình nói: "Vốn dĩ định giới thiệu em cho bọn họ, nhưng em không đi, ông ngoại cho rằng anh cô đơn, liền giới thiệu cho anh bạn gái."

Nghe xong, lòng người tôi dựng đứng.

Bạn gái? Họ gì? Tên gì? Da trắng nõn hay đen thui? Mặt trái xoan hay tròn? Ngực to hơn tôi hay eo nhỏ hơn tôi?

Một loạt câu hỏi muốn bật ra, nhưng cuối cùng nhẫn nhịn đóng lại trong đầu.

Không được, không thể hiện ra rằng tôi quan tâm, nếu không sau này anh ấy sẽ đắc ý.

Thế là, tôi nói qua loa: "Thật á? Trùng hợp quá, gần đây mẹ em cũng sắp xếp cho em đi xem mặt."

Lời vừa nói, gương mặt tuần tú lền phóng đại trước mặt tôi..... Trang Hôn Hiểu cúi người xuống, mặt đối mặt nhìn tôi: "Đi từ chối đi." Anh nói.

"Nếu em không từ chối?" Anh sát lại gần hơn chút, môi đặt lên môi tôi, giọng nói dịu dàng mang vẻ uy hiếp: "Chúc Thảo Nhĩ, xem ra em vẫn chưa rõ bây giờ đang nằm trên giường ai nhỉ."

Anh chưa hôn tôi, nhưng sự chuyển động khi nói lại khiến môi tôi ngứa râm ran, ngứa tới tận trong lòng.

Không nhịn được nữa, tôi tuyên bố: "Được, bây giờ chúng ta giao hẹn điều khoản đơn giản, từ nay về sau không được hẹn với người khác giới."

"Được, nếu em vi phạm," Trang Hôn Hiểu đôi mắt đen tối: "Hoa Thành đối xử với mẹ kẻ thế nào, anh sẽ đối xử với em như thế."

"Nếu anh vi phạm," Tôi nhường nhường lông mày: "Vậy bữa sáng về sau toàn bộ là yến mạch hòa tan!"

Nhất ngôn vi định.* (một lời quyết định)

Nhưng.....

"Sao anh vẫn đề lên người em?" Tôi hỏi.

"Em không cảm thấy, cảm giác như vậy rất hay ư?" Anh mỉm cười.

Lúc này tôi mới chú ý, anh cúi người, áo tẩm bị lỏng ra, toàn bộ phần ngực lộ ra. Bằng phẳng, không chút lông, thích hợp với bắp thịt... Kỳ lạ, trước đây tôi còn cho rằng anh rất gầy, hóa ra nguyên liệu tốt đều bị giấu đi, không chân thành.

Vì vừa tắm xong, trên người anh tỏa ra mùi thơm tươi mát của xà phòng, nóng, ẩm ướt, có chút dư vị của tình dục.

Tôi cảm thấy... Tôi bị dụ dỗ.

Trang Hôn Hiểu dùng năm ngón tay làm lược, nhẹ nhàng xoa tóc tôi, ngón tay thon dài sạch sẽ, chậm chậm trượt xuống, tạo ra cảm giác run rẩy trên bề mặt da.

Ánh mắt anh dịu dàng như nước, lặng lẽ nhìn tôi, sau đó cúi đầu...

"Xin lỗi, quấy rầy hai vị rồi."

Bạn đang đọc truyện *Láng Giềng Hắc Ám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37

Đột nhiên một giọng lạ hoắc vang lên, tuy không vang dội nhưng lại dọa tôi tới mức đẩy Trang Hôn Hiểu xuống giường.

Quay đầu, phát hiện một người đàn ông anh tuấn ăn mặc gọn gàng, tinh tế, đẹp đẽ, có lẽ là quá gọn gàng tinh tế đẹp đẽ, xem ra có chút đom đóm.

Tôi nhú mày, người này có chút quen quen, hình như từng gặp ở đâu đúng rồi, anh ta chính là người lần trước đuổi theo chúng tôi ở ven sông.

Theo cách nói của Trang Hôn Hiểu, người này chính là em họ anh ấy.

"Chu Mặc Sắc." Trang Hôn Hiểu đứng dậy, liếc xéo người đến: "Lẽ nào cậu chưa từng nghe qua câu cái gì khiếm nhã thì đừng nhìn à?"

Tôi đảo con người, Trang Hôn Hiểu, bây giờ anh mới biết cái gì khiếm nhã thì đừng nhìn đấy, sao anh không làm sớm hơn.

"Không liên quan tới em, cửa nhà anh mở." Chu Mặc Sắc vuốt tóc, nói tiếp: "Hon nữa khiếm nhã thì đừng nhìn, vậy em phải ít nhìn trộm người mẫu thay quần áo, quá lỗ rồi."

"Cậu đến làm gì?" Trang Hôn Hiểu uể oải hỏi

"Ăn cơm, chẳng phải anh nói cơm người phụ nữ nhà anh nấu rất ngon ư?" Chu Mặc Sắc thấy tôi, mắt sáng lên: "Nhất định là người đẹp này rồi, mong nhanh chóng đi làm cơm, anh đói muốn chết rồi."

Cứ vậy, tôi bị anh ta như trận gió đẩy tôi vào bếp, làm bữa tối.

Món ăn dọn lên bàn, vị nhân huynh này liền ăn như hồi đói, tốc độ ăn cơm có thể miêu tả như gió cuốn mây tan.

"Cậu mấy ngày không ăn cơm rồi?" Đến Trang Hôn Hiểu cũng ngạc nhiên.

"từ 9h tối hôm qua bắt đầu đói rồi, vốn dĩ định ăn bù bữa tiệc, ai ngờ ông già lại nổi điên như vậy. Nói cho cùng, cũng là do anh và anh cả gây ra, hai người đều không mang bạn gái về nhà, vậy em chỉ có thể hạ sinh chút, tìm một nửa đi cùng, ai biết trước đây cô ta chung đụng với ông già* (nguyên văn là có quan liên quan 1 chân với ông già, mà các tình yêu biết là đàn ông được tính có 3 chân, chân nào thì tự hiểu nhá), hại em bị nhờ bữa tối. Có điều may còn có em." Chu Mặc Sắc đưa bát cho tôi: "Cục cưng, phiền em thêm cho anh bát cơm."

Tôi đang định lấy, lại bị Trang Hôn Hiểu chặn lại, anh lạnh lẽo nói: "Đừng có gọi cô ấy như vậy."

"Sao, ghen à?" Chu Mặc Sắc đoán Trang Hôn Hiểu sắp bùng, liền xoay sang tôi, đôi mắt quyến rũ: "Cục cưng, khi nào em chán ghét Trang Hôn Hiểu, hoan nghênh tới tìm anh. Anh, có thể khiến cho cuộc sống của em trở nên rất tuyệt vời."

"Thực sự tuyệt vời," Trang Hôn Hiểu gật gù đầu, chậm rãi nói: "Lên giường với người đàn bà suýt chút trở thành bà ngoại của mình, sao không tuyệt chứ."

Nghe xong, Chu Mặc Sắc buông đũa, sắc mặt thảm bại: "Xin anh, đừng nhắc tới chuyện này, em ăn không trôi."

"Vừa vặn, chúng tôi hết giờ." Trang Hôn Hiểu nhanh chóng cất đồ ăn đi.

Chu Mặc Sắc lau miệng, hậm hực nói: "Dù sao cũng ăn tạm no rồi."

"VẬY CÁC HẠ CÓ THỂ ĐI." Trang Hôn Hiểu đuổi khách.

"Anh cũng thật vô tình nhé." Chu Mặc Sắc oán trách, đột nhiên tỉnh ra: "Biết rồi, tức em làm gián đoạn việc tốt của hai người hả? Không sao, hai người tiếp tục đi, em ở đây nghỉ ngơi một lát, không cần để ý tới em."

Tôi khóc không ra nước mắt.

Thanh danh của tôi ối, thanh danh bằng thanh ngọc khiết đỏ của tôi, đã bị hủy hoại như vậy đấy.

Vừa may lúc đó, Chu Mặc Sắc nhận điện thoại: "Cục cưng, anh vẫn đợi điện thoại của em... Anh nhớ em, đúng, em cũng thế à? Được, đợi lát gặp, bye!"

Giọng nói cuốn hút, tình nồng thắm khác thường.

Tôi ngạc nhiên, nói khẽ với Trang Hôn Hiểu: "Xem ra anh ta nghiêm túc với người phụ nữ trong điện thoại."

"Em nghĩ như thế thật à?" Trang Hôn Hiểu cong khóe miệng, đợi Chu Mặc Sắc cúp máy, liền thùng thình nói: "Mặc Sắc, cậu biết người phụ nữ đó là ai không?"

"Hoàn toàn nghe không ra." Chu Mặc Sắc xua xua tay: "Vì sao giọng những người phụ nữ này đều giống nhau vậy? Còn may em hết thấy đều gọi cục cưng, không thì lộ rồi."

Tôi

Đàn ông, đúng là đám sinh vật gian ác.

Bạn đang đọc truyện *Láng Giềng Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

Đúng vậy, đàn ông quả là đám sinh vật gian ác.

Bao gồm cả gã đàn ông đồng tính trong đó..... cái tên Liễu Bán Hạ qua cầu rút ván kia, lại chạy tới cửa hàng thời trang, đi thẳng vào vấn đề: "Làm bạn gái của tôi nhé."

Tôi kinh ngạc thờ không ra hơi, suýt chút té xuống: "Cái gì?"

"Chỉ là bạn gái một ngày." Liễu Bán Hạ giải thích: "Trong nhà lại bắt đầu xếp đặt việc đi xem mặt rồi, thực sự không muốn chịu cực hình, đành phiền cô

giúp tôi che đây."

"Không được không được, nhiệm vụ quá khó khăn, anh có lẽ tìm người khác đi." Tôi khéo léo từ chối.

Liễu Bán Hạ chậm chậm bước tới, cầm tay tôi, đặt lên bên miệng, hôn nhẹ: "Nhưng, cô là người phụ nữ tôi yêu thích nhất."

"Xin nhận sự yêu mến." Tôi rút tay, cứng miệng cười: "nhưng vẫn là xin mời đi chỗ khác tìm người."

Liễu công tử kể này không thành lại dùng kế khác, anh ta nhìn quanh trang phục cửa hàng, chậm chậm nói: "Những bộ quần áo này rất khác, Chúc tiểu thư có ý muốn trở thành cửa hàng cung ứng thời trang cho tạp chí của chúng tôi không?" Bạc, bạc, rất nhiều bạc đang bay quanh trước mắt.

Muru kể thật thâm độc.

Tôi nuốt nước bọt: "Điều kiện chính là làm bạn gái anh một lần?" "Không sai," Liễu Bán Hạ nói: "Tôi bảo đảm, chỉ một bữa cơm, sau đó tôi sẽ tìm lý do nói chúng ta đã chia tay."

Người chết vì tiền, chim chết vì thức ăn, nhất định không thể làm khó đồng tiền.

Tôi bất chấp đạo lý, phẩm hạnh, liêm sỉ, sung sướng gật đầu: "Được, mặc cả xong."

Chọn ngày không bằng ngẫu nhiên, chắc sợ tôi đổi ý, Liễu Bán Hạ quyết định hôm nay đưa tôi về nhà.

Tôi gửi tin nhắn cho Trang Hôn Hiểu, nói tối nay có việc, kêu anh ấy tự mình giải quyết bữa tối, sợ anh ấy nổi giận, tôi trực tiếp tắt máy, không để ý tới anh ấy nữa.

Nói là ăn bữa cơm, nhưng lại mất của tôi cả một ngày để chuẩn bị. Liễu Bán Hạ hình như đặc biệt không hài lòng với bề ngoài của tôi, đưa tôi đi cửa hàng danh tiếng thử trang phục, mua giày, lại đi làm đầu, sau đó mời người trang điểm, cho tới khi biến tôi thành tiểu thư khuê các, mới mãn nguyện gật gù đầu.

Đội mọi việc xong xuôi, thời gian cũng hòm hòm, tôi ngồi trên xe anh ta, chạy về hướng nhà anh ta.

Trên đường không nói năng gì cũng vô vị quá, tôi liếc đúng thời cơ, hỏi: "Anh và Mộ Nhị thế nào rồi?"

Ai ngờ vấn đề chọn lại không ổn, ánh mắt Liễu Bán Hạ tối đi, một lúc sao mới thấp giọng nói: "Cuối cùng cậu ấy vẫn không chọn tôi."

"Bỏ đi," Tôi an ủi: "Khắp nơi chân trời không còn hoa thơm ư? Anh có thể tìm thấy người khác, đừng đau lòng."

"Sao tôi phải đau lòng?" Liễu Bán Hạ nhìn tôi một cái, đôi môi mỏng, khoe miệng nhếch lên, cong thành nụ cười mỉa: "Tôi vẫn chưa buông tay."

Tôi bĩu môi, vậy thì chúc anh thành công vậy.... tuy cơ hội mù mịt.

Nhà Liễu Bán Hạ là một biệt thự độc lập, nằm phía ngoại ô, cảnh sắc tĩnh mịch. Đang đầu xuân, màu xanh tươi mới, nhìn xa, cảnh xuân kiêu diễm.

Vừa bước vào phòng, liền có người giúp việc bước nhanh tới đón áo khoác của chúng tôi. Sau đó, Liễu Bán Hạ kéo thẳng tôi vào phòng khách, chỉ thấy một ông lão ngồi trước lò sưởi, âu phục giày da, chăm lo khá đẹp, xem ra thời trẻ cũng đẹp trai. Có điều, tuổi tác lớn rồi, con người vẫn vô cùng hấp dẫn..... một cô nàng trẻ tuổi đang ngồi trên đầu gối ông, hai người "đánh nhau" rất say sưa.

Hình dáng cô nàng đó rất đẹp, eo thon chân dài ngực đầy, gương mặt nhỏ đó, oái, sao nhìn quen thế... nghĩ ra rồi, đây chẳng phải người mẫu bằng phẳng Kiệt Tây Khả gần đây rất nổi. Đúng không?

Oa, lại chìm trong siêu mẫu, ông già này thật không đơn giản.

Liễu Bán Hạ ho nhẹ một tiếng, thu hút thành công sự chú ý của họ, hai người đứng dậy, chỉnh lại quần áo, cứ như việc gì cũng chưa xảy ra, trở lại trạng thái bình thường rất nhanh.

"Ông ngoại, đây là bạn gái cháu - Chúc Thảo Nhĩ." Liễu Bán Hạ bắt đầu giới thiệu: "Thảo Nhĩ, đây là ông ngoại anh, và bạn gái mới của ông."

Ông già vẫn rất nhiệt tình, giờ tay ra với tôi: "Chúc Thảo Nhĩ, hoan nghênh tới chơi."

Tôi nở nụ cười, đang định giờ tay ra bắt, một giọng nói vang lên từ đằng sau: "Anh cả, em và Hôn Hiểu nghe nói anh có bạn gái rồi, liền đặc biệt về coi, người đẹp ở đâu rồi, nhanh cho chúng em xem đi."

Nghe xong, máu huyết toàn thân tôi đông cứng lại.

Chậm chậm quay đầu, thấy Chu Mặc Sắc vẻ mặt kinh ngạc, còn có Trang Hôn Hiểu vẻ mặt âm u khó đoán.

Bạn đang đọc truyện *Láng Giềng Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 39

Hóa ra Liễu Bán Hạ, chính là "kẻ si tình" vì người yêu đầu ra đi ngoài ý muốn mà mê muội làm việc, không suy nghĩ tới việc chung thân đại sự của nhà Trang Hôn Hiếu.

Nhưng sao tôi biết được chứ, khi mới đi xem mặt, mẹ chỉ nói cho tôi biết Liễu Bán Hạ là "nhà doanh nghiệp trẻ, nhà chi kiếm ít hơn nhà in tiền có chút." Sau đó anh ta tới tìm tôi, cũng vì việc của Mộ Nhị, nào có cơ hội hiểu hoàn cảnh của anh ta.

Vì vậy, xét nguyên nhân sâu xa mà nói, tôi chẳng có lỗi quá to lớn.

Nhưng, có người không nghĩ như vậy.

Ví dụ, Trang Hôn Hiếu ngồi đối diện tôi, vẻ mặt vô cảm, lạnh lẽo ăn cơm.

Anh lạnh nhạt nhìn tôi chăm chú, sau đó gấp miếng thịt bò tươi ngon, bỏ vào miệng, nhai kỹ, chậm rãi, nhai kỹ.

Tôi cảm giác, anh không phải đang ăn miếng thịt đó, mà đang cắn tôi.... Dạ dày của tôi bắt đầu chứng co giật do bị khủng bố.

Hết lần này tới lần khác, Chu Mặc Sắc có suy nghĩ muốn xem kịch hay ngồi thẳng người, nụ cười đều cứng hỏi: "Chúc tiểu thư, cô và anh cả quen nhau thế nào?"

Cổ họng tôi khô rát, vội vàng một ngụm uống hết cốc rượu vang, nhưng tác dụng không lớn, thế là tôi lựa chọn im thin thít.

Liễu Bán Hạ đang nói dối nửa đùa nửa thật: "Tôi và Thảo Nhĩ gặp mặt mà quen nhau, có điều khi đó cô ấy chưa có cảm giác với tôi, sau này tôi mất dạy, theo đuổi đến cùng không bỏ, cuối cùng mấy ngày trước cô ấy cảm động rồi, thế là....." Anh ấy đột nhiên nắm chặt tay tôi, cười nhẹ với mọi người "Thế là, chúng tôi ở bên nhau."

Nghe xong, Trang Hôn Hiếu liếc xéo tôi một cái: "Mấy ngày trước?"

Ghét tôi sống lâu quá ư?

Tôi vội vàng rút tay ra, cái nĩa trên bàn cũng vì thế mà rơi xuống đất, sau đó nói lời xin lỗi, khom người, giả vờ đi nhặt. Nửa đường kéo kéo ống quần Liễu Bán Hạ, anh cũng quỳ xuống, nói khẽ: "Sao thế?"

"Xin lỗi, tôi không thể giả vờ được nữa." Nếu không tôi nay trở về tuyệt đối hài cốt không còn.

Liễu Bán Hạ nhú mày: "Vì sao? Không phải là rất tốt sao?"

Tôi đang muốn giải thích, Chu Mặc Sắc bên kia lại nói mập mờ: "Anh cả, anh và Chúc tiểu thư nhặt nĩa sao nhặt lâu thế, lẽ nào còn đang làm việc khác?"

Tôi vội vàng ngẩng đầu, giấu đầu hờ dúi: "Không có, chúng tôi không có nói gì."

Ông ngoại của Liễu Bán Hạ vòng qua vai cô bạn gái bé nhỏ, cười ha ha: "Tình cảm hai đứa thật tốt, Mặc Sắc, cháu đừng quấy rầy người ta."

Kiệt Tây Khai. Cười xinh đẹp, kể tai ông già nói: "Loại kịch này, tuần trước chúng ta từng chơi ở chính chỗ bọn họ ngồi. Nhớ không, anh cố ý quỳ xuống, nói nhặt nĩa, lại lấy chúng men theo đuôi em chậm chậm trượt lên trên....."

Nhìn dáng vẻ cô ta, lẽ ra là thù thù, nhưng trên thực tế giọng nói lại rõ ràng tới nỗi ai nấy đều có thể nghe thấy.

Chu Mặc Sắc nhìn chiếc nĩa trên tay mình, không nén được hít một hơi khí lạnh: "Ông ngoại, thứ mà hai người dùng, không phải đúng cái cháu đang dùng đấy chứ."

Kiệt Tây Khai. Dùng mu bàn tay chống lên cái cằm hoàn hảo của cô tay: "Không chắc, bây giờ trên bàn ăn, mỗi chiếc nĩa đều có khả năng."

Nghe xong, mọi người đầm đìa mồ hôi lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Láng Giềng Hắc Ám* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Sau nhạc đệm, bữa tối tiếp tục.

Lòng tôi nặng nề cất miếng thịt bò nhỏ, Chu Mặc Sắc hồi phục lại từ bóng đen của chiếc nĩa, lại hướng sang tôi, hoặc Trang Hôn Hiểu triển khai tấn công: "Chúc tiểu thư, cô và anh cả tôi thật là trai tài gái sắc, một đôi trời sinh. Ước mơ tha thiết của anh tôi chính là loại phụ nữ.... dịu dàng, lương thiện, ngọt ngào, làm người ta hài lòng. Thế này xem ra, anh tôi cũng là hình mẫu cô thích rồi."

Tôi nhếch mép, nụ cười còn đáng hơn hoàng liên *(vị thuốc đông y).

"Không nói là ngầm thừa nhận nha." Chu Mặc Sắc cố ý thờ dài: "Nói như vậy, nếu cô đồng thời cùng gặp anh cả tôi và Trang Hôn Hiểu, nhất định sẽ chọn anh cả tôi rồi."

"Cái đó chắc chắn, nếu không cô ấy cũng không thể là bạn gái của Bán Hạ. Có điều," Kiệt Tây Khả, đang đưa nhìn Trang Hôn Hiểu: "Tôi lại thích hình mẫu trăm mặt hướng nội của nhị thiếu gia."

"A, vậy à? Cũng vừa vặn Trang Hôn Hiểu chưa có bạn gái, cần anh giới thiệu em cho nó không?" Ông ngoại Trang Hôn Hiểu có chút bất mãn.

Kiệt Tây Khả nhào vào trong lòng ông, nói dịu dàng: "Ghen ư, thật là, người ta thích cậu ta chẳng phải vì cậu ta giống anh, hơn nữa, nhị thiếu gia đâu có lợi hại bằng anh."

Ông già hài lòng, ưỡn ngực: "Anh thực sự lợi hại như vậy à?"

"Đương nhiên," Kiệt Tây Khả vuốt vuốt cánh tay ông, nói khê: "Cho dù không uống thuốc, cũng lợi hại như vậy."

Ông già ho một tiếng: "Việc uống thuốc chẳng phải kêu em đừng nói ra ư."

"Người ta không cần thận mà."

"Lần sau chú ý."

"Biết rồi."

Nghe xong, tất cả mọi người lại tiếp tục đàm địa mỗ hời.

Trong bữa tiệc, Chu Mặc Sắc liên tục hỏi tôi, cuối cùng tôi chống đỡ không nổi, nhắm chặt mắt.

Đèn trên đỉnh đầu à, rớt xuống đập chết tôi đi.

Đang cầu nguyện, Liễu Bán Hạ làm rớt nĩa xuống đất, đồng thời ra hiệu cho tôi cúi xuống.

Tôi làm theo anh ta bảo, ở chân bàn, anh ta nhỏ giọng hỏi: "Cô và Trang Hôn Hiểu là người yêu à?"

Cảm ơn trời đất, cuối cùng anh ta đã phát giác, tôi xem chút đồ lệ, vội vàng gạt đầu.

"Chẳng trách." Anh ta nghĩ chút, an ủi: "Đừng lo, đợi chút tôi sẽ giải thích rõ ràng với cậu ta."

"Anh phải nói cho anh ấy biết anh chỉ thích đàn ông nhé?" Tôi tạm yên tâm.

Liễu Bán Hạ ngẩn một lúc: "Uhm, tôi bằng... lấy lý do khác đi."

Tôi cúi đầu.

Lý do khác? Trang Hôn Hiểu sẽ tin mới lạ.

Lúc này, Chu Mặc Sắc ngồi đối diện nói: "Xem ra nĩa rất khó nhặt, em giúp hai người." Sau đó khom người, nháy nháy mắt với tôi: "Cục cụng, lần này em chết chắc rồi."

Tôi hối hận không kịp, sớm biết lần trước nên cho thạch tín vào bát cơm của anh ta, tránh bị phá hoại.

"Mặc Sắc, đừng gây rối." Liễu Bán Hạ cảnh cáo.

"Anh cả, mặt Hôn Hiểu khó ngủi thế này, đúng là trăm năm không gặp, lần này em nhất định phải đùa cho đủ vốn."

Thấy Mặc Sắc không đáp ứng, mặt Liễu Bán Hạ sầm lại, chặm rãi nói: "Hôm kia hình như anh gặp em cùng với cô người mẫu tên Lương Tử đó sau tiệc cocktail cùng nhau trở về nhà em."

Chu Mặc Sắc bình tĩnh nói: "Đừng uy hiếp em, em sớm đã điều tra, cô ta chưa từng qua lại với ông ngoại."

"Em chỉ điều tra tình hình của cô ta, lại quên điều tra tuổi cô ta." Liễu Bán Hạ thông thả nói: "Còn hai tháng nữa cô ta mới đủ 14 tuổi."

Chu Mặc Sắc bị dọa cho xanh mặt: "Rõ ràng cô ta nói mình đã 17 rồi."

"Chuyện này nói cho em, nhất định đừng nghe lời phụ nữ." Nghĩ tới hành vi vừa nãy của anh ta, tôi cười trên sự đau khổ của người khác: "Hồngбет, xảy ra hành vi tình dục với em gái dưới 14 tuổi, cho dù tự nguyện hay không, đều phạm tội cưỡng hiếp, chịu hình phạt nặng.... xem ra người nào đó sắp phải vào tù rồi."

Chu Mặc Sắc nuốt chút khóc rống: "Anh cả, anh phải giúp em."

"Vậy thì im mồm, nếu không đừng trách anh đại nghĩa diệt thân." Liễu Bán Hạ lạnh lùng nói.

Chu Mặc Sắc hai tay bịt mồm, cuống lên gật đầu.

Sắp xếp ổn, thỏa thuận đạt được, ba chúng tôi chuẩn bị đứng lên, lại thấy trước mắt đôi chân đi giày cao gót 9cm đang từ từ vuốt ve chân nhỏ của ông ngoại bọn họ, cực kỳ khiêu khích và mê hoặc.

Không cẩn thận, ống quần ông ngoại bị vén lên, lộ ra lông đen đầy chân.

Thác mỗ hôi Nicaragua!

Bạn đang đọc truyện *Láng Giềng Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41

Sau đó, Chu Mặc Sắc ngoan ngoãn ngồi ăn cơm, không phát ra một tiếng.

Sớm biết vậy, hà tất phải như ban đầu.

Nhưng tôi cũng đừng vội đắc ý, tuy vẫn không có sự khiêu chiến của Chu Mặc Sắc, Trang Hôn Hiểu xem ra vẫn rất nguy hiểm... anh cũng không nói một câu Kinh nghiệm trước kia cho tôi biết, đây chính là sự yên lặng trước cơn dông tố.

Thấp thỏm ăn xong bữa, sau khi ông ngoại bọn họ cùng bạn gái tạm biệt tôi, liền lên gác tiếp tục dây dưa.

Còn lại bốn chúng tôi ngồi trong phòng khách.

Chu Mặc Sắc được bài học, tuy rất muốn nói gì đó, nhưng để tránh họa nhà giam, chỉ có thể nín nhịn tới mức mặt đỏ rực.

Trang Hôn Hiểu vẫn trầm lặng ngồi, vẻ mặt gió yên sóng lặng như cũ.

Còn Liễu Bán Hạ đang trầm lặng suy nghĩ.

Không chịu nổi nữa rồi, tôi thanh lọc cổ họng: "Tôi nghĩ nên giải thích sự việc ngày hôm nay."

"Đứng, đứng, đứng, rốt cuộc em chọn ai? Anh cả hay Hôn Hiểu?" Chu Mặc Sắc vội vàng hỏi.

Tôi liếc nhẹ anh ta một cái: "Quên giao dịch dưới bàn rồi à?"

Chu Mặc Sắc lập tức im miệng.

"Có lẽ là để tôi nói." Liễu Bán Hạ đứng lên, tháo lông cà vạt.

May mà còn gặp người có trách nhiệm, tôi vỗ vỗ ngực, yên tâm.

"Sự thực chính là tuy tôi và Chúc Thảo Nhĩ đều có cảm tình với nhau, nhưng tạm thời là trong sáng, không phải người yêu. Được rồi, ai muốn cà phê, tôi đi rót." Nói xong, Liễu Bán Hạ liền bước vào bếp.

Tôi vuốt trán, chỉ cảm thấy đầu đau dữ dội.

Đây chẳng phải càng lau càng đen ư.

Chu Mặc Sắc thấy tình hình bất lợi với mình, cũng đứng lên: "Anh cả, em qua giúp anh." Rồi chuồn mất.

Chỉ còn lại tôi và Trang Hôn Hiểu.

"Thực ra, những điều này đều là chủ ý của anh cả anh....." Tôi quyết định nói rõ chân tướng với anh.

"Chúng ta về thôi." Anh ngắt lời tôi, đứng lên.

"Về? bây giờ?"

"Trời cũng không còn sớm nữa." Trang Hôn Hiểu lấy áo khoác, choàng lên cho tôi.

"Vậy chào tạm biệt bọn họ một câu nhé."

"Không cần, nhà anh không thực hiện những nghi thức xã giao đó." Trang Hôn Hiểu vòng qua vai tôi, đưa tôi ra ngoài, nhét vào trong xe.

Trên đường, anh đều chỉ yên lặng lái xe, khóe miệng hơi cong lên.

"Là anh trai anh muốn em giả làm bạn gái anh ấy." Tôi lăm lăm giả thích: "Em bị ép buộc."

"Anh hiểu." Trang Hôn Hiểu vẫn bộ dạng nhẹ như gió thoảng mây tan, như thể chưa có gì xảy ra.

"Anh không trách em?" Tôi dè dặt hỏi.

"Sao anh phải trách em." Trang Hôn Hiểu một tay vuốt vuốt tóc tôi.

Số đồ thế ư? Tôi vui mừng quá nhưng lại có chút lạ lùng, không nghĩ ra Trang Hôn Hiểu cũng có nhân tính.

Cho dù thế nào, tảng đá lớn trong lòng cuối cùng cũng rớt xuống rồi.

Về tới nhà, tôi mở tủ lạnh, nhìn một chút, rồi hỏi: "Muốn ăn hoa quả gì, nho hay táo?"

"Không cần phiền đâu, anh sẽ ăn thịt em."

Lại đến rồi, tôi bất lực thở dài, quay người dựa vào cánh cửa tủ lạnh: "Em nói thật đấy."

Trang Hôn Hiểu cời áo khoác, tháo cà vạt, chậm chậm bước về phía tôi: "Anh cũng nghiêm túc..... cời quần áo đi."

Tôi đóng tủ lạnh.

"Cạch" một tiếng, không phân biệt rõ là tiếng cửa hay tiếng tim rơi xuống.

Tôi cảm thấy, Trang Hôn Hiểu thực sự nghiêm túc.

Bạn đang đọc truyện *Láng Giếng Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

"Vì sao.... Em phải cời quần áo?" Tôi men theo bàn bước chậm chậm, duy trì khoảng cách với anh từ đầu tới cuối.

"Quên giao hẹn mấy ngày trước à?" Trang Hôn Hiểu vừa cời cúc áo, vừa nhắc nhở: "Anh từng nói, nếu em vi phạm giao ước hẹn hò cùng người khác giới, vậy thì, Hoa Thành đối xử với mẹ kẻ thế nào, anh sẽ đối xử với em thế ấy."

"Nhưng em không hẹn hò với Liễu Bán Hạ." Tôi vội vàng biện bạch.

Trang Hôn Hiểu dừng lại, nghĩ một chút: "Đúng, em không hẹn hò với anh ta."

Phù, nguy hiểm quá, tôi chuẩn bị lau mồ hôi đầy trán, anh lại mở miệng.

"Nhưng," Trang Hôn Hiểu mỉm cười, trong mắt lóe lên tia lạnh lẽo: "Em lại cùng anh ta về nhà gặp phụ huynh, điều này còn nghiêm trọng hơn cả hẹn hò."

Nói xong, anh chạy nhanh ra phía tôi, tôi bị dọa cho hồn bay phách lạc, vội vàng chạy trốn.

Anh trái tôi phải, anh phải tôi trái, địch tiến tôi lui, tiến lui..... Tôi càng muốn lui, như vậy, hai chúng tôi cuối cùng lại chạy vòng quanh cái bàn.

5 phút sau, thể lực tôi dần dần hết chống đỡ nổi, nhưng Trang Hôn Hiểu chính là đợi thời khắc này, anh bắt đầu tăng tốc chặn đường.

Không được, như thế này chết là chắc.

Tôi chọn đúng thời cơ, cầm nỏ ném về phía anh.

Sau khi ném mới nghĩ ra, nỏ là vật phẩm tuyệt vời để tán tỉnh, Trang Hôn Hiểu chắc không nghĩ lệch đi.

Có điều cũng chẳng để ý làm gì nhiều, tôi nhân lúc anh né, vội ù té chạy vào phòng ngủ, nhanh chóng đóng cửa.

Nhưng chỉ chậm một bước.... anh dùng tay chặn cửa, đồng thời nói: "Chúc Thảo Nhi, đừng chống cự."

Lẽ nào muốn tôi ngồi chờ chết? Tôi dùng hết sức đóng cửa, nói lớn: "Trang Hôn Hiểu, anh nói một đằng làm một nẻo, rõ ràng nói không trách em."

Trang Hôn Hiểu thông thả nói: "Em đã chịu hình phạt, vậy sao anh còn phải trách em."

Tôi nghiêng chặt quai hàm.

Lại còn khen ngợi anh có nhân tính, sói sao có thể có tính người chứ?!

Chống cự không được bao lâu, anh liền xô cửa, tôi nuột nước bọt, từng bước từng bước lùi lại.

"Anh đừng qua đây!" Giọng tôi có chút run rẩy.

"Em đang diễn phim truyền hình nhiều tập Hoàng Kim Đang à? Đổi lời thoại đi." Anh nhướn mày, tiếp tục tiến lên phía trước.

"Em sẽ sử dụng bạo lực đấy, bị thương thì đừng trách em!" Tôi cảnh cáo, nhưng không đủ sức mạnh.

Anh nhắm mắt làm ngơ.

Tôi dừng lại một chút, lập tức chạy ra sau bàn trang điểm, chuẩn bị cầm đồ ném anh.

Lọ dưỡng da? Không được, là bình nhựa, không có lực uy hiếp.

Bùn đắp mặt? Không được, nặng quá, chắc chắn sẽ chảy máu.

Vẫn chưa kịp lựa chọn hung khí, đột nhiên tôi cảm thấy eo chặt hơn, sau đó một trận trời đất quay cuồng..... tôi lại bị Trang Hôn Hiểu vác trên vai!

Dạ dày đau quá, tôi ra sức đập vai anh: "Nhanh thả em xuống!"

Anh nghe theo, đặt tôi xuống, có điều là đặt lên trên giường trên bàn com của anh.

Sau đó, anh đè lên.

Nặng quá

Biết vậy đã chẳng làm, sớm biết có ngày bị đè, thì tôi không nên nấu nhiều thức cho anh ăn.

Đau hơn ở chỗ, Trang Hôn Hiểu bắt đầu hôn cổ tôi, khiến tôi vừa đau vừa nhột, khó chịu quá!

Không được, người không vì mình, trời tru đất diệt, tôi lo lắng tính của anh nổi lên, chỉ có thể bán đứng Liễu Bán Hạ, thế là nói lớn: "Anh cả anh đồng tính, em và anh ta căn bản không thể có quan hệ gì!"

Trang Hôn Hiểu dừng lại, mắt chớp chớp một cái, càng trở nên dài hẹp: "Đồng tính?"

Tôi gật đầu như đập tôi.

Trang Hôn Hiểu nhìn kĩ biểu hiện của tôi: "là thật ư?"

Một người khác thay tôi trả lời: "là thật."

Á?

Chúng tôi cùng nhau quay đầu, phát hiện Tào Tháo - Liễu Bán Hạ đang đứng trước cửa.

Nhưng lúc này, Trang Hôn Hiểu đang đề lên trên người tôi.

Danh tiếng bằng thanh ngọc tuyết của tôi!

Vừa lo lắng, "Phịch" - một tiếng, Trang Hôn Hiểu lại bị tôi đá xuống giường một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Lãng Giềng Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Sau khi sắp xếp lại hiện trường, ba người chúng tôi ngồi đối mặt bên bàn.

“Anh ... trước nay đều chỉ thích đàn ông.” Liễu Bán Hạ nói thật.

“Nói như vậy, cái gọi là do sự ra đi ngoài ý muốn của người yêu đầu là giả.” Trang Hôn Hiểu hỏi.

“Đúng, cô ấy chỉ là bạn học, bây giờ đang học ở nước ngoài.”

“Anh vẫn luôn lừa bọn em.” Trang Hôn Hiểu bình tĩnh lên án.

“Trên ý nghĩa nào đó mà nói thì không sai.” Liễu Bán Hạ điềm tĩnh thừa nhận.

“Vẫn không định để ông ngoại biết việc này?” Trang Hôn Hiểu hỏi.

“Trừ phi em muốn bị ép trở về quản lý tạp chí, nếu không vẫn giữ im lặng thì tốt hơn.” Liễu Bán Hạ nói.

“Em có thể ngậm miệng không nói việc của anh, nhưng...” Trang Hôn Hiểu nhìn tôi một cái: “Anh nhất định nói cho ông ngoại biết ngay lập tức, Chúc Thảo Nhi chỉ là bạn thân của anh, đi ăn cơm cũng vì miễn cưỡng giúp anh.”

“Vi sao?” Liễu Bán Hạ không đồng ý.

Trang Hôn Hiểu hít sâu: “Vi em không muốn sau này khi dẫn cô ấy về nhà, ông ngoại hỏi ‘sao cháu có thể nắm tay chị dâu?’”

“Yên tâm” Liễu Bán Hạ cười nhẹ: “Đến bạn gái của mình, ông còn không nhận ra, sao có thể nhận ra bạn gái anh.”

“Có lý.” Tôi gật đầu tán đồng, nhưng bị Trang Hôn Hiểu liếc mắt sắc lẹm tới nỗi im miệng luôn.

“Tóm lại, em muốn anh phải nói cho ông, Chúc Thảo Nhi và anh không có bất kỳ quan hệ nào.” Trang Hôn Hiểu ra thông điệp cuối cùng.

“Xin thứ lỗi cho, anh không muốn lại bị ông ép đi gặp các thể loại phụ nữ.” Liễu Bán Hạ cự tuyệt.

“Vậy thì, em đành đi nói chân tướng.” Trang Hôn Hiểu ra đòn sát thủ.

Đàm phán thất bại.

Không khí grom sùng sẵn sàng.

Tôi ở bên cạnh men theo bàn lặng lẽ di chuyển ra ngoài, từng tắc từng tắc từng tắc, đồng thời trong não đã lên kế hoạch đường thoát thân, rồi đợi bọn họ vừa khai chiến, lập tức phi nước đại về phòng ngủ.

Nhưng, tất cả đều tan chảy trong nụ cười mỉm ấm áp như gió xuân của Liễu Bán Hạ, anh ta nhìn chúng tôi, tay phải nâng lên, nhẹ nhàng lướt qua mái tóc trước trán, sau đó tới tóc mai, lấy kính xuống. [Bạn đang đọc truyện tại alobooks.vn]

Lại là chiều này!

Tôi vẫn chưa kịp phản ứng, Trang Hôn Hiểu đã một tay che mắt mình, một tay hướng về phía đầu tôi: “Đừng nhìn anh ấy!”

Như thế, quỷ kế âm mưu của Liễu Bán Hạ không đạt được.

Tôi và Trang Hôn Hiểu hoàn hồn, bắt đầu mỗi người một câu phản kích lại anh ta.

“Bỉ ỏi.”

“Vô si.”

“Biến thái.”

“Cặn bã”

“Rác rưởi.”

“Không thể thu lại vật phẩm”

“Các người chờ đủ rồi chứ.” Liễu Bán Hạ xoa mũi, lại đeo kính lên.

“Chiều này sử dụng bao năm rồi? Còn cho rằng em sẽ mắc lừa ư?” Trang Hôn Hiểu nheo mắt nhìn anh ta một cái: “Dù sao trước ngày mai anh phải nói rõ chân tướng với ông, nếu không em sẽ làm giúp anh.”

Nghe thấy nói vậy, Liễu Bán Hạ hai tay đan nhau đặt bên môi, lạnh nhạt nhủ mày, trầm mặc. Đột nhiên, một tia sáng rực lướt qua kính, anh ta nhìn Trang Hôn Hiểu, nói với hàm ý thâm sâu: “Hôn Hiểu, Chúc Thảo Nhĩ biết việc cô gái đó 12 năm trước không?”

Nghe xong, toàn thân Trang Hôn Hiểu cứng lại.

Thấy tình hình này, tôi bắt đầu sinh nghi: “Cô gái gì?”

Liễu Bán Hạ dùng thìa chậm chậm khuấy café, khoe miệng lộ nụ cười mà như không cười: “Người con gái đó, và Hôn Hiểu có nguồn gốc rất sâu.”

“Em nghĩ kĩ rồi, cảm thấy anh có thể để qua một thời gian rồi mới nói rõ tình hình với ông.” Trang Hôn Hiểu ngắt lời anh.

“Thế à?” Liễu Bán Hạ mỉm cười nhìn anh một cái, rồi quay sang tôi, cười với hàm ý khó lường: “Hình của cô gái đó, được đăng trên tạp chí chúng tôi vào một kỳ tháng 4, 12 năm trước, cô ấy.....”

“Thực ra anh nói cũng đúng, trí nhớ của ông ngoại đối với phụ nữ trước giờ vẫn rất kém, chắc không thể nhớ nổi Chúc Thảo Nhĩ. Vì thế việc này bỏ đi, về cẩn thận, không tiến.” Trang Hôn Hiểu đứng dậy, mở cửa dường như đẩy Liễu Bán Hạ ra ngoài.

Sau đó, đóng sầm cửa, quay người, ngồi bên bàn, ăn nho.

“Cô gái đó là ai?” Tôi nhìn anh chăm chú.

“Chúc Thảo Nhĩ,” Trang Hôn Hiểu cho một chùm nho tím đẹp đẽ vào miệng, nhai một lúc, nhổ ra 3 hạt đáng thương. Anh không ngẩng đầu, chỉ nhẹ nhàng nói: “Nếu em không muốn có kết cục như chùm nho này, thì cái gì cũng đừng hỏi.”

Bạn đang đọc truyện *Láng Giềng Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Tôi bị Trang Hôn Hiểu uy hiếp.

Uy hiếp tro trên.

Tuy trước đây anh thường uy hiếp tôi.

Nhưng lần này tính chất hoàn toàn khác.

Bởi vì tất cả bắt nguồn từ một người con gái!

Anh, vì, cô ta, uy, hiếp, tôi.

Nhưng nhận được.

Điều đó nhận được thì còn cái gì không chịu được, tôi quyết định điều tra ra người con gái đó rốt cuộc là ai.

Đầu tiên gọi điện thoại hỏi Liễu Bán Hạ, nói bóng gió xa xôi, đi thẳng vào vấn đề, các chiêu đều dùng cả, anh ta chỉ nói một câu: "Đây là bùa tôi dùng để

ép buộc Hôn Hiểu, sao có thể để cô biết." Rồi tổng cổ tôi.

Sau khi suy nghĩ cẩn kẽ, tôi quyết định đi tìm Chu Mặc Sắc, vì anh ta là người thuần lương nhất trong 3 anh em nhà họ.

Đổi câu nói khác, cũng là tên ngốc nhất.

Tôi tòa báo, vừa may gặp thư ký đào ngũ khỏi vị trí, tôi liền công khai mở cửa bước vào văn phòng anh ta.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, anh ta đang ôm một cô người mẫu mắt nhắm chiêm chiếp trên ghế, cực kỳ tập trung, căn bản không phát hiện ra có người vào.

Đợi 3 phút, tôi không nhẫn nại được nữa, liền đóng cửa.

"Rầm" một tiếng, cặp uyên ương yêu đương vụng trộm giật mình rời nhau, Chu Mặc Sắc lau lau miệng, vẻ mặt bình thường: "Được rồi, bụi đã thổi đi, không sao, không cần cảm ơn anh, đây đều là vì công việc."

"Có ai nói cho anh biết, lý do này thật kém." Tôi khinh thường nhìn anh ta.

"Thảo Nhi?" Anh ra lúc này mới phát hiện ra là tôi, thở dài, bước tới đẩy tôi ra ngoài: "Ngoan, anh đang làm việc, em ra ngoài đi dạo trước đi, đợi chút rồi đến."

"Đợi chút," Tôi nhìn cô người mẫu đó, mặt trái xoan, mắt to, xem ra vẫn còn vẻ ngây thơ, liền nói khẽ: "Anh vẫn chưa xem chứng minh thư của cô ấy à?"

"Anh lại chẳng thần kinh." Anh "xi" một tiếng, cười phản đối.

"Lương Tử." Tôi mắt mê đắm nhớ anh ta.

Chu Mặc Sắc vẫn cười nhưng nụ cười dần dần không nén được giãn.

Lúc này, cô người mẫu đó duyên dáng bước tới, ôm cổ anh ta, dịu dàng nói: "Còn muốn làm việc nữa không?"

"Đương nhiên muốn, nhưng," Chu Mặc Sắc do dự, thăm dò hỏi: "Anh có thể xem chứng minh thư của em trước không?"

Quả nhiên, cô người mẫu đó dùng ánh mắt "người này có bệnh" nhìn Chu Mặc Sắc, sau đó mím môi, đi ra.

Tôi vội vàng ấn khóa miệng, tránh chúng ngoác lên tới tận huyết thái dương.

"Thảo Nhi," Chu Mặc Sắc bắt lực nhìn tôi: "Em tới đây làm gì?"

"Hỏi một vấn đề." Tôi trở lại chủ đề chính: "Tạp chí kỳ tháng 4 của 12 năm trước, bọn anh chắc vẫn còn giữ chứ."

"Tháng 4, 12 năm trước....." Chu Mặc Sắc đột nhiên dừng lại, cười hi hi nhìn tôi: "Anh hiểu rồi."

Anh mở ngăn tủ sách cuối cùng, cầm ra một quyển tạp chí cũ, đưa tôi, chỉ chỉ trang bìa, nháy nháy mắt: "Đây, chính là cô ấy."

Tôi nhắm mắt, hít vài hơi thật sâu, hai ngón tay đặt lên thái dương, không ngừng xoay tròn, nói trong mơ: "Chúc Thảo Nhi, nếu cô ấy đẹp hơn mây, vậy tình tình chắc chắn không bằng, nếu tình tình cô ấy hơn mây vậy chỉ số thông minh nhất định không cao bằng, nếu cô ấy thông minh hơn mây, vậy.... vậy da mặt nhất định không dày bằng."

Uh, sao tôi còn cần cái này?

Bỏ đi, cuối cùng cũng tìm ra một ưu thế.

Tôi trấn tĩnh lại, từ từ mở mắt, chờ nhìn rõ trang bìa trước mặt, không nhận được "a" lên một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Láng Giếng Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45

Đẹp quá.

Thực sự quá đẹp.

Trên trang bìa, một thiếu nữ 14,15 tuổi nằm nghiêng trên tấm thảm hoa văn phức tạp, mang đầy phong vị nước ngoài. Sau lưng cô ấy là lò sưởi, ngọn lửa ấm áp màu đỏ quýt đang bùng cháy trong yên lặng, tất cả đều tĩnh lặng, bao gồm cả cô ấy.

Áo sơ mi đeo dây lưng, cùng chân váy đồng màu, cô ấy nằm nghiêng như vậy, nhắm mắt, dường như đang ngủ say.

Gương mặt cô, dưới ánh lửa rơi xuống, đẹp không thể tưởng tượng nổi.

Vẻ đẹp của cô ấy, không phải nói quá rằng có tính xâm lăng, mà là loại hờ hững, thanh nhã, dần dần thấm vào lòng người, khó quên.

Tôi nghe thấy tiếng lộp bộp trong lòng.

Xong rồi, lần này hoàn toàn thua rồi.

"Anh quen cô ấy không?" Tôi nghe thấy mình lẩm bẩm hỏi.

"Cô ấy? Đương nhiên quen."

"Cô ấy là ai?"

"Cô ấy là ..." Chu Mặc Sắc dừng lại một chút, xoa xoa cằm, chớp mắt: "Em nói cho anh trước, em và anh cả rốt cuộc có quan hệ gì?"

"Chẳng có quan hệ gì." Tôi đành bắt đầu giải thích lần thứ N.

Trên mặt Chu Mặc Sắc viết đầy chữ không tin: "Bao năm nay, anh cả chỉ từng mang về một người phụ nữ, còn nói không có quan hệ? Coi anh là ngốc chắc."

Ngại quá, chính vì anh ngốc mới tới tìm hỏi anh.

Tôi nghĩ chút, kệ anh ta, dù sao Trang Hôn Hiểu cũng biết rồi, không nói cho anh ta, ngược lại ly gián tình cảm anh em.

"Anh cả anh không mang phụ nữ về nhà, là vì, anh ta, không, thích, phụ nữ."

"Cái gì?!" Chu Mặc Sắc ngạc nhiên tới nỗi há to miệng, hoàn toàn quên hình tượng: "Anh ấy đồng tính?!"

Tôi thừa nhận, tiện rút cốc nước.

Chu Mặc Sắc vẫn giữ tư thế như vậy, qua một lúc, cuối cùng cũng hiểu ra: "Chả trách lúc nhỏ anh ấy thường thích bước vào phòng tắm nhân lúc tôi tắm."

Suýt tôi bị sặc nước.

Sao có thể gặp loại người này chứ.

"Được rồi, bây giờ anh nên nói cho tôi biết cô gái đó là ai." Tôi hỏi.

Chu Mặc Sắc hoàn hồn, khoe miệng từ từ, từ từ vênh lên 45 độ... Biểu hiện này quen thuộc quá, tôi đều gặp qua trên mặt hai anh trai của anh ta, đồng thời đặt tên: Cười gian.

Quả nhiên, "Anh cả sáng nay đã gọi điện cho anh, nói không thể kể cho em." Chu Mặc Sắc nói như vậy.

Một quân phản tướng?! Như thế bị anh ta moi ra bí mật của Liễu Bán Hạ, tôi tức suýt hộc máu.

Quả nhiên không thể khinh địch.

Cả nhà bọn họ, toàn bộ là hồ báo lang sói, mà vương quý sứ.

Chu Mặc Sắc thấy bộ dạng ta như vậy, thế là vui mừng không hết, lập tức đổ dầu vào lửa, tiến sát lại, thần bí tiết lộ: "Cô gái này, đối với Hôn Hiểu mà nói, có thể coi là khắc cốt ghi tâm ... cả đời cũng không quên được."

Gân xanh thái dương tôi bắt đầu nổi lên.

Lúc này, Chu Mặc Sắc nhìn đồng hồ, vỗ đầu: "Hồng to, suýt quên còn có cuộc họp, cục cưng, anh đi trước đây."

Tôi hỏi: "Cuộc họp này rất quan trọng hả?"

"Đương nhiên," Anh ta vừa chỉnh cà vạt trong gương, vừa trộm cười: "Nếu không anh còn muốn ở lại đây nhìn sắc mặt em thêm nữa."

"Thật ư?" Tôi mỉm cười: "Đúng rồi, chỗ anh có quần để thay không?"

"Quần để thay, không có, em cần làm gì?" Anh ta không để ý.

"Không có, vậy thật là quá tốt rồi." Tôi từ từ bước tới trước máy nước uống, từ từ rót đầy, từ từ quay người, từ từ nói: "Hơn nữa, không phải tôi cần, mà là anh cần."

Nói xong, tôi liền hất cả cốc nước lên đứng quần anh ta, vẽ thành công một vòng tròn hoàn mỹ trên bộ phận nhạy cảm, đủ để người khác nghi ngờ.

"A!"

Chu Mặc Sắc hét to, thư ký đào ngũ ở ngoài tường phát sinh án mạng giết người, vội vàng vào trong xem, nhưng vừa nhìn thấy bộ dạng thảm hại của ông chủ, nhất thời ngẩn ra.

Tôi thở dài với thư ký đó: "Nước tiểu không khổng chế được áp lực, không dễ chữa. Em gái, em đi thông báo mọi người trong cuộc họp, nói rõ tình trạng của ông chủ em, để bọn họ chăm chú chăm chú, đi nhanh lên."

Cô gái đó đầu tiên đứng ngẩn ra, nghe tôi nói như vậy, lập tức như tỉnh mộng, đồng ý một tiếng rồi nhanh chóng chạy sang phòng họp.

"Không được nói! Nhanh trở lại!" Chu Mặc Sắc hoảng hồn, vội vàng co chân chạy theo.

Tôi nhìn bóng dáng anh ta, khoe miệng vênh lên 45 độ.

Thà đắc tội với ma quỷ, cũng đừng đắc tội với phụ nữ.

Chu Mặc Sắc, nhớ rõ câu chí lý rõ ràng này.

Bạn đang đọc truyện *Láng Giềng Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Tuy báo thù trở về, nhưng tôi vẫn không có cảm giác vui vẻ gì.

Lời của Chu Mặc Sắc vẫn quanh quẩn bên tai.

Cô gái đó, cả đời Trang Hôn Hiểu cũng không thể quên được.

Cả đời.

Giữa bọn họ rốt cuộc đã xảy ra cái gì?

Đáng để nhớ cả đời.

Tôi lười biếng nằm bò trên giường, nhìn tờ bìa tạp chí không chớp mắt, dần dần, màu sắc đẹp đẽ u ám sống trở lại, từ từ xoay tròn, đầu óc trở lên hỗn độn.

Đột nhiên, ngoài cửa vọng ra âm thanh của đôi giày cao gót, bước chân nhẹ nhàng mà tự tin.

Trước cửa nhà Trang Hôn Hiểu, âm thanh mất dần.

Tôi giật mình một cái, lẽ nào là cô ấy? Lập tức chạy sang nhà Trang Hôn Hiểu, mở mạnh cửa, nhất thời ngẩn thành tảng đá... người đẹp trên trang bìa đó, đồng thời đang được Trang Hôn Hiểu ôm trong vòng tay.

Các người sao có thể đối xử với tôi như thế?

Tôi nổi cơn tam bành, bước lên phía trước muốn tách hai người họ, kết quả bị Trang Hôn Hiểu đẩy ra, loạng choạng lùi 3 bước.

"Thảo Nhi," Trang Hôn Hiểu vòng qua vai người đẹp đó, giới thiệu cho tôi: "Từ 12 năm trước, từ ngày cô ấy chụp hình cho tờ tạp chí, anh đã yêu cô ấy rồi. Cô ấy là mối tình đầu của anh, nhưng vì hiểu lầm, bọn anh chia tay. Anh vẫn luôn rất chán nản, sau này gặp em, quyết định phá bình phá cho tan, tạm vậy. Nhưng ông trời có mắt, cô ấy trở về rồi, lần này bọn anh không thể rời xa nữa, vì vậy, đành phải hy sinh em."

Tôi cảm thấy thế giới trong chốc lát trở lên tối tăm.

Bia đỡ đạn, tôi trở thành bia đỡ đạn!

"Hôn Hiểu, sao anh có thể để cô ấy đi?" Người đẹp đó ngăn cản.

Tôi sáng mắt, sự việc có thể xoay chuyển, lẽ nào người đẹp lương tâm bất an, bằng lòng tự động rời đi?

Ai ngờ người đẹp tiếp tục nói: "Anh quên rồi, đầu bếp nhà chúng ta hôm qua vừa từ chức, không bằng để cô ấy làm công việc này đi."

Trang Hôn Hiểu gật gật đầu: "Có lý."

Úc hiếp người quá đáng, tôi tức tới nổi máu bốc lên đầu, hét to "Tôi không làm."

Trang Hôn Hiểu nhún nhún vai như không có gì, sau đó lấy ra một sấp tiền vứt lên người tôi: "Đây là phí chia tay, sau này đừng đến tìm tôi nữa."

Đắm chìm trong trận mưa tiền, nhìn bọn họ hai người nắm tay đi, tôi khóc không thành tiếng.

Khóc hồi lâu, cảm thấy tiền không cảm thật ngốc, liền quỳ xuống, nhặt từng tờ từng tờ.

Nhưng đợi nhìn rõ tiền dưới đất, tôi lại không nén được mà khóc.

Trang Hôn Hiểu, anh không phúc hậu, chỗ tiền này lại chỉ là trị giá 10 đồng!

Khóc rồi lại khóc, tôi tỉnh.

Mở mắt, phát hiện trời vẫn sáng.

Hóa ra là mơ.

Nhưng... Quá giống thật.

Tôi chống người, ngồi sững sờ.

Chưa đợi nghĩ ra một nguyên do, một tiếng "bình", cửa bị mở ra.

"Chúc Thảo Nhi, nhanh dậy làm cơm cho anh," Vẫn như thường lệ, Trang Hôn Hiểu bước vào, gào lên một tiếng, rồi lại đóng cửa.

Tôi nhìn gương trước giường, người con gái trong đó, chưa chỉnh đốn quần áo, đầu còn rối tung, nhưng, hai mắt, vẫn rất sáng, tràn đầy âm mưu.

Làm cơm cho anh.

Được, sau này, em sẽ "chịu khó" làm cơm cho anh.

Bạn đang đọc truyện *Láng Giềng Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

"Mặn quá." ... Ngày thứ nhất, anh ấy nói như vậy.

"Nhạt quá." ... Ngày thứ hai, anh ấy nói như vậy.

"Cay quá." ... Ngày thứ ba, anh ấy nói như vậy.

"Chua quá." ... Ngày thứ tư, anh ấy nói như vậy.

"Đa..... quá." ... Cuối cùng, ngày thứ N, sau khi Trang Hôn Hiểu ăn xong món thịt kho tàu tôi bỏ thêm chút Ba Đậu* (tên khoa học: Fructus Crotonis), nói một câu, sau đó, anh chạy vào nhà vệ sinh.

Không biết là vì tức giận hay di chứng của Ba Đậu, sau khi ra, sắc mặt anh hơi xanh, chậm chậm chỉ: "Em cố ý."

"Sao có thể?" Tôi thu dọn bát đĩa, mang vào bếp, bật nước, đổ nước rửa bát, rửa sạch. Vừa nói qua loa: "Người đầu có lúc lơ tay, mấy ngày nay là thời kỳ tay nghề nấu ăn của em đi xuống ... nguyên nhân, anh rõ hơn ai hết."

Trong bồn rửa, bát đĩa chìm nổi trong đám bọt trắng, giống như chân tướng lơ mơ, tron không giữ nổi tay, khiến người ta không thể nhanh được.

Tôi vẫn đợi.

Nhưng Trang Hôn Hiểu không nói gì tiếp.

Anh biết tôi muốn biết điều gì.

Nhưng anh lựa chọn che giấu.

Người đàn ông đáng ghét!

Tôi cời găng tay, ném xuống, sau đó chạy vào phòng ngủ, cầm cuốn tạp chí đó, chỉ vào người đẹp ngủ trên trang bìa hỏi: "Nói, cô ấy là ai?"

Vừa nhìn thấy cuốn tạp chí đó, Trang Hôn Hiểu biến sắc, sợ hãi, không nói lời nào, lập tức gơ tay ra giật.

Còn may tôi nhanh tay nhanh mắt, khur khur giữ tạp chí trong lòng.

"Chúc Thảo Nhĩ, nhanh đưa cho anh, nghe không!"

"Không được, trừ phi anh nói cho em biết cô ấy là ai!"

Từ đầu tới cuối cứ túm cuốn tạp chí đó, không buông tay, cuối cùng Trang Hôn Hiểu có chút cáu giận, cao giọng: "Điều này không liên quan tới em!"

Nghe xong, đột nhiên tôi nhớ ra giấc mơ mấy hôm trước, trong đó, đối với anh ấy và cô ta mà nói, tôi cũng là người quan trọng không liên quan.

Hiện thực trong mơ, thù mới thêm hận cũ, tôi cũng không rành phân biệt, chỉ cảm thấy một dòng khí đục dâng lên trong ngực, răng ngứa ngáy, thế là, cúi đầu, há miệng, nhắm chuẩn tay anh, hung dữ cắn một cái.

"A!" Trang Hôn Hiểu đau, nhân lúc tay anh buông lỏng, tôi lù vào tường, hai tay cầm tạp chí, uy hiếp nói: "Đừng qua đây, nếu không em xé cô ấy ra đây!"

Nhưng chẳng có chút tác dụng, Trang Hôn Hiểu không chớp mắt, tiếp tục bước về phía tôi.

Xem ra chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Tôi hung dữ, hai tay vịn vẹo trước sau, xé rách tạp chí rồi.

Cùng tiếng "xọt", Trang Hôn Hiểu cũng dừng ngay gần tôi.

Tuy biểu hiện điềm tĩnh, nhưng trong lòng tôi như gõ trống vậy, nhảy bình bịch.

Tôi đã làm thật rồi.

Tôi xé cô ấy của Trang Hôn Hiểu.

Xong rồi, anh sẽ tức giận không? Sẽ đánh tôi không? Tôi nên đánh trả như thế nào? Đá vào đầu gối anh hay đá vào Tiểu Trang của anh?

Chẳng có thời gian mà nghĩ nhiều, Trang Hôn Hiểu phá vỡ sự trầm lặng, đột nhiên một tay giật cuốn tạp chí, sau đó... xé trang bìa thành hai nửa.

Thần kinh tọa, thần kinh đùi, thần kinh ròng rọc, thần kinh tam giác, thần kinh phế vị, thần kinh dưới lưỡi của tôi, tóm lại, các loại thần kinh đều căng ra.

Hai tay Trang Hôn Hiểu chống lên tường, vây tôi vào giữa, về mặt vô cảm nhìn tôi, một lúc lâu sau, cuối cùng mới nói: "Về sau, anh không muốn cuốn tạp chí này xuất hiện trước mặt anh lần nữa."

Sau đó, anh ra ngoài.

Tôi men theo tường từ từ trượt xuống, ngồi xuống xuống đất, nhìn người con gái tan tành đó, trong lòng cực kỳ yên lặng.

Trang Hôn Hiểu hận cô ấy.

Hận sâu sắc như thế, cần phải có tình yêu mãnh liệt khác thường.

Cũng là nói...

Trang Hôn Hiểu, rất yêu cô ấy.

Bạn đang đọc truyện *Láng Giềng Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 48

Đêm khuya thanh vắng.

Tôi bước nhẹ nhàng, lặng lẽ đi qua nhà Trang Hôn Hiểu, về tới cửa phòng mình, lấy chìa khóa, mượn ánh sáng diu dịu, mở cửa trong phút chốc, bước nhanh vào.

Giống như ăn trộm.

Mấy ngày này, tôi giống như kẻ trộm.

Mượn có Chí Chí bị cuốn đi, cửa hàng không có người trông, ngày ngày sáng sớm liền đi, đêm muộn mới về nhà, tránh nói chuyện với Trang Hôn Hiểu.

Đồng thời, trước khi anh nói rõ tình hình cô gái đó, tôi định vẫn cứ làm như vậy.

Bước vào phòng ngủ, ném túi xuống, thừa dịp đêm tối, nhào vào giường, thờ dài.

Trang Hôn Hiểu ơi, Trang Hôn Hiểu, sao anh cứ phải nhớ cô ta cả đời?

Đang thở ngắn than dài, đèn đột nhiên sáng, tôi mới ý thức ngẩng đầu, phát hiện Trang Hôn Hiểu nằm bên cạnh mình!

Chỉ thấy hai tay anh gối sau đầu, hai chân dài đan vào nhau. Ánh đèn vàng rọi xuống đầu anh, gương mặt vui vào trong bóng mờ. Cho dù như vậy, tôi vẫn cảm nhận được, đôi mắt đó, đang nhìn tôi chăm chú.

"Sao muộn thế này mới về?" Anh hỏi, giọng nói trầm lắng như bình thường.

Tôi che gối lên đầu, buồn rầu nói: "Em cũng có bí mật."

Trang Hôn Hiểu kéo gối ra, ép tôi nhìn anh: "Đừng cãi nhau nữa."

"Em không cãi, em chỉ muốn biết người con gái đó là ai?"

"Anh đã nói rồi, cô ta là ai với em không có bất cứ quan hệ nào, vì sao em cứ phải tìm hiểu đến cùng?"

"Đúng, không liên quan tới em, liên quan tới anh chứ gì!"

"Tóm lại, cô ta căn bản không quan trọng."

"Nếu không quan trọng, sao anh có thể nhớ cô ta cả đời?!"

"Ai nói cho em? Chu Mặc Sắc hay Liễu Bán Hạ?" Trang Hôn Hiểu cắn răng.

"Anh đừng quan tâm."

"Chúc Thảo Nhi!"

"Trang Hôn Hiểu!"

Chúng tôi nhìn nhau, không ai nhường ai.

Có điều...

Nhìn người cũng mệt.

Một lúc sau, Trang Hôn Hiểu nằm xuống quay lưng với tôi, tắt đèn: "Ngủ!"

"Ngủ thì ngủ!" Tôi cũng nằm xuống quay lưng vào anh.

Nhưng...

"Trang Hôn Hiểu, sao anh nằm giường của em!"

Cứ xích mích như vậy, qua một tuần, người nào đó tìm tới.

"Em không đi!" Tôi chắc như đinh đóng cột cự tuyệt.

"Vì sao?" Liễu Bán Hạ hỏi.

"Em không muốn có bất cứ quan hệ gì với nhà các anh!" Tôi nói qua kẽ răng.

"Thảo Nhĩ," Liễu Bán Hạ đẩy cặp kính trên mũi, lặng lẽ nói: "Em thế nào cũng không thể thoát khỏi nhà bọn anh."

"Em không thể cứ giả vờ tiếp được, vậy sau này khi Trang Hôn Hiếu đưa em về..." Nói xong, tôi tự động dừng lại.

Sau này rốt cuộc anh ấy sẽ đưa ai về? Tôi hay cô ta?

Giải đoán là việc bình sinh tôi ghét nhất, vì cảm giác đó giống như táo bón, khiến bạn muốn giết người hoặc tự sát.

Tôi nhất định phải biết cô ta là ai.

Nhất định!

Thế nào, nhìn Liễu Bán Hạ, trong đầu tôi dần dần xuất hiện một suy nghĩ.

"Bỏ đi, giúp anh lần cuối cùng vậy." Tôi cố ý thờ dài.

"Thảo Nhĩ, đại ân không lời nào cảm tạ hết được." Liễu Bán Hạ nắm chặt tay tôi, muốn hôn, nhưng bị tôi nhẹ nhàng ngăn lại.

Lại là chiêu cũ, không có thành ý.

"Đúng rồi, trước đây chẳng phải anh nói là chỉ ăn một bữa cơm là được ư? Sao lại cần em ra mặt?"

"Không còn cách nào, hôm qua ông ngoại anh xem ti vi đột nhiên nhớ ra em." Liễu Bán Hạ lẩm bẩm nói: "Anh không nên chuyển đến tiết mục đó."

"Á? Chương trình gì?" Lại có thể khiến ông ngoại nhớ tới tôi, lẽ nào là Tomb Raider?

Nhưng...

"Là thế giới động vật," Liễu Bán Hạ chậm chậm nói: "Khi đó đang phát về sóc đất (Marmot)."

"..."

Bạn đang đọc truyện *Láng Giềng Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Tới đúng 6h tối, tôi đến nhà Liễu Bán Hạ như đã hẹn.

Chu Mặc Sắc cũng vừa vặn ở đó, nhân lúc Liễu Bán Hạ rời đi, liền ghé sát, cười quái dị: "Anh hỏi Thảo Nhĩ, sau này nên gọi em là chị dâu cả hay chị dâu hai? Hoặc em dứt khoát thu nhận cả hai bọn họ đi nhé."

"Cảm ơn, sẽ cân nhắc." Tôi hít một hơi, mỉm cười, tôi hỏi Mặc Sắc: "Hội nghị lần trước đến muộn mấy phút? Bệnh về hệ thống tiết niệu của anh chắc cả toà báo đều biết nhỉ."

Chạm đúng chỗ đau, sắc mặt Chu Mặc Sắc cứng lại, nhưng não chuyển biến rất nhanh, lập tức nghĩ tới phương pháp đánh trả, chỉ thấy anh ta nhìn tôi, cười như hồ ly: "Anh hỏi Thảo Nhĩ, Hôn Hiếu kể cho em về người con gái đó chưa? Anh đoán nhất định chưa. Vậy, trong lòng em chắc rất sốt ruột, giống như mèo vờn, vừa ngứa vừa khó chịu, đúng không?"

Thật là bị anh ta nói trúng, chính là loại cảm giác đó!

Nhìn mặt mũi dương dương tự đắc của Chu Mặc Sắc, đột nhiên tôi cảm thấy hàm răng chua chua, chỉ muốn nhào lên cắn anh ta một cái.

Nhưng, nhin một chút nữa, lập tức, tôi có thể biết chân tướng, lập tức.

"Thảo Nhi đến rồi, vậy chúng ta bắt đầu ăn cơm thôi." Ông ngoại ôm một mỹ nhân cao gầy từ trên lầu xuống.

Đợi chút, mỹ nhân đó có chút quen?

Khuôn mặt thon, mắt to, xem ra còn chưa hết vẻ ngây thơ... đây chẳng phải là cô người mẫu trong văn phòng Chu Mặc Sắc lần trước ư?!

Tôi chậm chậm quay đầu, hài hước nhìn Chu Mặc Sắc.

Anh ta bị tôi nhìn chăm chú tới nỗi thấy ngại, nắm tay thành nắm đấm, đặt bên miệng, ho nhẹ một tiếng, giải thích: "Xét về mặt kỹ thuật mà nói, anh và cô ấy chưa từng qua lại."

"Xét về mặt tâm lý mà nói," Tôi nói: "Anh rất buồn rầu và khổ não đối với bà ngoại anh."

"..."

Bữa cơm bắt đầu, ông ngoại bọn họ vẫn tán tỉnh ve vãn như thế.

Có điều, tôi cũng đã quen rồi, chỉ coi như tiết mục giải trí miễn phí.

Thời gian nghỉ ngơi trong khung cảnh thân thiết, ông ngoại bắt giác nhìn tôi, lúc này mới nhớ ra vấn đề chính là mời tôi đến làm khách, liền cười nói: "Thảo Nhi, cháu và Liễu Bán Hạ định khi nào kết hôn đây?"

Ông cụ, thật kinh, còn đợi ông hỏi nữa.

Tôi đặt dao nĩa xuống, dùng khăn ăn nhấp nhấp miệng, nhẹ nhàng nói: "Ông ngoại, thực ra cháu là bạn gái của Trang Hôn Hiểu."

Lời nói vừa dứt, mọi người đều im lặng.

Thịt trên nĩa của ông ngoại rơi vào trong bát, vài giọt nước thịt màu nâu bắn tung tóe trên khăn bàn màu trắng.

Cô người mẫu còn giữ chút ngây thơ kia điềm nhiên như không, lấy gương ra trang điểm.

Chu Mặc Sắc ngồi thẳng, hai mắt liên tục đảo qua từng người.

Nhưng Liễu Bán Hạ, trong mắt che đầy một tầng lạnh lẽo.

"Khụ khụ khụ." Cuối cùng vẫn là cách cũ của ông ngoại dùng tiếng ho phá vỡ sự im lặng: "Cháu nói gì?"

"Cháu là bạn gái của Trang Hôn Hiểu." Tôi lặp lại.

"Nhưng lần trước rõ ràng cháu là bạn gái của Liễu Bán Hạ." Ông ngoại thấp giọng tự nói: "Lẽ nào mình lại nhìn nhầm người?"

"Không, ông không nhầm," Tôi giải thích: "Lần trước do Liễu Bán Hạ muốn trốn tránh việc đi xem mặt, vì thế mới mượn cháu làm lá chắn."

"Nói như vậy, các cháu đều lừa ta?" Ông ngoại nhú chặt mày, bộ dạng rất không vui.

Lúc này tôi mới có chút lo lắng, ông cụ sắp nổi giận rồi?

Nhưng, qua một lúc, lông mày ông giãn ra, "Bỏ đi, trong 3 tiểu tử này, cuối cùng cũng giải quyết xong Trang Hôn Hiểu rồi." Sau đó, ông ngoại quay sang Liễu Bán Hạ: "Cháu, ngày mai đi xem mặt cho ông, đối tượng chính là Đậu tiểu thư vốn định chuẩn bị giới thiệu cho Trang Hôn Hiểu."

Giọng nói uy hiếp, không cho phép phản đối.

Tôi cúi đầu, tiếp tục dùng bữa, nhưng vẫn có cảm thấy con thịnh nộ lạnh lẽo của Liễu Bán Hạ bên cạnh, đang rùng rục, rùng rục bùng cháy.

Tôi toét miệng với thìa canh.

Nếu nói tình yêu có thể làm giảm trí thông minh của người con gái, vậy thì sự tức giận lại có thể làm giảm trí thông minh của đàn ông.

Liễu Bán Hạ, anh tiếp chiêu đi.

Bạn đang đọc truyện *Láng Giềng Hắc Ám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Dùng xong cơm, tôi giả vờ cáo từ, quả nhiên đã thu hút được Liễu Bán Hạ mời ở lại.

"Không ngồi thêm chút nữa." Tuy anh ta cười, nhưng khóe mắt không hề cong lên, có thể thấy nụ cười quá giả tạo.

"Thôi, Hôn Hiểu kêu em về sớm." Tôi nói xong liền cất bước đi.

Liễu Bán Hạ kéo tôi lại, trầm giọng: "Là Hôn Hiểu kêu cô nói rõ chân tướng hả?"

"Không sai." Tôi quay người, giúp anh ta chỉnh lại cà vạt, lại phúi nhẹ bụi trên vai, chậm chậm nói: "Hơn nữa, Hôn Hiểu đã nói việc của cô gái đó với em rồi, anh đừng uy hiếp anh ấy nữa."

"Thật?" Liễu Bán Hạ nhếch mày, hơi ngạc nhiên: "Cậu ấy nói cho cô rồi?"

"Em một chút cũng không để ý." Tôi nhún nhún vai, xua xua tay: "Đều là việc đã lâu trước đây rồi, ý em là ai chẳng có tình đầu?"

Liễu Bán Hạ ngẩn ra một chút, sau đó, rất chậm rất chậm nở nụ cười: "Hôn Hiểu nói với cô, cô gái đó là tình đầu của cậu ta?"

"Không chỉ vậy, anh ấy còn kể rất nhiều chuyện xấu xa của anh, tóm lại, cuối cùng em cũng thấy rõ anh là vua nói khoác, sẽ không tin anh nữa." Nói xong, tôi đi ra cửa.

Một bước hai bước ba bước, sao vẫn chưa có phản ứng gì?

Bốn bước năm bước sáu bước, lẽ nào trí thông minh của anh ta thực sự cao?

Bảy bước tám bước chín bước, đừng nói với tôi gay cũng không phải là đàn ông nhé.

Khi đi sang bước thứ 10, tôi đứng lại trước cửa, đằng sau vẫn không có động tĩnh, trong lòng bất giác trầm xuống, kế hoạch thất bại rồi?

Chính khi tôi cầm nắm cửa, cuối cùng Liễu Bán Hạ mở miệng: "Thảo Nhi, cô muốn xem ảnh Trang Hôn Hiểu hồi nhỏ không?"

Tuy không hiểu lời anh ta, nhưng tôi biết, chân tướng sắp lộ ra rồi.

Trong phòng Liễu Bán Hạ, tôi nhìn thấy ảnh thời nhỏ của Trang Hôn Hiểu.

Là một người con trai gầy gầy, da trắng nõn, mày thanh mắt tú, ngũ quan xinh đẹp.

Nhưng, "Đưa em xem ảnh anh ấy làm gì?" Tôi bắt đầu nghi ngờ.

"Không chỉ là của cậu ta, ở trong còn có cô gái đó." Liễu Bán Hạ nhàn nhã dựa lên ghế, hai tay đan chéo trước ngực, như đợi việc gì đó thú vị.

Tôi vội vàng cúi đầu tìm, giờ nát bức ảnh, vẫn không thấy tông tích của cô gái, liền hỏi: "Đây rõ ràng là ảnh đơn, cô gái đó ở chỗ nào?"

"Cô vẫn không hiểu?" Anh ta nói một cách sâu xa.

Tôi lại cúi đầu lần nữa.

Trang Hôn Hiểu, thời nhỏ, tạp chí.

Ảnh điện xẹt qua, tôi tình ngộ: "Người con gái đó chính là Trang Hôn Hiểu!"

Liễu Bán Hạ mỉm cười, gật đầu thừa nhận.

Nhìn kĩ, quả thực, khuôn mặt hai người, dáng cao như nhau, thực sự càng nhìn càng giống.

Miệng tôi há to, quá kinh ngạc, Trang Hôn Hiểu nam giả gái?!

Có điều, "Sao anh ấy phải làm vậy?" Lẽ nào thích hóa trang thay đổi?

"Là ý của ông ngoại." Liễu Bán Hạ nói: "Khi ấy Hôn Hiểu nói với ông, bản thân sau này không muốn theo nghiệp báo. Ông ngoại đương nhiên trăm cách ngăn cản, sau cùng nói, trừ phi cậu ta tình nguyện nam giả nữ chụp trên tờ bìa tạp chí, nếu không phải kế thừa tòa soạn. Hôn Hiểu nghĩ cả một buổi tối, cuối cùng chọn sự tự do, tạm thời từ bỏ thân phận đàn ông... Tạp chí kỳ đó là lần chúng tôi bán tốt nhất, khi ấy rất nhiều công ty kinh tế đều tìm "người con gái" thần bí trên trang bìa.

"Cô biết không? Khi ấy bảo mẫu nhà chúng tôi mặc áo ngực cho cậu ta... còn có tất chân. Đối với cậu ta mà nói, kí ức đó, thực sự rất thảm."

Chương 51

Tàng đá trong lòng ta cuối cùng cũng rớt xuống, rồi tung tóe từng chút nhỏ, niềm vui thành sóng lẫn tăn.

Giống như đang đi trên đường, đột nhiên bị người ta chém một dao, vẫn đang kinh hoàng, có người lại cho bạn biết, nói không bị xước da, không chảy máu, đồng thời còn tặng bạn 10 vạn tiền thưởng.

Trang Hôn Hiểu nam giả nữ?

Thật làm trò tiêu khiển cho mọi người!

Tôi vui mừng không hết.

Đang lúc này, Chu Mặc Sắc mở cửa, bữu môi về phía sau, nói nhẹ: "Hôn Hiểu đến rồi."

Nói xong, anh ta nhường sang một bên, hiện ra Trang Hôn Hiểu về mặt u ám.

Nói Tào Tháo, Tào Tháo đến.

"Thảo Nhi, qua đây." Trang Hôn Hiểu kéo tôi ra ban công, trầm giọng: "Em lại đến giả mạo bạn gái anh ấy? Vậy sau này anh phải giới thiệu em với người nhà thế nào đây?!"

"Không có, ông ngoại cũng biết em là bạn gái anh rồi." Tôi cố gắng cầu vào tay mình, tránh cười ra tiếng.

"Em nói cho ông biết?" Trang Hôn Hiểu hỏi.

Tôi gật gật đầu, nhưng trong đầu toàn là hình ảnh Trang Hôn Hiểu cố gắng mặc áo ngực, tất chân, nín nhịn thật khó chịu.

"Vậy," Trang Hôn Hiểu do dự hỏi: "Liễu Bán Hạ có nói cho em việc gì không?"

Tôi nhắm chặt mắt, chỉ sợ há mồm là cười vỡ tung.

Liễu Bán Hạ không biết đã tới đằng sau Trang Hôn Hiểu từ lúc nào, thay tôi trả lời: "Anh nói cho cô ấy biết rồi, em là người duy nhất trong nhà chúng ta mặc qua nội y và tất chân phụ nữ."

Câu nói này đơn giản chính là cộng rom cuối cùng để chết con lạc đà, cả người tôi nhào lên lan can sắt màu đen, cười không dứt, nước mắt giàn giụa.

Mặt Trang Hôn Hiểu đỏ ửng, anh cứng mặt lại, chất vấn Liễu Bán Hạ: "Anh kể toàn bộ cho cô ấy rồi?"

"Không phải tôi không giữ lời, mà là." Liễu Bán Hạ giờ kính lên, hít hơi thật sâu: "Toàn bộ chúng tôi đều bị cô ấy giỡn."

Nói xong, cả ba anh em họ nhìn tôi chăm chú, như gặp rắn rết.

Tôi liếc họ một cái, sau đó thổi thổi móng tay, nhàn rỗi nói: "Đối diện với loại gia đình các anh, có thể không sử dụng chiêu độc ác ư?"

Lúc này đã nửa đêm, đột nhiên gió lạnh thổi đến giọng của ông ngoại phòng kè bên.

Thực ra, nghiêm túc mà nói, nên coi là độc thoại của ông ngoại.

"R...o...o...m! Tuổi già chí chưa già... Chí ở nghìn dặm... Liệt sĩ tuổi già. Ta chí khí bất tận! R...o...o...m!"

Câu cuối cùng hét tới nổi rất cổ bóng hợm, tôi đoán không phải chí khí bất tận, mà là trút tận nghìn dặm.

Gió ngừng, âm thanh cũng mất hẳn, bốn người chúng tôi vẫn ngẩn ra tại chỗ cũ, trong đầu hoàn toàn như trải qua một trận đại nạn, càn quét không còn một ngọn cỏ.

Liễu Bán Hạ không hổ là anh cả, phản ứng sớm nhất, ngẩng đầu nhìn bầu trời, nói: "Sao hôm nay nhiều quá."

"Gió cũng rất to." Trang Hôn Hiểu tiếp tục.

"Mây cũng rất ít." Tôi tiếp lời.

"Mặt trời cũng rất tròn." Chu Mặc Sắc tổng kết.

Á?

Buổi tối lấy đâu ra mặt trời?

Bạn đang đọc truyện *Láng Giếng Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52

Trên đường, tay của tôi đều không rời miệng... nghĩ tới dáng vẻ Hôn Hiểu đánh phấn, tô son, sống chết cũng bật mồm tuyệt đối không thể cười to.

Trở về nhà, việc đầu tiên là chạy vào phòng tắm, tôi mở vòi nước, mượn tiếng ào ào của nước, ngồi xỏm xuống đất, chẳng kiêng nể gì cả, không màng hình tượng mà cười ha hả.

Có điều, cười cũng cần năng lượng, dần dần tôi ngừng lại, xoa xoa bụng, đang muốn đứng dậy, cửa đột nhiên bị mở ra.

Trang Hôn Hiểu lạnh lùng nói: "Cười đủ chưa?"

Tôi im lặng nhìn anh 3 giây, đột nhiên một tiếng "phụt" bật cười.

Không được rồi, bây giờ nhìn mặt anh ấy liền muốn cười.

Xong rồi, xong rồi, sao được.

Khó khăn lắm mới tìm thấy cơ hội trêu chọc Hôn Hiểu, sao tôi có thể dễ dàng dừng tay chứ?

Hơn nữa cảnh giới cao nhất của việc trêu chọc, chính là mỗi khắc trong cuộc sống thường nhật khiến đối phương muốn giết người nhưng bất lực.

Ví dụ, nhân lúc Hôn Hiểu xem ti vi, tôi ngồi cạnh anh, thở dài nhẹ nhẹ: "Ồi"

"Sao thế?" Anh nhìn ti vi chăm chú.

"Em không biết nên chọn thế nào?"

"Chọn cái gì?"

"Nội y ý, thật không biết mẫu nào đẹp...đúng rồi!" Tôi đẩy quyền tạp chí nội y ra trước mặt anh: "Trước đây chẳng phải anh từng mặc qua ư? Rốt cuộc mẫu nào thoải mái, anh giới thiệu chút đi."

"..."

Rồi ví như, nhân rồi vô vị, khi mạo hiểm đùa thật lòng, anh ấy thua ngay.

Tôi hỏi: "Anh lựa chọn giữa việc giúp em đánh bồn cầu 1 tháng hay việc nói thật lòng?"

"Nói thật lòng." Thái độ Hôn Hiểu kiên định, phải biết việc đánh bồn cầu là việc anh ấy ghét cay ghét đắng.

"Được, vấn đề của em là," tôi cười gian: "Lần trước anh chụp ảnh, kích cỡ nội y là bao nhiêu a? b? c?"

"..."

Tôi đưa cái bàn chải vào tay anh: "Đánh bồn cầu đi."

Ví dụ cuối cùng, hôm nay.

Trang Hôn Hiểu sửa vòi nước trong phòng tắm. Nói tới vòi nước, đứa này tuyệt đối thân thuộc với suối phun trung tâm thành phố, thường thường trêu bạn bằng chiêu thức phun hoa. Cái này không, khó khăn lắm mới sửa được, quần áo Hôn Hiểu ướt sạch.

"Anh về thay quần áo trước."

Trang Hôn Hiểu nói xong liền ra ngoài, nhưng bị tôi kéo lại: "Không cần phiền thế, ở đây có." Nói xong, tôi nhanh như chớp chạy vào phòng ngủ, lại chạy nhanh như chớp ra phòng tắm. Cảm ra một chân váy dài, cổ nhin cười, nghiêm trang nói với anh: "Này, cái này được chứ ... Dù sao anh cũng từng mặc qua."

Khi nói câu này, Trang Hôn Hiểu đang ngồi xổm, tôi lại đứng, theo lý mà nói, nên là tôi nhìn xuống anh ... nhưng trên thực tế, ánh mắt của anh, lại như đang nhìn xuống tôi, một loại khí thường lạnh nhạt, trên cao nhìn xuống, mang chút lạnh lùng, ngoài ra, còn có tia lửa.

Cứ như vậy, Hôn Hiểu lặng lẽ nhìn tôi, cho tới khi mặt tôi ngửa ran vì bị anh nhìn chăm chú, mới chậm rãi nói: "Có lẽ anh nên làm chút việc khiến em không thể cười nổi."

Nói xong, anh đứng lên, bước về phía tôi.

Anh mặc áo T shirt màu trắng, bị ướt đầm, dán chặt vào ngực, lộ ra đường nét cơ bắp gầy gầy, nhấp nhô từng chút từng chút. Tóc anh cũng ướt, bóng loáng, đầm nước. Chứ bình thường, tóc anh mềm mại, ký ức bắt đầu có tác dụng, lòng bàn tay tôi hơi ngứa.

Không chỉ lòng bàn tay, còn cả môi tôi... Anh đến trước mặt tôi, đứng yên, cúi đầu, bắt đầu hôn, nhẹ nhàng, từng chút từng chút một.

Tôi vô thức lùi lại, anh tiến gần, dần dần di chuyển, cho tới khi lưng tôi dán lên kính mờ. Lạnh ngắt, hơi ghồ ghề, một loại cảm giác lạ lẫm.

Tay Hôn Hiểu đầu tiên nâng mặt tôi, sau đó chậm chậm xuống phía dưới, dừng lại ở eo, nhẹ nhàng, tiến vào trong áo, mem theo eo, từ từ dịch lên trên. Tay của anh, thon dài, lòng bàn tay mỏng, lướt trên da thịt, khiến tôi run rẩy, lan sang tận cả tứ chi xương cốt. Đột nhiên, tới ngực tôi, sự đụng chạm lạ lẫm khiến tôi hít mạnh một hơi lạnh, thân thể căng ra.

Trước mặt là Trang Hôn Hiểu hùng hực như lửa, sau lưng là kính mờ lạnh buốt.

Tôi như sống trong nước sôi lửa bỏng, hai loại cảm giác đạt tới đỉnh điểm này va nhau trong cơ thể, hòa vào nhau, khiến tôi choáng váng.

Bạn đang đọc truyện *Láng Giềng Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53

Hôn Hiểu...buông em ra." Tôi cắn môi dưới, cố gắng kiềm chế sự thay đổi trong cơ thể: "Em sai rồi... sau này sẽ không cười anh."

"Đây không phải trừng phạt, đây là việc anh luôn muốn làm với em." Hôn Hiểu không dừng lại mà còn tiến thêm một bước... giờ tay phủ lên sự mềm mại trước ngực tôi.

Toàn thân tôi nóng lên, vô thức dùng tay ngăn cản, anh bắt đầu rên lên một tiếng, lập tức dùng tay khác tóm lấy hai tay tôi, đặt lên trên đầu.

Tôi bị ép ngửa lên trên, nhìn đèn phòng tắm, đó là màu vàng nhạt dịu dịu, nhìn hồi lâu, có cảm giác hoảng hốt mê ly.

Đầu Hôn Hiểu vùi trong cổ, tóc anh cọ vào mặt tôi, ẩm ướt, mềm mại, nhẹ nhàng trên da thịt, hơi chút nhột.

Anh bắt đầu hôn cổ tôi, từng tác từng tác, từ từ hướng xuống dưới, xương quai xanh, đến ve áo, không ngừng chút nào.

Anh dùng miệng mở khuy, từng cái từng cái, áo sơ mi dần dần lỏng ra, lộ rõ nội y màu đen.

Môi anh dừng trên ngực tôi, lưu luyến không dời. Nụ hôn nóng bỏng đó chạm vào vùng da thịt nhạy cảm nhất, từng chút từng chút tàn sát ý chí tôi, trong cơ thể tôi trào dâng ngọn sóng dữ dội, công thành đoạt đất, sắp sửa vỡ đê.

Chân tôi bắt đầu mềm nhũn, dần dần thờ dốt, cảm giác mọi thứ trước mắt đều giống như không phải hư ảo, giác quan cơ thể đều trở nên nhạy cảm và tri tuệ, hỗn tạp, phân tích không rõ ràng.

Đang trong lúc hỗn loạn, đột nhiên cảm giác bụng dưới bị một vật cứng húc vào.... Lẽ nào là? Trong phút chốc tôi hoàn hồn, cảm giác nước đầy đổ lên đầu hai chúng tôi.

Sau trận âm thanh "Rào rào", hai chúng tôi ướt như chuột lột, thấm hại kinh khủng, thờ dốt nhìn nhau.

Tôi lau nước trên mặt, cố gắng để bản thân bình tĩnh lại: "Em nghĩ ... chúng ta nên hạ... hạ hỏa."

Hôn Hiểu gạt đầu tán thành, anh đứng bên cạnh, đợi một lúc, khi hơi thở dần dần bình tĩnh, liền nói: "Được rồi, hòa hạ rồi, chúng ta tiếp tục đi." Nó xong liền bước lên phía trước, muốn lặp lại hành động vừa rồi.

"Trang Hôn Hiểu!" Tôi ra sức đẩy anh, mặt đỏ tía tai nhìn, lại không nói ra được lời nào.

Nguy hiểm quá nguy hiểm quá, suýt chút lau súng bị cướp cò.

Hôn Hiểu nhìn kỹ tôi, trong mắt đột nhiên lộ ra tia hài hước: "Chúc Thảo Nhi cũng biết xấu hổ?"

"Trời sinh phụ nữ có quyền xấu hổ." Tôi tròn mắt nhìn anh, chần chừ một lúc lại nói: "Em cảm thấy chúng ta bây giờ không nên làm như vậy."

"Vì sao?" anh vòng hai tay, nhìn tôi.

"Bởi vì..." Tôi do dự trong chốc lát, thấp giọng nói: "Em chưa chuẩn bị xong."

"Không sao, anh chuẩn bị rồi." Hôn Hiểu nói liền lấy ra một cái túi nhỏ nhỏ trong túi quần, mỉm cười: "Vị dâu, loại gọn sóng."

Tôi

Trang ... Hôn ... Hiểu, em chỉ không phải cái đó, được chưa!

Nhưng...

"Sao anh có thể mang cái thứ đó theo người!" Tôi nghi ngờ hỏi.

Loại đồ này chỉ có tên cuồng sắc mới để trong túi quần hàng ngày. Lẽ nào, Trang Hôn Hiểu cũng là một trong những người đó? Có điều, nói qua cũng phải nói lại, nhà bọn họ, có thể sinh ra những người bình thường mới lạ.

"Vì đến lúc rồi." Trang Hôn Hiểu trả lời.

"Lúc gì?" Tôi nghi hoặc.

Trang Hôn Hiểu bước lên trước một bước, cúi đầu, sát gần tai tôi, nói nhẹ: "Thời gian mối quan hệ của chúng ta tiến thêm một bước."

Hơi thờ ảm áp của anh cố tình vô ý thổi vào tai tôi, cái loại khó chịu nhồn nhột đó dần dần lan rộng. Tôi không chịu được, đẩy đầu anh ra: "Nói năng từ tế ... rốt cuộc là thời gian gì?"

"Thời gian anh lập ra." Trang Hôn Hiểu từ từ giải thích: "Đến 3 tháng thì cầm tay hôn ôm 3 đến 6 tháng, lăn lộn trên ga giường. Khi 6 tháng, kết hôn."

"Anh lập ra khi nào?" Tôi kinh ngạc hỏi.

"Đại khái là ngày thứ 3 chúng ta quen nhau." Trang Hôn Hiểu thủng thỉnh nói: "Khi đó em chưa phát hiện ra anh giả mạo, anh đã nghĩ, người phụ nữ này ngốc như vậy, nhất định rất dễ lừa, hơn nữa lại biết nấu ăn, sau này anh không bị đối xử nữa, muốn cũng chẳng có hại gì.

Muốn cũng chẳng có hại gì.

Muốn cũng chẳng có hại gì.

Tôi tức tới nỗi không thở được.

Người gì đây.

Bạn đang đọc truyện *Láng Giềng Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

Trang Hôn Hiểu này, đến một câu ngọt ngào cũng không biết nói, không hiểu sao ngốc nghếch thế.

Có điều, thấy ngày thứ ba quen nhau anh đã bắt đầu lên kế hoạch cho tương lai của chúng tôi, thôi thì bỏ qua đi vậy.

"Được rồi, về thay quần áo đi." Tôi nói với vẻ không bằng lòng, muốn băng qua anh để sắp xếp lại phòng tắm.

Nhưng anh chắn trước mặt, không nhúc nhích.

Tôi nhìn anh hỏi dò, nhưng lại phát hiện ra tia lạ thường.

Ánh mắt anh không hài hước như mọi ngày, mà nghiêm túc bình tĩnh: "Chúc Thảo Nhi, anh luôn muốn hỏi em một vấn đề."

Thấy đáng vẻ anh như vậy, tôi có chút căng thẳng: "Vấn đề gì?"

"Trong lòng em, rốt cuộc anh là gì của em?"

Trang Hôn Hiểu nhìn sâu vào mắt tôi. Đôi mắt đỏ, đen nhánh, sâu sắc, lông mày dài che phủ, dưới ánh đèn mờ lung, ruộm một màu vàng kim.

Tôi nhẹ nhàng nói: "Anh, Trang Hôn Hiểu, bây giờ là bạn trai em, không lâu sau nữa chính là chồng em, tương lai là cha của các con em."

Anh chậm chậm nhắm mắt, lại mở ra, khóe miệng hơi động đậy... đó là nụ cười mãn nguyện.

"Nói như vậy, em nên hy vọng quan hệ của chúng ta có thể tiến thêm một bước chứ." Trang Hôn Hiểu hỏi.

Tôi không thể phủ nhận, chỉ có thể nói: "Em cảm thấy vẫn chưa phải lúc."

Trang Hôn Hiểu cúp mí mắt, nhìn nước đầy dưới nền nhà, đột nhiên đi ra.

Người ra sao nói đi liền đi nhỉ? Lẽ nào giận rồi?

Tôi bối rối không biết phải làm sao, chỉ nhún nhún vai, kệ anh. Nghĩ tới đây, liền đi lấy đồ tắm để thay, cho nước vào bồn.

Tắm khoảng 1 tiếng, da tay đều nhẵn cả lại, tôi mới lưu luyến không rời mà đứng lên, lấy khăn bông vừa lau tóc vừa bước vào phòng ngủ.

Ai ngờ vừa nhìn, trong phòng tối om, có một người nằm trên giường, tôi hãi suýt chút hét to.

"Là anh." Trang Hôn Hiểu bật đèn.

Tôi vội vàng vuốt ngực, oán giận nói: "Anh không có việc nằm trên giường em làm gì? Hại người ta sợ chết!"

"Ngủ cùng em." Anh nói.

Tôi vốn dĩ không để ý, nhưng thần sắc của Trang Hôn Hiểu rất nghiêm túc, hơn nữa, anh mặc áo ngủ dài, còn mang chân gối màu đen của mình.

Tôi vuốt vuốt cổ họng hơi khô, nói nhỏ: "Vì sao... muốn ngủ cùng em?"

"Vốn dĩ không chỉ là ngủ cùng, nhưng em chưa sẵn sàng, vậy chúng ta hãy cứ tiến hành theo tuần tự vậy." Nói xong, Trang Hôn Hiểu phúi phúi giường, nói: "Tối đây, trước tiên hãy cứ quen với cảm giác anh nằm cạnh em."

"Tóc ... Tóc em còn ướt." Tôi lúng túng, đi tới trước bàn trang điểm, ngồi xuống, lấy máy sấy tóc sấy loạn xạ ngấu.

Làm thế nào? Tôi hoàn toàn chưa chuẩn bị tâm lý, Trang Hôn Hiểu này, lần nào cũng không thèm xuất bài theo thông thường, khiến tôi tâm hoảng ý loạn.

Lẽ nào phải chấp nhận? Tuy bình thường có thể nói chuyện tùy tiện với anh, nhưng nằm ngủ trên giường đối với tôi mà nói, hệ số độ khó vẫn khá lớn.

Hoặc từ chối? Nhưng rõ ràng nói đã chấp nhận anh ấy, cự tuyệt há chẳng thể hiện lời nói không thực lòng.

Rốt cuộc nên trả lời thế nào?

Quá tập trung suy nghĩ, nhưng không phát hiện ra tóc vô tình bị sấy lung tung cả lên, giống như tượng trưng... tượng trưng cho đầu óc hỗn loạn của tôi.

Lúc này, Trang Hôn Hiểu đến sau tôi, cầm máy sấy tóc trên tay tôi, sấy tóc cho tôi.

Gió ấm ấm, quanh quẩn trên đỉnh đầu, dần dần hong khô tóc. Mà tay của Hôn Hiểu nhẹ nhàng cào giữa những sợi tóc, mang tới sự dễ chịu quen thuộc. Anh ở ngay sau tôi, đứng rất gần, nhẹ nhàng dán vào người, tôi cảm nhận được mỗi một động tác nhỏ của anh, có cảm giác an toàn khó nói.

Tôi nhắm mắt, lặng lẽ hưởng thụ, cho tới khi âm thanh máy sấy tóc dừng hẳn.

Hôn Hiểu vuốt vuốt tóc tôi, mãn nguyện nói: "Rất tuyệt, vừa đen vừa mượt, chú ý bảo vệ, em thật không dễ dàng có được một ưu điểm."

Tôi liếc anh một cái: "Em khuyết điểm đầy mình, vậy anh việc gì còn ở cạnh em?"

"Anh trúng tà." Hôn Hiểu khom người, hôn lên đỉnh đầu tôi một cái, nhẹ nhàng nói: "Anh trúng tà của em."

Nói xong, hai chúng tôi nhìn nhau trong gương.

Ba giây sau...

"Hôn Hiểu, anh nổi da gà à?" Tôi hỏi.

"Trên thực tế, đã nổi da gà lần thứ 2 rồi." Anh lặng lẽ trả lời.

"Sau này đừng nói những lời buồn nôn thế nữa, hai chúng ta không thích hợp." Tôi đề nghị.

Anh ngẩng đầu, lặng lẽ tán thành.

Bạn đang đọc truyện *Láng Giềng Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55

Sau khi Hôn Hiểu sấy tóc cho tôi, nói lời buồn nôn không thành công, tôi quyết định ngủ cùng anh ấy.

Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu vì tôi không lấy ra được lý do phản đối.

Thế là, tôi nằm cạnh anh, đồng thời giao hẹn 3 chương.

“Buổi tối không được ngáy, không được nghiêng răng, không được nói mớ.”

“Tự mình đắp chăn mình.”

“Không được đánh úp em, còn nữa...”

“Ngủ đi.” Trang Hôn Hiểu nhìn tôi lạnh nhạt, quay lưng về phía tôi.

Tôi đành nuốt những lời chưa nói hết xuống.

Xem ra, quả thật là mình nghĩ nhiều rồi, Hôn Hiểu thực sự chỉ muốn ngủ.

Tôi thở phào, cũng nằm quay lưng về phía anh, tắt đèn.

Trong căn phòng tối om lặng lẽ, chỉ còn lại tiếng thở của hai chúng tôi.

Ánh đèn ngoài kia xuyên qua rèm cửa, tạo thành quang sáng kỳ lạ, trượt dần dần trên tường.

Tôi nhìn ánh sáng di chuyển, dần dần nhắm mắt.

Nhưng, eo đột nhiên thít lại ... Hôn Hiểu quay người ôm tôi vào lòng.

Tôi ngạc nhiên, đang định phản đối, anh lại nhẹ giọng nói: “Đừng cử động, anh chỉ muốn ôm em ngủ thôi.”

Tôi ngừng lại, để Hôn Hiểu ôm như vậy. Cả phần lưng dán chặt vào ngực anh, không có chút khoảng trống. Nhịp đập trái tim anh tiếp tục vang tới, truyền đến tim tôi dù cách lớp vải dày. Từng nhịp từng nhịp, rất có quy luật, tôi yên lặng lắng nghe.

Căn phòng trở lại tĩnh lặng.

Đột nhiên ...

“Trang Hôn Hiểu, anh... nói lời không giữ lời.”

“... Sao thế?”

“Anh đã nói chỉ ngủ thôi mà.”

“Chúng ta vốn dĩ chỉ ngủ còn gì.”

“Vậy tay của anh sao có thể đặt lung tung?”

“Nó bị lạc đường.”

“.....”

Chỉ nghe thấy tiếng rít khẽ đau, đèn bật lên, căn phòng rực sáng. Hôn Hiểu nắm chặt tay mình, giận dữ nhìn tôi: “Chúc Thảo Nhi, em dám đâm anh!”

“Tại anh mưu đồ gây rối trước! Em chỉ tự vệ.”

Hôn Hiểu nhìn tôi, ánh mắt sầm lại.

Lại đang định mưu đồ quỷ gì đây? Tôi vội vàng xuống giường, lùi lại phía tường, giờ kim khâu trên tay chỉ anh, uy hiếp: “Đừng qua đây, nếu không em sẽ không khách khí đâu!”

Hôn Hiểu vốn định bước tới tóm tôi, nhưng nhìn cái kim sáng loáng, không chừng còn dính máu mình, do dự một chút, dừng bước, nhíu mày nói: “Em lại có thể giấu thứ này trong gối ư?”

Tôi cây ngay không sợ chết đứng: “Để anh chuẩn bị biện pháp, còn em không thể chuẩn bị kim ư?”

“Em chuẩn bị khi nào?” Hôn Hiểu hỏi tôi

“Chính là tối hôm anh kéo em vào trong nhà cường hôn,” Tôi cầm cái kim, không buông tay: “Khi đó em đã nghĩ, người đàn ông này kích động như vậy, tuyệt đối có một ngày sẽ bộc phát thú tính, nhất định phải chuẩn bị trước.”

Nói xong, tôi mặc kệ ánh mắt nổi nóng ngăm ngăm của anh, bổ sung thêm: “Sự thật chứng minh, em hoàn toàn dự kiến trước được.”

Cứ như thế, chúng tôi mắt sáng ngời nhìn đối phương.

Rất lâu sau, anh ấy cuối cùng cũng thỏa hiệp: “Anh về ngủ.”

Oái, anh ấy chịu thua ư? Tôi nhìn bóng dáng Hôn Hiểu, kinh ngạc hồi lâu, cuối cùng ra kết luận, tiểu tử này, hồi nhỏ tuyệt đối từng bị kim đâm qua, thậm chí phần bị đâm vẫn nhắc bản thân nhớ tới.

Bạn đang đọc truyện *Láng Giếng Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

Sau đó, mặc kệ Hôn Hiểu bảo đảm thế nào, tôi cũng không đồng ý ngủ cùng anh.

Vốn dĩ người ta dẫn sói vào phòng đã đủ ngốc rồi, tôi còn để 1 con sói lên giường, đây thực sự là ngốc hết chỗ nói.

Sau bao lần bị tôi từ chối, Hôn Hiểu cũng không đề cập nữa, mọi người bình yên vô sự, mỗi ngày ăn cơm, đấu khẩu, cãi nhau, còn có--- xem phim.

Đương nhiên, xét thấy cả hai chúng tôi đều là quái nhân không có tế bào lẳng mạn, cảm giác ngồi thẳng trong rạp chiếu phim quá mệt, liền quyết định tối thứ 5 hàng tuần thuê đĩa về xem.

Phim hôm nay do Hôn Hiểu quyết định, tôi thấy anh ấy thuê về hai phim, đột nhiên bị dọa cho toát mồ hôi: "Ồi trời? Sao là phim kinh dị?"

"Kinh điển đấy, đừng nói nữa, nhanh ngồi xuống xem đi em." Anh bắt đầu bật lên.

"Em... Em không dám xem, mình anh thường thức đi."

Tôi nói xong liền trốn trong phòng ngủ, bị anh ấy tóm lại, ấn lên ghế sofa: "Lần trước chẳng phải em còn ép anh xem hoạt hình Walt Disney, lẽ nào không cho anh có qua có lại mới toại lòng nhau? Nhanh ngồi xuống!"

Anh ôm chặt tôi, khiến tôi không thể cử động được, chỉ có thể yên lặng chịu đựng bị lăng trì.

Xem một lúc, không khí càng lúc càng u ám, tôi không thể không nhắm mắt lại.

Nhưng đáng ghét là, Hôn Hiểu không chỉ bắt tắt đèn, còn bật tiếng to, lúc là tiếng mèo kêu thảm thiết, lúc lại là âm thanh kỳ dị "khanh khách khanh khách", toàn thân tôi dựng đứng lông tơ.

"Không sao, ma đi rồi, có thể xem." Hôn Hiểu nói,

"Cuối cùng cũng đi rồi."

Tôi thở phào, mở mắt, nhưng thỉnh thoảng phát hiện một con ma miệng đầy máu đang treo xuống lầu trong phim!

Mắt cô ta giống như đang nhìn tôi chăm chú!

"Aaa!" Tôi hét to "Hôn Hiểu, em hận anh!"

Hôn Hiểu lại thích thú nhìn tôi rồi cười.

Tôi nổi điên lên, lấy đĩa ra, ném vào người anh: "Đi ra! Còn nữa, sáng mai tự anh giải quyết bữa sáng!"

"Được được được, anh đi!" Hôn Hiểu cầm lấy, mở cửa, đang định đi ra, lại quay người cười: "Cẩn thận tối nay con ma nữ đó tới tìm em đấy."

"Trang Hôn Hiểu!" Tôi ra sức ném cái đệm dựa vào anh, nhưng người ta trốn nhanh quá, đã kịp đóng cửa rồi.

Cái đệm dựa vô tội chỉ có thể rơi xuống đất.

Bị dọa sợ quá, tôi cũng không dám làm gì khác, chỉ có thể lên giường ngủ sớm. Ai ngờ đang rửa mặt, đèn đột nhiên tắt.

Xung quanh một màu tối, tôi đứng yên tại chỗ, tai chỉ nghe thấy âm thanh "khanh khách khanh khách", sống lưng ớn lạnh, dường như có ai đang nhìn tôi chăm chăm.

Lẽ nào... ma nữ miệng đầy máu đó!

Tôi hét to một tiếng, mặc kệ tất cả chạy tới trước cửa nhà Hôn Hiểu, ra sức gõ cửa, chỉ cảm thấy đằng sau luôn có ma nữ đó đi theo, muốn bắt lấy tôi.

Cuối cùng cửa cũng mở, Hôn Hiểu vẻ mặt đầy hoài nghi: "Em làm gì thế?"

Nhìn thấy anh, tôi kích động tới mức không từ nào thể hiện được, vội vàng kéo tay anh, mãi một lúc lâu mới nói: "Mất điện rồi."

Anh nhìn bộ dạng tôi, lập tức hiểu ra, cười khê: "Chúc Thảo Nhi, hóa ra em sợ ma."

Bạn đang đọc truyện *Láng Giếng Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

"Em không sợ ma, chỉ sợ tối." Tôi giải thích. Có điều, trời biết sợ ma và sợ tối có gì khác nhau.

"Còn nói không sợ, em..." Nói tới đây, Hôn Hiểu đột nhiên nhìn sau tôi, sắc mặt khác thường, giống như nhìn thấy thứ gì bản thù, anh nói khê: "Chúc Thảo Nhi, em nhìn đằng sau em đi."

"Aaa!" Tôi bị dọa sợ tới nỗi bỏ nhào vào lòng anh, toàn thân run rẩy, nói năng lung tung cả: "Đừng bắt tôi, bắt anh ấy, anh ấy là đàn ông, cô bắt đi làm gì cũng được mà!"

Hết một lúc lâu, phát hiện xung quanh chẳng phản ứng gì, tôi từ từ ngẩng đầu, thấy Hôn Hiểu cố nén cười, "Chúc Thảo Nhi," Anh nói: "Thời khắc quan trọng em thực sự rất biết bán đứng người khác."

Lại bị lừa rồi! Tôi tức tới nỗi nổi gân xanh, trợn mắt nhìn Hôn Hiểu, trong mắt có lửa, chỉ muốn thiêu chết anh ấy.

"Sao, anh vừa đắc tội em à? Hôn Hiểu xua xua tay: "Vây về đi." Nói xong liền định đóng cửa.

Tôn nghiêm là thứ không có giá trị trong từ điển của Chúc Thảo Nhi tôi.

Tôi vội vàng chạy vào trong phòng anh.

"Không về nữa?" Anh trêu: "Chắc không phải em lo anh sợ ma, vì vậy mới tốt bụng ở bên anh chứ."

Tôi nắm chặt tay, cắn răng cắn lợi, hết sức kiềm chế không kích động mà cắn anh.

"Được rồi, điện ở đây cũng không biết cắt bao lâu, ngủ đi." Anh lấy chăn mới trong tủ đưa cho tôi.

Ngủ?!

Tôi cảnh giác, lập tức nói: "Ngủ chẳng thú vị gì, dù sao nhà anh cũng có đèn pin, chúng ta chơi tú lơ khơ đi."

"Chơi lơ khơ," Hôn Hiểu nghĩ chút, gạt đầu tán thành: "Được, ai thua thì cởi quần áo."

"..."

"Xem ra chắc em tán thành việc đi ngủ hơn." Hôn Hiểu nói xong liền cất bước đi.

Tôi lập tức nín áo anh, vội vàng hỏi: "Anh đi đâu?"

"Đánh răng, rửa mặt." Anh trêu chọc: "Lẽ nào em muốn đi cùng anh?"

"Chúc Thảo Nhi, em thực sự vào nhà tắm cùng anh à." Hôn Hiểu nhìn tôi, ánh mắt "anh phục em rồi đấy."

"Nói ít thôi, nhanh làm đi." Tôi nói lớn.

"Em kéo áo anh thế, anh khom người sao được?"

Tôi buông lỏng tay một cách không tình nguyện, nhưng vẫn kéo góc áo anh.

"Chúc Thảo Nhi, em thật nhát gan." Hôn Hiểu lắc lắc đầu.

"Cần anh quần đây!"

Cuối cùng, Hôn Hiểu cũng đánh răng rửa mặt xong, tôi nhắm mắt theo đuôi anh vào phòng ngủ.

"Em muốn ngủ chỗ nào?" Anh chỉ giường: "Bên trái hay bên phải?"

"Em... không buồn ngủ." Tôi gượng cười.

Lên giường của một con sói, là việc duy nhất khó hơn cả để một con sói lên giường.

Đội nào tôi xuống nước rồi nói đi

"Em không buồn ngủ, thì một mình ngồi chơi. Anh đi ngủ trước." Hôn Hiểu nằm xuống, quay lưng về phía tôi, đắp chăn, nhắm mắt.

Tôi nhìn xung quanh, tối đen, chỉ có thể lờ mờ thấy bóng dáng đồ dùng trong nhà, giống như con quái thú to lớn,

Gió lạnh bắt đầu thổi, thổi lay động tấm rèm, từng chút từng chút, nhìn ra xa, dường như có người nằm bò ở đó.

Tôi đã bị dọa tới mức vỡ gan rồi, chỉ cảm thấy trận gió âm u, ma lay động.

Mặc kệ, nào xuống nước thì xuống nước, thất thân còn hơn là bị dọa tới mức thất thân.

Quyết định xong, tôi vội vàng leo lên giường, nằm xuống, cuộn tròn.

Không biết có phải là ảo giác không, tôi cơ hồ nghe thấy tiếng cười khê đằng sau.

"Hôn Hiểu" Tôi nhú mồm, hỏi: "Là anh cười à?"

"Đừng sợ," Hôn Hiểu nói khẽ: "Anh ở đây."

Không biết thế nào, nghe tiếng anh, tôi đột nhiên yên tâm hẳn. Chỉ cảm thấy, đằng sau rất an toàn, thần kinh căng thẳng cũng dần dần dịu đi.

Tôi đó, Hôn Hiểu không chạm vào tôi, chỉ yên tĩnh nằm ngủ phía sau.

Nhưng, sáng ngày thứ hai vừa dậy, xảy ra chuyện.. khi mở mắt, Hôn Hiểu đã tỉnh, đang một tay gỡ đầu, mỉm cười nhìn tôi.

"Anh... làm gì mà nhìn em thế?" Tôi có chút mắc cỡ.

"Thảo Nhi," Anh khẽ gọi tên tôi.

"Hả?" tim tôi bắt đầu tăng nhịp.

"Mặt em đỏ thật đấy."

"..."

Bạn đang đọc truyện *Láng Giềng Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

Buổi tối anh muốn ăn gì? Thịt bò xào rau, hay thịt xào mớ khô?" Trong siêu thị, tôi vừa đẩy xe chở đồ vừa hỏi Hôn Hiểu bên cạnh.

Anh suy nghĩ nghiêm túc hồi lâu, cuối cùng cũng ra quyết định: "Cả hai đi, ngoài ra thêm canh đậu phụ, và rau cần xào, đúng rồi, thêm tôm hùm nữa."

Tôi thở dài, lẽ nào anh ấy nghe không ra tôi dùng là câu hỏi lựa chọn?

Đang chuẩn bị tới khu hải sản, Hôn Hiểu không biết nhìn thấy cái gì, kéo tôi sang khu đồ dùng trên giường, chỉ 1 cái gối hỏi: "Cái này thế nào?"

"Được." Tôi cầm lên, vuốt nhẹ "Nhưng hoa văn này đối với anh mà nói có hơi nữ tính không?"

"Vốn định mua cho em mà."

"Mua cho em? Sao mua cho em?"

"Chẳng phải em chê màu sắc gối anh quá sẫm? Vậy thì mua cái em thích."

"Đợi chút," Tôi mông lung: "Hai cái này có liên quan gì? Bản thân em có gối rồi."

"Lẽ nào mỗi tối em đều muốn ôm gối sang ngủ? Phiền lắm."

"Vì sao phải qua nhà anh ngủ?" Tôi không hiểu.

"Vậy thì ngủ nhà em là được rồi, buổi tối anh qua."

Tôi dừng xe chở đồ, nghiêm túc nhìn anh: "Trang Hôn Hiểu, buổi tối chúng ta ai ngủ giường người đó."

"Tối qua chẳng phải em ngủ rất ngon ư?" Hôn Hiểu hỏi.

"Như thế không sai, nhưng tối qua là ngoài ý muốn."

"Em nói, em lợi dụng anh?"

"Không phải như thế."

"Không sai," Anh gật đầu, "Em đã lợi dụng anh."

"Em không có!" Tôi vội vàng giải thích.

"Hóa ra, lên giường rồi thì em không giữ lời." Hôn Hiểu tiếp tục tố cáo, giọng nói rõ ràng, thu hút sự chú ý của khách qua lại, mọi người đều dừng lại, giả bộ chọn hàng, ánh mắt thì nhìn chúng tôi. Trong đó có một bà mặt đầy nếp nhăn cổ tình bật to máy trợ thính.

Mất mặt quá!

Tôi vội kéo anh, chạy xuống tầng 1

"Anh làm gì mà nói to vậy?" Tôi oán giận nói.

"Vi đó là sự thật." Anh bình tĩnh: "Em vứt bỏ anh."

"Trang Hôn Hiểu, hình tượng của anh căn bản không thích hợp với việc giả vờ đáng thương." Tôi cười lạnh một tiếng, chậm rãi nói: "Vì tất cả hành vi vừa nãy của anh, hủy món tôm hùm tối này, nếu anh còn có hành động bất lương, vậy thì đừng trách em hạ thủ món thịt bò xào rau.!"

Nghe lời, trán Hôn Hiểu tựa hồ hơi lay động, động tác rất nhẹ, như chưa từng xảy ra.

Cho dù thế nào, chiêu này cũng rất có hiệu quả, sau đó, anh ấy không còn đóng kịch giả khổ nữa.

Tôi mãn nguyện rồi, dần dần cũng quên việc này.

Bạn đang đọc truyện *Láng Giềng Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59

Tuy nói Hôn Hiểu có lúc thực sự rất đáng bị trừng phạt, nhưng không thể không phủ nhận gương mặt anh ấy thật đẹp trai.

Mỗi lần ra ngoài, rất nhiều phụ nữ rõ ràng hoặc ngấm ngấm thêm nhỏ rãi.

Mỗi lần thấy tình cảnh này, tôi đều lắc đầu thờ dài.

Nông cạn, các chị em này, thực sự nông cạn, sao chỉ quan tâm gương mặt của đàn ông chứ.

Nên coi trọng những thứ ở trong, ví dụ, ngực của anh ấy.

Ở ngoài bị người ta chú ý không nói làm gì, nhưng đóa thủy tiên Hôn Hiểu này còn thu hút cả bướm hoa gần kề.

Bướm hoa là người, một người phụ nữ, sống ở tầng 10.

Bướm hoa là nickname khác của cô ta, do các bà các mẹ trong khu này đặt cho.

Bướm hoa tuy không đặc biệt xinh đẹp, nhưng có bộ dạng thướt tha. Nói như này, đàn ông thấy cô ta sẽ cảm thấy bản thân giống đàn ông, nhưng phụ nữ thấy cô ta lại cảm giác mình không phải phụ nữ. Cô ta thích đi giày cao gót 9cm, khi đi, thân hình mềm mại, yêu kiều khác thường. Khi nói chuyện với người khác, có ý như vô tình, đôi mắt ướt át nhìn bạn.

Nói chung, là một báu vật.

Đồng thời, cũng là một nhân vật.

Hoa bướm là người phụ nữ gia đình, ông chồng rất bận việc, thường đi công tác, thế là, hoa bướm rất rảnh. Có thể vì rảnh quá nên thường học hồng hạnh vượt tường, nghe nói đã có vài đôi vợ chồng tình cảm đắm chìm ly hôn vì cô ta.

Vì vậy, tuyệt đối là một nhân vật khiến cho sinh vật giống cái ở khu nhà này biến sắc.

Trang Hôn Hiểu mới chuyển tới vài ngày, cô ta đã thay đổi thái độ nhìn tôi như không nhìn thấy trước đây bằng việc rất nhiệt tình chào hỏi khi thường còn hỏi thăm tình hình của Hôn Hiểu.

Sau này không biết nghe đâu thấy tôi và Hôn Hiểu sống chung, khi gặp tôi, cô ta lại có thái độ coi thường. Hai tay chống nạnh, mắt liếc xéo tôi một cái, mũi hừ một tiếng.

Nhưng nói thật, người đẹp đúng là người đẹp, cô ta dùng động tác nào cũng đẹp cả.

Có điều, tôi ngốc hơn cũng đoán ra, bướm hoa đã nhìn trúng Hôn Hiểu.

Vài lần, bướm hoa không màng mệt mỏi, leo 6 tầng gỗ của nhà Hôn Hiểu, nói muốn mượn cờ lê, búa, đinh.

Thật là, coi Trang Hôn Hiểu là thợ mộc à?

Nhưng tôi cũng không phải đèn thiếu dầu, vừa nghĩ thấy hơi cô ta lập tức mở cửa, chen vào giữa hai người, phá vỡ không khí.

Vì thế, bướm hoa hận tôi tới tận tủy.

Nhưng có cách nào, đồng chí bướm hoa, đây chẳng phải cần ưu tiên người tới trước à.

Ban đầu tưởng đề phòng chu toàn, ai ngờ hôm đó, ăn cơm xong, tôi sai Hôn Hiểu xuống nhà mua đồ ăn vặt, bản thân không có việc, liền đứng trên ban công hóng gió.

Không bao lâu thì thấy Hôn Hiểu xách 1 túi đồ to trở về, đang định gọi anh, trong tầm mắt xuất hiện dáng người yếu điệu.

Nhìn chăm chú một chút, phát hiện là bướm hoa. Chỉ thấy cô ta băng lên trước, gọi Hôn Hiểu, nói vài câu, sau đó cười rúc rích, khiến tim tôi run rẩy, vội vàng chạy xuống lầu.

Chị gái đa tình, chị đều đánh dấu hoa, em vừa loì lỏng, sao đã tranh thủ cơ hội rồi!

Bạn đang đọc truyện *Láng Giềng Hắc Ám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60

Khi chạy xuống lầu, đúng lúc thấy chị gái đa tình chặn Hôn Hiểu trước cửa lớn toàn nhà.

Vốn định lên quấy đục nước, nhưng nghĩ một chút, quyết định, dù tôi có đề phòng hàng ngày, nếu Hôn Hiểu muốn lạc lối, tôi cũng không có biện pháp.

Nhân cơ hội, quan sát một chút.

Quyết định vậy, tôi liền lặng lẽ trốn một góc, căng tai nghe trộm.

"Ồ, Trang tiên sinh, hóa ra anh thích ăn vặt à, mua cả túi to này."

"Tôi mua giúp Thảo Nhĩ."

"Thế ư? Tôi thấy Thảo Nhĩ gần đây sao lại béo ra rồi, hóa ra do ăn vặt." Giọng chị gái đa tình mang theo chút chế giễu. "Nói thật, tôi rất ngưỡng mộ Thảo Nhĩ, khẩu vị tốt, ăn uống tốt, người cứ tròn lẳn ra, mừng biết bao. Không như tôi, cơ thể yếu đuối, dạ dày không tốt, ăn thế nào cũng không thể béo, ôi."

Đây là tỏ ra khen ngợi nhưng thực chất là chê bai tôi một cách trơ trẽn!

Tuy không bằng cô ta, nhưng đáng tôi cũng bình thường, sao có thể dùng hai từ chúc mừng để nói chứ.

Tôi cố nén cơn giận, xem Trang Hôn Hiểu trả lời thế nào.

"Đúng thế, ôm cô ấy mềm mềm, rất dễ chịu." Ngữ điệu Hôn Hiểu bình tĩnh, sau đó đột nhiên nhớ ra điều gì, nói: "Cô chẳng phải dạ dày không tốt? Sao còn uống thuốc giảm béo?"

"Hả?" Bướm hoa bất chợt bị anh nói như vậy, sững người, nhưng lập tức lấy lại tinh thần: "Thuốc giảm béo, ha ha, sao tôi có thể uống thuốc giảm béo chứ? Đừng nghe người ta nói lung tung."

"Là bà Trần đối diện nhà cô nói, lần trước bà ấy nhờ tôi bê giúp thùng đồ lên nhà cô, nói là thay cô ký nhận thuốc giảm béo."

"Đó... đó chắc bà ấy nhầm."

"Ồ, là nhầm à." Trang Hôn Hiểu lạnh nhạt trả lời.

"Đừng nói cái này nữa, à, Trang tiên sinh, anh chuyển tới lâu như vậy, cũng chưa tới nhà tôi chơi. Ngày kia chồng tôi không có nhà, anh tới ăn bữa cơm nhé."

"Không cần đâu, vậy phiền lắm."

"Sao phiền chứ, chỉ là bữa cơm, làm nhanh thôi mà..."

"Không phải sợ cô phiền hà, là tôi ghét phiền hà... tôi rất kén chọn, quen cơm Thảo Nhĩ làm rồi, không quen ăn cơm người khác."

Tôi nghe thấy âm thanh bướm hoa hít khí lạnh, đoán chắc tức rồi đây, nhưng cô ta cũng là nhân vật càng đánh càng dũng cảm, lấy lại tinh thần, lập tức nói: "Không ăn cơm cũng đến nhà tôi ngồi chơi mà."

"Lẽ nào đệm nhà cô tốt?"

Bướm hoa hoàn toàn bất tỉnh.

"Xin lỗi, tôi lên trước." Hôn Hiểu nói xong liền vượt lên trước cô ta.

Nhưng bướm hoa ngoan cường tỉnh lại, chặn anh, giọng nói yêu kiều đến tôi cũng yếu mềm: "Trang tiên sinh, anh đừng giả vờ, suy nghĩ của đàn ông lẽ nào tôi không hiểu? Chiêu vờ tha để bắt thật này gặp bao lần rồi."

"Được, vậy tôi không giả vờ nữa." Hôn Hiểu hít nhẹ, mặt vô cảm nói: "Chị à, phiền chị bỏ tay trên vai tôi xuống."

Tôi thừa nhận bản thân không phúc hậu, vì tôi có thể cười trên nỗi đau của người khác.

Nhưng cười rồi cười, tôi dừng lại ... đằng sau có tiếng thở gấp gấp.

Quay đầu nhìn, là chồng của bướm hoa!

Đây có thể tập hợp thành bàn mặt chược rồi.

Chỉ thấy ngực anh ta phập phồng, tay nắm chặt, cổ mặt đỏ ửng, khí thế mạnh mẽ đi về phía đôi "gian phu dâm phụ" đó.

Xong, bướm hoa gấp họa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Lãng Giềng Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61

Tôi vội vàng chạy theo anh ta, muốn cản ngăn bạo lực gia đình, ai ngờ chạy tới trước mặt, anh ta lại thúi Hôn Hiểu một quả.

May mà Hôn Hiểu phản ứng nhanh, cúi người tránh được.

Tôi vội chủ trương công bằng: "Anh dựa vào cái gì mà tùy tiện đánh người!"

"Anh ta dám chòng ghẹo vợ tôi!" Chồng bướm hoa ra vẻ có lý không sợ.

"Rõ ràng vợ anh chòng ghẹo bạn trai tôi." Tôi tức điên, người này rõ ràng là cùng tôi xem, sao có thể đôi trắng thay đen?

"Chuyện cười, ai thêm thích loại mặt trắng nhỏ nhắn như anh ta!"

"Tôi thích! Rất nhiều phụ nữ cũng thích, vợ anh lại càng thích!"

"Nói linh tinh, vợ tôi mới không thích loại gầy trơ xương!"

"Anh ấy gầy, có cơ thịt, tôi từng sờ qua."

"Tôi cảnh cáo cô, đừng nhục mạ vợ tôi, cẩn thận tôi đánh cả cô!"

"Đánh thì đánh, bạn tôi là nữ quán quân võ thuật toàn quốc, từ nhỏ tôi đã theo cô ấy, còn xem ai đánh ai."

Nhưng chưa đợi đánh nhau, tôi liền bị Hôn Hiểu kéo về nhà.

"Làm gì mà ngăn em, tên đó đúng là đồ đại ngốc! Để em đánh cho anh ta tỉnh lại!"

"Anh ra rất tinh táo."

"Vậy sao anh ta..."

"Vì anh ta quá yêu vợ, nên người sai chỉ có thể là anh."

Hôn Hiểu yên lặng nhìn tôi: "Khi đàn ông thực sự yêu một người phụ nữ, anh ta sẽ làm bất cứ việc gì vì người đó."

"Nói như vậy, anh ta biết vợ mình từng làm những gì, nhưng để giữ cô ta lại, anh ta giả vờ cái gì cũng không biết," Tôi đột nhiên hiểu ra, không nên được xúc động: "Hóa ra là tên si tình."

Hôn Hiểu mặc kệ tôi, ngồi xuống, mở ti vi.

Tôi ngăn người một lúc lâu, nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của anh, đột nhiên hỏi: "Sau này, nếu em hồng hạnh vượt tường, anh sẽ làm thế nào?"

Hôn Hiểu không quay đầu, chỉ tiếp tục ấn điều khiển, một chút thể hiện cũng không có trên mặt. Chính vào khi tôi tưởng anh sẽ không trả lời, Hôn Hiểu mở miệng: "Anh sẽ bắt em về nhà, ép lên giường, không ngừng làm làm làm, cho tới khi em thừa nhận anh khá tốt mới thôi ... Chúc Thảo Nhĩ, nếu không tin, thì thử xem."

Nghe xong lời nói này, tôi kinh hồn bạt vía.

Trang Hôn Hiểu, anh thật độc ác.

Tối đó chắc do ăn nhiều khoai quá, ngủ tới nửa đêm, đột nhiên khát nước, liền ngồi dậy uống. Kết quả nghe thấy tiếng chút chút trong bếp.

Lẽ nào Hôn Hiểu tới lên ăn? Tôi nghi ngờ, bật đèn lên, đột nhiên nhìn thấy một con chuột đen sì chạy trên sàn bếp.

Toàn thân tôi nổi da gà, hét lên một tiếng, tóm điện thoại nhảy lên bàn, ngón tay run rẩy gọi Hôn Hiểu, đề anh lập tức qua.

Chưa đầy 1 phút, Hôn Hiểu đã xuất hiện trước mặt tôi: "Sao thế?"

Tôi ôm hai vai, chỉ phòng bếp: "Một con... chuột... rất to."

"Anh đi bắt."

Hôn Hiểu nói xong liền đi vào, tiếp theo là tiếng mở các tủ chặn, một lúc sau, anh đi ra, xua xua tay: "Không tìm thấy, chắc là trốn rồi." "Vậy làm thế nào?"

"Tôi nay ngủ ở nhà anh trước đi, ngày mai mua thuốc chuột và bẫy về bắt."

Sợ chuột sẽ leo bên gối, dùng đôi mắt xanh thăm nhìn tôi, chỉ có cách nghe lời, về nhà anh.

Ban đầu tưởng giống lần trước, mọi người bình yên vô sự mà ngủ một giấc, ai ngờ vừa nằm xuống, nghe thấy bên cạnh có động tĩnh, nhìn sang, Hôn Hiểu cời áo, phía trên cời trần rồi leo lên giường.

"Anh làm gì đấy!" Tôi vội vàng lùi lại mép giường, nhìn anh cảnh giác.

"Ngủ."

"Vậy sao phải cời áo?"

"Anh quen ngủ trần."

"Hai lần trước rõ ràng anh mặc quần áo đi ngủ mà!"

"Đó là muốn chiều cổ suy nghĩ của em."

"Suy nghĩ bây giờ của em cũng cần phải chiều cổ!"

"Dù sao cũng ngủ qua 2 lần rồi, còn sợ gì."

Nói xong, Hôn Hiểu đắp chăn, nhắm mắt, mặc kệ tôi.

Còn lại tôi ở thế khó xử, nghĩ trước nghĩ sau, cuối cùng mặc kệ anh, ngủ xong rồi nói.

Lập tức đặt lưng xuống ngủ ngay.

Nhưng đêm nay ngủ không ngon, Hôn Hiểu tiến lại gần quá, hơi thở bên cổ tôi, nhồn nhột. Chỉ cần động một tí, tay liền đụng bộ ngực trần của anh, cho nên tôi chỉ có thể duy trì một tư thế nằm ngủ.

Nói chung, khó chịu cực kỳ luôn.

Vì vậy, sáng sớm ngày thứ hai, tôi liền chạy đi mua thuốc chuột, bẫy chuột, keo dính chuột, thề phải tử hình con chuột đáng ghét đó.

Đợi cả một ngày, con chuột vẫn không xuất hiện.

"Xem ra cách này không ổn." Hôn Hiểu nói.

"Con chuột vốn dĩ chỉ hành động vào buổi tối." Tôi vô cùng tin tưởng: "Sáng sớm mai, vào bếp nhận thi thể là được."

"Vậy đêm nay em quyết định ngủ nhà mình chứ gì."

"Đương nhiên." Nỗi khổ tối qua gặp phải đã đủ rồi.

"Nếu em thay đổi ý kiến, hoan nghênh bất cứ lúc nào." Hôn Hiểu mỉm cười.

"Tuyệt đối không." Tôi nhìn bầy chết đầy phòng bếp, nói chắc như đinh đóng cột.

Bạn đang đọc truyện *Láng Giềng Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62

"Chẳng phải em nói tuyệt đối không đến à?"

Một tiếng sau, khi tôi ôm gối đứng trước cửa nhà Hôn Hiểu, anh đã hỏi như vậy.

"Chuột chạy ra phòng khách," Tôi nói khẽ một câu, thẹn thùng nhìn nụ cười hài hước của anh.

Cũng không biết con chuột đó có phải thành tinh rồi không, lại có thể vượt qua được bầy, chạy tản bộ ở phòng khách, xem chút dọa tôi chết, mặc kệ cái gì lễ nghĩa liêm sỉ, vội vàng trốn sang nhà Hôn Hiểu.

Đây tuyệt đối là hành động thất sách, vì từ đó, quyền kiểm soát nằm trong tay Hôn Hiểu, anh bắt đầu trắng trợn khiêu chiến giới hạn kiên nhẫn của tôi.

Đầu tiên, áo ngủ càng ngày càng ít, nếu không phải tôi phản đối mạnh mẽ, chắc anh ấy cũng cời nốt cả quần lót 4 góc.

Ngoài ra, anh ấy còn nói công khai rằng ngủ trần có lợi cho sức khỏe, khuyến khích tôi cũng làm theo, thậm chí còn xuất hiện tình trạng động thủ, cũng may mà móng tay tôi có lực uy hiếp, nếu không, chút trong sạch duy nhất còn lại cũng không bảo đảm được.

Hơn nữa, anh ấy còn ôm chặt tôi khi ngủ, tay ôm eo, chân kẹp chân tôi, khiến tôi không thể cử động, quả là chịu cực hình.

Nhưng, tôi như cá nằm trên thớt, còn cách nào, lẽ nào lại muốn về nhà ở cùng con chuột béo đó?

Nói con chuột xuất quỷ nhập thần, ban ngày chết cũng không xuất hiện, buổi tối đợi tôi ngủ rồi mới bắt đầu chạy lung tung. Hại tôi mấy ngày đều phải ở nhà Hôn Hiểu, chịu cực hình.

Nhấn nại cũng có mức độ, núi lửa cuối cùng cũng phun, hôm đó, tôi treo hai mắt gấu trúc, đầy sát khí chạy ra ngoài, mua miếng bánh gatô to, thêm lọ thuốc chuột độc nhất thế giới.

Lần này, nếu nó còn không chết, tôi sẽ ăn cái bánh ga tô độc này!

Cầm đồ trên tay, chạy về phía nhà, lại gặp bà Lưu ở cùng tầng.

"Tiểu Chúc, nhà cháu sinh nhật ai à?" Bà Lưu thấy tôi cầm bánh gatô liền hỏi.

"Không có, diệt chuột ạ."

"Chuột?"

"Vâng, một con to, hàng ngày buổi tối đều làm loạn trong nhà cháu."

Bà Lưu "oái" một tiếng: "Không phải chứ, tầng cao như vậy, chuột sao có thể trèo lên, hơn nữa, có trèo lên được, sao chỉ tới nhà cháu?"

Tôi sững sờ, đúng rồi, chưa bao giờ nghe thấy tòa nhà tôi có chuột nhỉ, sao lại đến nhà tôi?

"Đúng rồi, Tiểu Chúc," Bà Lưu tiếp tục hỏi: "Cầu chì nhà cháu sao dễ bị hỏng vậy? Sửa xong rồi chứ?"

"Cầu chì?" Tôi nghi hoặc: "Cầu chì nhà cháu không có hỏng."

"Ó? Tôi thứ năm tuần trước, cô đi đổ rác, thấy Trang tiên sinh đóng công tắc nguồn điện, hỏi cậu ấy, cậu ấy nói đổi cầu chì cho cháu, lẽ nào là cô nghe nhầm?"

Thứ 5 tuần trước, phim kinh dị, chuột, còn có Trang Hôn Hiểu.

Tôi chớp mắt, sự tình xem ra không đơn giản đây.

Bạn đang đọc truyện *Láng Giềng Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63

Sau khi về nhà, tôi kể cho Hôn Hiểu, nói mua thuốc chuột mạnh nhất, lần này nhất định sẽ thành công, tối nay không tới nhà anh ngủ nữa. Hôn Hiểu cũng không đưa ra ý kiến khác, để tôi đi.

Đợi tới khi mọi âm thanh đều trở nên tĩnh lặng, phòng khách tối đen như mực. Đột nhiên truyền tới tiếng động mở cửa nhẹ nhàng, tiếp theo, một bóng đen vào phòng, nhẹ nhàng quỳ xuống, một vật đặt trên nền nhà.

Tóm đúng lúc này, tôi bật đèn, cả căn phòng rực sáng, chiếu rõ Hôn Hiểu và con chuột trên nền nhà.

"Em đã thấy kỳ lạ, con chuột này sao mà thần thông quảng đại thế, hóa ra, nó họ Trang." Tôi vừa nói vừa bước nhanh tới trước mặt Hôn Hiểu, nhặt con chuột lên, nhìn kỹ, quả nhiên là con chuột máy, nhưng được chế tác giống như đúc, chả khác gì chuột thật. Vừa bật công tắc, chân tự động cử động, đặt xuống đất, thì có thể leo trèo.

"Trang Hôn Hiểu." Tôi cầm con chuột chỉ anh, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Anh thật đê tiện."

"Anh làm sao?" Anh ấy còn có thể hỏi lại như vậy đấy.

"Bắt ép em xem phim kinh dị, sau đó cố ý tắt công tắc nguồn điện, hại em tưởng bị cắt điện. Bây giờ còn lấy chuột giả dọa em, Trang Hôn Hiểu, anh quá đáng thật đấy!"

"Chúc Thảo Nhi, em không cảm thấy việc này em cũng có trách nhiệm à?"

"Em?"

"Đương nhiên, nếu em tình nguyện ngủ cùng anh, thì sẽ không xảy ra nhiều chuyện như thế này?"

Tên này thật giỏi xoay chuyển càn khôn, đôi trắng thay đen mà.

Tôi tức điên, Hôn Hiểu khoanh tay, bình tĩnh nói: "Chúc Thảo Nhi, em có thể hiểu cảm giác đĩa thịt kho tàu cả ngày chuyển đi chuyển lại trước mặt mà không cho em ăn không hả?"

Tôi

Thịt kho tàu!

Lại so tôi là thịt kho tàu!

"Trang! Hôn! Hiểu! Anh biến đi cho em!"

Để trừng phạt hành vi tiểu nhân của Hôn Hiểu, cả hai ngày tôi không thèm để ý tới anh ấy, tự nhiên, người nào đó chỉ có thể gọi com ngoài.

Cái này gọi là báo ứng.

Ban đầu tưởng anh ấy sẽ học được một bài học, ai ngờ sáng ngày thứ 3 tỉnh dậy, lại phát hiện từ bếp xuất hiện con chuột trắng.

Trang Hôn Hiểu, anh ép người quá đáng!

Tôi nhấc đuôi chuột lên, trực tiếp tới nhà Hôn Hiểu, "cộc cộc cộc" ra sức gõ cửa.

Chỉ thấy Hôn Hiểu mặc đồ tắm, trong tay cầm máy cạo râu tự động, mặt đầy bọt, nhìn tôi hỏi: "Sao thế?"

"Anh đã xong chưa hả, lại tới chiều này nữa! Tôi giờ con chuột ra trước mặt Hôn Hiểu, nói to: "Cầm con chuột máy của anh về!"

"Chúc Thảo Nhi," Hôn Hiểu nhìn tay tôi, thần sắc có chút kỳ lạ "Con chuột này không phải anh thả."

"Không phải anh thả, lẽ nào tự nó chạy tới?" Tôi không tin.

"Anh đoán, là nó tự chạy tới." Hôn Hiểu chậm rãi nói.

"Chuyện cười, tự nó sao có thể..." nói tới đây, đột nhiên tôi ngừng lại.

Vừa nãy kích động quá, không cảm giác có động tĩnh trên tay, bây giờ dần dần bình tĩnh lại, mới thấy có chút gì không đúng.

Sao... đuôi trên tay... mềm mềm... hơn nữa... hình như còn động đấy.

Cứng người cúi đầu xuống, phát hiện ánh mắt lấp lánh nước của con chuột đó đang nhìn tôi chăm chú, tứ chi không ngừng đập lung tung trong không trung.

Là... là... thật.

"A!" Tiếng hét cực kỳ bi thảm tới tận trời cao.

Bạn đang đọc truyện *Láng Giềng Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64

"Ai bảo em dùng tay bắt?" Hôn Hiểu vừa rửa tay cho tôi, vừa nén cười nói.

Tôi ngo ngẩn đứng yên, vẫn không dám tin mình dùng tay tóm đuôi con chuột, còn cầm nó 2 phút.

"Đừng như vậy, đó là con chuột nuôi, có thể sờ mà." Hôn Hiểu an ủi.

Chuột nuôi, cũng là quan hệ ruột thịt với chuột.

"Rửa sạch rồi."

Hôn Hiểu đang chuẩn bị lấy khăn lau tay cho tôi, liền bị tôi ngăn lại: "Rửa thêm 2 lần nữa."

"Đã rửa 3 lần rồi."

"Nhưng em vẫn cảm thấy mùi chuột trên tay."

Hôn Hiểu cũng đành chịu, đổ nước rửa tay lần nữa: "Đứa trẻ con này không có ý đâu, ai biết chuột nuôi có thể từ cửa sổ tầng trên trèo xuống bếp nhà em."

Tôi thấp giọng oán trách: "Nó nuôi cái gì không nuôi, sao nhất định phải nuôi chuột chứ? Vừa nghĩ tới chuột trong nhà, toàn thân em đã nổi da gà rồi."

Hôn Hiểu ngược mắt: "Vậy thì, tới nhà anh ngủ đi."

Tôi nói ác ý: "Mơ đấy!"

"Không đến thì thôi." Hôn Hiểu cười khê: "Có điều anh nghe nói trí thông minh của chuột nuôi rất cao, đi qua một lần nhất định sẽ nhớ đường, tới lúc nói không chừng sẽ đến nhà em thăm chốn cũ."

Lại dọa tôi.

Tôi tỉnh bơ như không, khép tay lại, lấy đầy nước, hất mạnh lên mặt Hôn Hiểu.

"Ào." Tóc, mặt Hôn Hiểu đầy nước, tôi vỗ tay cười lớn.

Anh yên lặng lau nước trên mặt đi, hít nhẹ, từ từ lùi lại, lùi tới mép bồn tắm, sau đó, mỉm cười.

Tôi kêu thảm, quả nhiên, anh quay người, mở vòi nước nóng, dùng tay vốc nước, bắt đầu phản công lại tôi.

Cứ như vậy, chúng tôi một người đứng bên bồn rửa mặt, một người chiếm bồn tắm, bắt đầu trận chiến nước.

Một trận chiến hỗn loạn, hai bên đều bị thương nghiêm trọng, toàn thân trên dưới không còn chỗ nào khô.

Cuối cùng, tôi bắt đầu dùng đòn sát thủ, cầm chai nước súc miệng bên cạnh hất về phía anh.

Sức tấn công của chiêu này quả nhiên lớn, Hôn Hiểu bị sặc mấy lần, cuối cùng hô dừng: "Không công bằng, sao em có thể ném đồ?"

"Chẳng có quy định không được dùng chai." Nói xong, tôi mặc kệ hiệp định ngừng chiến, hất chai nước lên mặt anh, gật gù đắc ý: "Còn nữa, trò vui này, không có từ tạm ngừng!"

Hôn Hiểu nhắm mắt, giọt nước không ngừng rót xuống, từng giọt từng giọt, trượt qua thái dương, lông mày, cằm anh rồi nhỏ xuống.

Sau đó, anh mở mắt, nói khẽ: "Ngoài ra, cũng không có quy định không được vớt em vào bồn tắm."

Nghe xong, tôi quay người, định chạy ra ngoài, nhưng bị anh ôm eo nhấc lên, trời đất quay cuồng, bị ném vào trong bồn tắm.

Do trận chiến ác liệt vừa này, bồn tắm đã ngập nước, tôi liền bị sặc mấy ngụm, vội vàng ôm chặt cổ Hôn Hiểu, duy trì cân bằng.

Thật không dễ dàng gì mới ổn định được, tôi không nên được trách anh: "Hôn Hiểu, anh tí chút dìm chết em rồi."

Nhưng một lúc lâu không thấy hồi đáp, tôi sinh nghi, ngẩng đầu, lại thấy Hôn Hiểu đang nhìn tôi, ánh mắt sáng rực. Nhìn theo ánh mắt anh, mới phát hiện quần áo của tôi đều ướt cả, dính chặt vào người, nội y cũng hoàn toàn hiện ra.

Chết rồi, chết rồi, lại bị nhìn thấy hết!

Hai tay tôi nắm mép bồn, định đứng dậy, nhưng Hôn Hiểu cầm chặt tay tôi,

Hai đứa chúng tôi cứ nhìn nhau như vậy.

Tay ướt đầm của anh nắm chặt tôi, cảm giác vừa nóng vừa ướt, bao phủ toàn thân. Lông mi anh rất dài, còn vương giọt nước. Giọt nước lấp lánh, lông mi đen, gương mặt anh từ từ lại gần.....

"Hai người ... đang bận à? " Đột nhiên vang đến một giọng nói.

Tôi như tỉnh mộng, nhìn người vừa tới, càng ngạc nhiên.

Chí Chí!

"Ngại quá, tôi thấy cửa không đóng, liền vào... Xem ra là quấy rầy hai vị rồi." Chí Chí đưa tay lên trán, làm động tác xin lỗi: "Vậy thì, hai người tiếp tục đi, tôi vào phòng ngủ nghỉ ngơi trước."

Đợi cô đi ra, Hôn Hiểu lại đến gần: "Chúng ta làm theo ý cô ấy, tiếp tục nhé."

"Lần sau đi." Tôi đẩy anh ra, đứng lên, quần khăn tắm lên người, vội vàng đi xem Chí Chí.

Vừa nãy tuy là vừa nói vừa cười, nhưng tôi có thể thấy, trong mắt cô ấy tràn ngập sự mệt mỏi.

Nhất định xảy ra chuyện gì rồi.

Bạn đang đọc truyện *Láng Giềng Hắc Ám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65

Bước vào phòng ngủ, phát hiện Chí Chí quần chặt chần trên người, thân hình cuộn lại.

"Không sao chứ." Tôi ngồi cạnh.

Cô lắc lắc đầu: "Mình giống như có chuyện ư?"

Tôi nhìn cô ấy, nói thật suy nghĩ của mình: "Không chỉ giống có chuyện mà là chuyện lớn nữa."

"Cậu nghĩ nhiều rồi." Chí Chí hít hơi, quay người, nằm nghiêng, nói khẽ: "Mình rất ổn, hơn nữa... mình tự do rồi."

"Tự do? Cậu nói, Hoa Thành, anh ấy để cậu đi?"

"Đúng." Chí Chí nhìn trần nhà, chậm rãi cười: "Anh ấy sẽ không tìm mình nữa, sau này, chúng mình không có liên quan gì."

Tôi sững sờ, há hốc miệng, lại không biết nên nói gì.

"Mặc kệ mình, nhanh vào phòng tắm tiếp tục đi." Chí Chí đẩy tôi, cong miệng, chỉ Hôn Hiểu đang đứng ở cửa: "Cậu xem ánh mắt tiểu tử đó đều sắp đỏ cả rồi, tuyệt đối là lửa dục đốt toàn thân."

"Chí Chí..."

"Nhanh đi đi, mình ngủ trước." Chí Chí nói xong, nằm sấp lên giường, nhắm mắt.

Tôi chẳng còn cách nào, đành giúp cô ấy đắp chăn, nhẹ nhàng ra khỏi phòng.

Đang đóng cửa phòng, Hôn Hiểu liền hỏi: "Mẹ kể nói gì?"

"Nói anh lừa dục đốt toàn thân."

Vốn tưởng Hôn Hiểu sẽ nổi giận, ai dè anh ấy bữu môi: "Sức quan sát của mẹ kể thật tốt."

"....."

"Đúng rồi, cô ấy muốn ở đây bao lâu?"

"Đừng nói em chưa cảnh cáo anh, Chí Chí có chút khác thường, anh đừng chọc cô ấy."

"Sao vậy?"

"Cô ấy không nói, nhưng chắc có liên quan tới Hoa Thành." Nghĩ tới đây, tôi không nén được nổi nóng: "Đều tại anh, sao hăm hại Chí Chí, bây giờ tốt rồi, lại thành thế này."

"Cho dù không có sự giúp đỡ của anh, theo tính cách của Hoa Thành, mẹ kể cũng khó trốn thủ đoạn thâm độc."

Nghĩ chút thì đây cũng là một lí do.

"Ôi." Hôn Hiểu đặng tôi: "Mẹ kể sao nằm sấp mà ngủ vậy?"

"Rất lạ à?" Tôi liếc anh một cái: "Em cũng thích ngủ sấp."

Hôn Hiểu nhìn tôi với ý thâm sâu: "Sau này đừng như vậy."

"Vì sao?" Tôi tò mò.

Hôn Hiểu nói nghiêm túc: "Vốn dĩ em chỉ là đồi núi Đông Nam, nằm sấp chẳng phải sẽ ép thành thung lũng Tú Xuyên ư?"

Tôi

"Trang Hôn Hiểu! Đi tìm thảo nguyên xanh tươi khác đi!"

Bạn đang đọc truyện *Láng Giềng Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66

Bước vào phòng ngủ, phát hiện Chí Chí quần chật chắn trên người, thân hình cuộn lại.

“Không sao chứ.” Tôi ngồi cạnh.

Cô lắc lắc đầu: “Mình giống như có chuyện ư?”

Tôi nhìn cô ấy, nói thật suy nghĩ của mình: “Không chỉ giống có chuyện mà là chuyện lớn nữa.”

“Cậu nghĩ nhiều rồi.” Chí Chí hít hơi, quay người, nằm nghiêng, nói khề: “Mình rất ổn, hơn nữa ... mình tự do rồi.”

“Tự do? Cậu nói, Hoa Thành, anh ấy để cậu đi?”

“Đúng.” Chí Chí nhìn trần nhà, chậm rãi cười: “Anh ấy sẽ không tìm mình nữa, sau này, chúng mình không có liên quan gì.”

Tôi sững sờ, há hốc miệng, lại không biết nên nói gì.

“Mặc kệ mình, nhanh vào phòng tắm tiếp tục đi.” Chí Chí đẩy tôi, cong miệng, chỉ Hôn Hiểu đang đứng ở cửa: “Cậu xem ánh mắt tiểu tử đó đều sắp đỏ cả rồi, tuyệt đối là lừa đục đốt toàn thân.”

“Chí Chí”

“Nhanh đi đi, mình ngủ trước.” Chí Chí nói xong, nằm sấp lên giường, nhắm mắt.

Tôi chẳng còn cách nào, đành giúp cô ấy đắp chăn, nhẹ nhàng ra khỏi phòng.

Đang đóng cửa phòng, Hôn Hiểu liền hỏi: “Mẹ kể nói gì?”

“Nói anh lừa đục đốt toàn thân.”

Vốn tưởng Hôn Hiểu sẽ nổi giận, ai dè anh ấy bữu môi: “Sức quan sát của mẹ kể thật tốt.”

“”

“Đúng rồi, cô ấy muốn ở đây bao lâu?”

“Đừng nói em chưa cảnh cáo anh, Chí Chí có chút khác thường, anh đừng chọc cô ấy.”

“Sao vậy?”

“Cô ấy không nói, nhưng chắc có liên quan tới Hoa Thành.” Nghĩ tới đây, tôi không nén được nổi nóng: “Đều tại anh, sao hãm hại Chí Chí, bây giờ tốt rồi, lại thành thế này.”

“Cho dù không có sự giúp đỡ của anh, theo tính cách của Hoa Thành, mẹ kể cũng khó trốn thủ đoạn thâm độc.”

Nghĩ chút thì đây cũng là một lí do.

“Ôi.” Hôn Hiểu đùng tôi: “Mẹ kể sao nằm sấp mà ngủ vậy?”

“Rất lạ à?” Tôi liếc anh một cái: “Em cũng thích ngủ sấp.”

Hôn Hiểu nhìn tôi với ý thâm sâu: “Sau này đừng như vậy.”

“Vi sao?” Tôi tò mò.

Hôn Hiểu nói nghiêm túc: “Vốn dĩ em chỉ là đồi núi Đông Nam, nằm sấp chẳng phải sẽ ép thành thung lũng Tú Xuyên ư?”

Tôi

“Trang Hôn Hiểu! Đi tìm thảo nguyên xanh tươi khác đi!”

Bạn đang đọc truyện *Láng Giềng Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67

Chí Chí nằm thế ngủ 24 tiếng đồng hồ.

Thời gian này, tôi cách một lúc lại lạng lẽ vào phòng quan sát, sợ cô ấy có vấn đề gì.

Lần thứ N bước ra từ phòng ngủ, Hôn Hiểu đưa tôi một cái gương nhỏ.

“Làm gì?” Tôi không hiểu.

“Dùng cái này đặt lên mũi cô ấy, nếu trên mặt gương xuất hiện giọt nước nhỏ, vậy chứng tỏ người vẫn còn thở, nếu không xuất hiện”

Tôi ngắt lời anh: “Nếu không xuất hiện hơi nước, em sẽ chung cách thủy anh! Thật là, lúc này rồi mà anh còn làm rối loạn thêm, Chí Chí chưa bao giờ ngủ lâu như vậy, em dám khẳng định, nhất định xảy ra chuyện lớn rồi.”

Hôn Hiểu không đồng ý: “Nói không chừng, do vận động trên giường quá độ, em và anh đều tận mắt chứng kiến “năng lực” của Hoa Thành.”

Nghĩ tới màn người thật, tôi hèn quá hóa giận: “Đừng bôi nhọ em, cái gì mà tận mắt chứng kiến, khi đó em nhắm mắt mà.”

“nhưng em cũng dựa vào lời của họ mà tưởng tượng.” Hôn Hiểu thông thả nói.

Đích thực bị nói trúng, nhưng tôi không dám thừa nhận: “Anh tưởng em là anh à, lại nghĩ tới chuyện đó ... giữa Hoa Thành và Chí Chí!”

“Không, anh không nghĩ tới họ.” Hôn Hiểu sát lại gần tai tôi, nói khẽ: “Anh nghĩ tới chúng ta. Nghĩ tới anh làm thế nào để cởi quần áo em từng chiếc từng chiếc, nghĩ tới em sẽ trần trọi thế nào dưới người anh, nghĩ tới khoảnh khắc anh tiến vào em”

“Đừng nói nữa!” Tôi thấy tai mình nóng rực, vội vàng kêu dừng.

Hôn Hiểu ôm hai cánh tay, trong mắt có phần hài hước, có phần đắc ý.

Tôi vừa xấu hổ vừa giận: “Trang Hôn Hiểu, anh , anh quá, quá.” Quá khiến người khác tìm không ra tính từ nào để miêu tả.

Ai ngờ Hôn Hiểu lại cười ngay không sợ chết đứng: “Chúc Thảo Nhi, nếu anh không có ý đồ đó với em vậy em mới đáng lo lắng đấy.”

Lại là đạo lý vớ vẩn nào đây!

Tôi đang định lên tiếng thì cửa phòng ngủ mở ra, Chí Chí lặng lẽ nhìn chúng tôi: “Hai người lại cãi nhau rồi.”

“Thật xin lỗi, một năm 4 mùa chúng tôi đều cãi nhau như vậy, nếu Dương tiểu thư không quen, xin mời về nhà mình nghỉ ngơi.” Hôn Hiểu cười giả tạo.

“Chúng tôi? Ngại quá, tôi rời sân quá lâu, chưa rõ tình hình, xin hỏi Trang tiên sinh và Thảo Nhi hiện tại là quan hệ gì?”

“Suýt chút quên không thông báo cho cô biết, chúng tôi đã ngủ với nhau 6 lần rồi.”

Tôi vội vàng chêm vào: “Chỉ ngủ đơn thuần 6 lần thôi.”

Lời vừa nói, lập tức nhận được ánh mắt lạnh lẽ của Hôn Hiểu.

“Ngủ một cách đơn thuần 6 lần.” Chí Chí cười mờ ám: “Thật không biết Trang tiên sinh là Liễu Hạ Huệ tái thế * hay là tâm có thừa là lực không đủ? Tôi thực sự lo lắng cho “hạnh phúc đời sống tình dục” sau này của Thảo Nhi lắm.”

Lời nói ra tôi hiểu là mình xong rồi.

Chỉ thấy Hôn Hiểu hít sâu, khoe miệng cong lên... đây là điềm báo trước anh sắp thể hiện sự oai phong, căn cứ theo kinh nghiệm trước kia, lần này là sự uy phong rất lớn.

“Chí Chí nghỉ ngơi đi, mình và anh ấy vào bếp làm cơm.”

Tôi vội vàng ra sức lời anh đi, giang rộng hai tay chặn cửa, khẩn cầu nói: “Xin anh, nể mặt em đừng đôi co với cô ấy. Tình trạng Chí Chí bây giờ bất ổn, chịu không nổi kích động.”

“Nể mặt em?” Hôn Hiểu nhìn tôi lạnh nhạt: “Chúc Thảo Nhi, em không phát hiện rằng bản thân cũng là cùng hội cùng thuyền với cô ấy à?”

“Em làm sao?”

“Ngủ một cách rất đơn thuần 6 lần, em lại có thể đem việc này chiếu cáo thiên hạ. Bây giờ anh mới tỉnh ngộ, bản thân thực quá nhân từ, ngay từ lần đầu tiên ngủ anh đã nên ra tay với em rồi.”

“Khi đó anh thực sự ra tay mà.” Tôi lẩm bẩm nói: “Có điều bị em dùng kim đâm thôi.”

“Chúc, Thảo, Nhi”

“Em sai rồi, em sai rồi, sau này sẽ không nói nữa. Anh tức giận gì thì trút lên người em, đừng chọc Chí Chí.”

“Em nói em muốn giúp anh hạ hỏa?”

(Liễu Hạ Huệ nổi tiếng là một chính nhân quân tử: một hôm dùng chân nghi qua đêm trước cổng thành, có một phụ nữ cũng đến trú chân. Trời lạnh người phụ nữ cảm lạnh này bị rét cồng, Liễu Hạ Huệ liền cởi áo mình ra khoác lên người cô ta rồi ôm vào lòng để cô ta hết lạnh, mà trong lòng không hề có một chút tà tâm.)

Bạn đang đọc truyện *Láng Giềng Hắc Ám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68

Đợi đã, sao càng nói càng sắc dục thế này, tôi vội vàng quay lại chủ đề chính: “Nói chung, mấy ngày này anh ở nhà mình, tạm thời đừng qua, em sẽ mang com sang cho anh, được không?”

“Muốn anh đồng ý cũng được.” Hôn Hiểu chớp mắt, suy nghĩ một lúc, rồi ngược mắt lên, khoe miệng có nụ cười phức tạp: “Trừ phi em đồng ý thực hiện cho xong việc chúng ta chưa làm”

“Việc chúng ta chưa làm? Đó ... là gì?” Thấy bộ dạng xấu xa của anh, tôi sinh nghi.

“Tiến vào.”

Hai chữ lời ít mà ý nhiều của Hôn Hiểu khiến tôi suýt chút ngất xỉu, may mà đang nắm mép tủ, không chắc ngã tới mặt mũi bầm dập rồi.

“Sao? Không bằng lòng?” Hôn Hiểu nói rồi như muốn kéo tôi: “Vậy anh đi quyết đấu với mẹ kế.”

Mặc kệ, cứ đồng ý với anh ấy rồi tính sau!

Nghĩ tới đây, tôi hét to: “Em đồng ý!”

“Đây là em nói nhé.” Hôn Hiểu phui phui góc áo, đôi mắt liếc nhìn tôi.

“Là ! Em ! Nói!” Tôi nghiêng răng nghiêng lợi.

“Không phải anh ép nhé.”

“Không phải” mới lạ.

“Vậy thì quyết định như vậy.” Hôn Hiểu bước tới trước mặt tôi, khom người, nhìn thẳng tôi, trong mắt ánh lên một tia sáng: “Cho dù em miễn cưỡng hay không, nói chung, thỏa thuận này, anh nghiêm túc.”

Nghe xong, trái tim tôi lạnh giá, lạnh giá.

Có điều Hôn Hiểu thực sự tuân thủ lời hứa, không tới nhà tôi nữa, mỗi ngày đều do tôi làm com mang sang cho anh. Tách ăn riêng tôi mới thấy sức ăn của Hôn Hiểu rất lớn, một mâm mang sang, chẳng thừa chút nào. Người ta không biết còn tưởng tôi nuôi heo. [Bạn đang đọc truyện tại alobooks.vn]

Nhưng dù sao cũng giải quyết được anh ấy rồi.

Nhìn Chí Chí bên này, tình hình không tốt lắm. Mỗi ngày cô ấy đều rất vui vẻ, rảnh thì xem tivi, cười hi hi ha ha, còn học nấu ăn cùng tôi, suýt chút đốt cháy phòng bếp.

Gống như người không có chuyện,

Chỉ là giống,

Tôi luôn đợi, đợi cô ấy kể cho tôi tất cả.

Cuối cùng, vào một buổi tối, rửa bát xong, tôi từ bếp đi ra, thấy Chí Chí ngẩn ngơ bên ban công.

Gió thổi mái tóc đen của cô ấy bay trong không trung, vướng vít vào nhau thành một đoạn tâm sự.

Tôi chậm chậm đi tới, đứng cạnh cô, nắm tay vịn, chẳng nói gì, chỉ nhìn cô ấy.

Một lúc lâu sau, cô thở dài. “Mình nói.”

Ngày hôm đó, Hoa Thành nửa uy hiếp, nửa ép buộc Chí Chí đến biệt thự bên núi. Chí Chí thử vài lần nhưng đều không thể trốn thoát, không làm thế nào, đành ở lại.

Thời gian đó, Hoa Thanh ngày ngày coi giữ cô, xảy ra chuyện gì trong thời kì đó, Chí Chí không nói, tôi cũng không hỏi.

Nhưng mấy ngày trước, một kẻ thù trước đây của Hoa Thành vượt ngục, đồng thời mua chuộc được một thuộc hạ đóng giữ trong khu biệt thự của Hoa Thành. Hai người đêm khuya kín đáo vào phòng của Chí Chí và Hoa Thành, định lên hạ thủ, Chí Chí một bước dãi lên trước, cướp súng trong tay một người. Nhưng đúng lúc này, đằng sau vang lên tiếng súng, Chí Chí quay người, phát hiện một lỗ thủng đầy máu trên vai Hoa Thành. Thủ hạ còn lại đến kịp thời, chế ngự được kẻ phản bội, nhưng kẻ thù đó nhân cơ hội nhảy cửa sổ trốn thoát. Chí Chí vội vàng lên trước kiểm tra xem xét vết thương của

Hoa Thành, nhưng Hoa Thành lại lặng lẽ nói với cô: “Anh không cần em giúp.”

“Anh không cần em giúp?” Tôi hỏi: “Lời nói này của Hoa Thành có ý gì?”

”Chủ nghĩa trọng nam khinh nữ, trước mặt thuộc hạ của anh ấy, mình chế ngự được 1 người, anh ấy lại bị thương ... vì thế anh ấy thực sự thấy khó coi. Anh ấy yêu cầu mình sau này gặp phải tình huống này, việc đầu tiên là tháo chạy, chứ không phải giúp anh ấy. Mình không đồng ý, anh ấy liền bắt mình đi. Mình nói cho anh ấy, lần này chính anh ấy để mình đi, vì thế, sau này anh ấy đừng tới tìm mình nữa.”

“Vậy Hoa Thành trả lời thế nào?” Tôi vội hỏi.

“Anh ấy nhìn mình rất lâu, cuối cùng gật đầu, nói “được”. Giọng Chí Chí từ đầu đến cuối đều rất bình tĩnh, cô ấy nhìn bề bơi phía dưới, nói khẽ: “Đã gặp hai lần, đàn ông vì sao đều tự ti như vậy?”

Tôi hiểu, đầu tiên là Nhậm Chi Quang, sau đó là Hoa Thành, hai người đều quyết định chia tay vì sự ra tay trợ giúp của Chí Chí.

“Chí Chí” Tôi do dự hỏi: “Cậu, yêu Hoa Thành rồi à?”

Chí Chí im lặng, trên mặt không chút thay đổi, chỉ trầm mặc, cho tới khi tôi tưởng sự trầm mặc này kéo dài còn lâu, cô nói: “Mình không biết... anh ấy đối với mình rất tốt ... Mình không biết.”

Gió thổi từng trận tới, lướt lên mặt, ấm áp.

Hóa ra không biết mùa hạ đã tới khi nào.

“Bây giờ nên làm thế nào?” Dem hết sự tình kể cho Hôn Hiểu, tôi hỏi anh.

Hôn Hiểu ngồi trên ghế, đan mười ngón tay vào nhau, chậm rãi chống cằm, cuối cùng ra quyết định: “Đầu tiên, chúng ta nên làm rõ chân tướng sự việc.”

“Chí Chí chẳng phải nói rõ rồi ư?”

”Theo anh thấy, Hoa Thành là người đàn ông rất tự tin, anh ấy tuyệt đối sẽ không vì mẹ kế giúp mình mà tức giận, anh ấy rất hiểu năng lực bản thân.”

“Anh nói sự việc có ẩn tình?”

”Anh nghĩ như thế không sai.”

“Vậy em tìm Hoa Thành hỏi rõ ràng.”

Hôn Hiểu kéo tôi lại: “Đến mẹ kế Hoa Thành còn chẳng nói, em nghĩ anh ấy sẽ kể cho em ư?”

“Vậy làm thế nào?” Tôi khổ sở.

“Đừng vội, chúng ta có thể moi ra từ người bên cạnh Hoa Thành.”

“Nhưng em không quen người bên cạnh Hoa Thành, phải tìm thế nào?”

“Không cần tìm, họ đã tự đến cửa rồi.” nói xong, Hôn Hiểu kéo rèm cửa sổ, chỉ dưới lầu: “Thấy chưa? Từ khi mẹ kế tới đây, mấy người này hàng ngày đều loanh quanh ở dưới lầu. Anh nghĩ, nhất định là người Hoa Thành phái đến.”

Tôi nhìn theo hướng tay anh chỉ, quả nhiên có 4,5 người đang ở dưới, không thể không bái phục tính tỉ mỉ của Hôn Hiểu, nhưng, “sao anh đột nhiên đối tốt với Chí Chí vậy, lại chủ động giúp cô ấy?” Tôi nghi hoặc.

“Không phải giúp cô ấy mà là giúp anh.” Hôn Hiểu nói: “sớm giải quyết cho cô ấy thì cũng sớm tiến hành giao ước của chúng ta, còn nhớ không? Giao ước “tiền vào” đó.”

“.....”

Bạn đang đọc truyện *Láng Giếng Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69

Vừa nhìn thấy tôi xuống lầu, mấy tên tiểu tử kia lập tức chim thú tán hét. May mà Hôn Hiểu nghĩ chu đáo, đã rẽ góc khác trước, chặn được một tên.

Tên đó ra sức vùng vẫy, nhưng không phải đối thủ của Hôn Hiểu, đành khoanh tay chịu trời. Nhưng, sao người này nhìn quen thế nhỉ?

Tôi đánh giá tỉ mỉ, đột nhiên phát hiện ra vết sẫm con rồng thô ráp trên tay, lẽ nào là.....

"Nhóc kia!" Tôi lên tiếng gọi. Đây chẳng phải là tên nhóc trong quán lẩu thẹn quá hóa giận mà truy sát tôi nhưng Chí Chí chặn được còn không cam tâm gọi vài tên nữa truy sát, cuối cùng cũng ngoan ngoãn lui bước vì bị Hoa Thành ngăn lại đấy ư!

Hôn Hiểu liếc tôi một cái: "Sao gọi thân mật thế, em và cậu ta quen nhau à?" Tôi vội vàng giải thích: "Chỉ là có duyên gặp mặt một lần, đừng hiểu lầm."

"Này" Tên nhóc bắt đầu bất mãn: "Cô đừng có đặt tên lung tung, tôi là Ngô Từ Cường."

"Nghe thấy chưa?" Hôn Hiểu nói: "Người ta nói rồi, cậu ta không phải tên nhóc, tên Tiểu Cường."

Tiểu Cường?! Tên nhóc nghe tên này, suýt chút hôn mê, nhưng đảo tròng mắt vẫn kịp giữ vững.

"Đừng nói linh tinh." Tôi trợn mắt nhìn Hôn Hiểu, sau đó quay lại, hữu hảo hỏi: "Cậu tên Tiểu Cường, vậy con gián nhỏ nhà cậu còn gọi tên khác không?"

(Thảo Nhĩ chơi chữ: gọi Tiểu Cường là "xiao hun" từ "hun" cùng phiên âm nhưng khác cách viết thì có nghĩa khác nhau: một cái là "tiểu hồn/tên nhóc" một cái là "con gián nhỏ")

Tên nhóc đáng thương vừa đứng vững, nghe thấy lời này lại xỉu tiếp.

"Đứa trẻ này, sao chẳng gì đã ngất thế kia." Hôn Hiểu nhiu mày, vỗ vỗ lưng cậu ta, hỏi: "Các cậu đến đây làm gì?"

"Tôi ... tôi đi dạo không được à." Tên nhóc lấy lại hơi, méo miệng nói: "Lẽ này anh mua nơi này?"

Hôn Hiểu nghi ngờ nhìn cậu ta: "Cậu không biết khu nhà chúng tôi thời gian này xảy ra hai vụ trộm à? Cảnh sát cho phép chúng tôi lưu ý những người lạ gần đây, tôi thấy cậu rất lạ, chẳng lẽ hai vụ án này không phải do cậu chứ."

"Anh anh anh, anh đừng nói lung tung." Tên nhóc lo tới đổ ừng cả cổ: "3 ngày trước anh Hoa mới phái chúng tôi tới!" Tôi và Hôn Hiểu nhìn nhau, cùng "À" lên một tiếng: "Hóa ra là Hoa Thành phái cậu tới."

Tên nhóc biết trúng kế rồi, hận tới mức suýt chút cắn lưỡi.

"Hoa Thành phái cậu tới làm gì?" Tôi hỏi.

Tên nhóc lần này học cách thông minh, cắn chặt răng không nói.

"Xương rất cứng nhỉ." Hôn Hiểu phù phù hai tiếng, dùng tay xoa cằm, mỉm cười: "Vây đúng lúc người phụ nữ mà Hoa Thành muốn các cậu trông nom, tâm tình đang không tốt vì bị Hoa Thành đá, cả ngày trong nhà đập đồ nổi nóng. Nếu tặng cậu làm con lật đật miễn phí cho cô ấy, có lẽ chúng tôi tiết kiệm không ít bạc."

"Không sai không sai." Tôi phụ thêm: "Nhanh đưa cậu ta lên, nói không chừng còn cứu vớt được cái tủ tivi của em."

Tên nhóc từng biết qua nắm đấm của Chí Chí, tự nhiên bị dọa, lắp ba lắp bắp nói: "Đừng đừng đừng ... tôi, tôi nói"

Bạn đang đọc truyện *Láng Giềng Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70

Thế là, chúng tôi tới quán lẩu, vừa ăn vừa điều tra chân tướng.

Đối với tên nhóc mà nói, đây tuyệt đối là Hồng Môn yến*, nhưng cậu ta rất biết thích ứng trong mọi hoàn cảnh, gọi món ăn đầy bàn, sau khi ăn uống no say, cuối cùng cũng mở miệng: "Anh Hoa phái chúng tôi tới bảo vệ Dương tiểu thư, ngoài ra, anh ấy không bỏ Dương tiểu thư."

"Ngày hôm đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Tôi hỏi.

"Chúng tôi là thuộc hạ cũng không rõ lắm, khi đó là đêm khuya, đột nhiên vang lên tiếng đầu súng trong phòng anh Hoa, chúng tôi vội vàng chạy vào xem xét, kết quả vừa mở cửa đã thấy anh Hoa đỡ đạn cho Dương tiểu thư."

Nói tới đây, tên nhóc dừng lại, gấp miếng thịt bò trong nồi lẩu ra, đang định cho vào miệng thì bị tôi dùng đũa cướp lấy: "Cậu nói, Hoa Thành bị thương

vì bảo vệ Chí Chí!"

"Không sai, khi đó Dương tiểu thư đang bận cướp súng của tên phản bội, tên kia cuống lên sợ cô ấy phản kích liền bắn cô ấy, anh Hoa lên phía trước chắn lại."

"Hóa ra là như vậy." Tôi gật gật đầu, lỏng đũa.

Tên nhóc vội vàng cho miếng thịt bò vào miệng, sợ chậm một bước lại bị tôi chặn lại, nhưng ăn vội quá nghẹn trắng mắt.

"Vậy theo cậu thấy, Hoa Thành đối với Chí Chí có tốt không?" Tôi tiếp tục hỏi.

Tên nhóc uống cốc rượu lớn, cuối cùng miếng thịt bò cũng trôi xuống: "Sao có thể không tốt chứ? Bưng trên tay sợ vỡ, ngậm trong miệng sợ tan, chúng tôi trên dưới đều nói, anh Hoa quả thật coi Dương tiểu thư như hòn ngọc quý trên tay."

Tôi lau mồ hôi lạnh trên trán: "Nhóc, hòn ngọc quý trên tay không phải dùng như vậy."

"Dù sao cũng không khác biệt mà." Tên nhóc chẳng để ý, tiếp tục nói: "Tuy anh Hoa bề ngoài thể hiện lạnh lùng nhưng những người quen anh ấy đều nhìn ra anh thực sự rất quan tâm tới Dương tiểu thư."

"Nói vậy, Hoa Thành quả thật không phải vì tự ti mà rời bỏ Chí Chí." Tôi tổng kết.

"Đừng quên, là tự mẹ kế muốn rời đi, anh nghĩ, Hoa Thành chắc lo cô ấy và bản thân ở bên nhau sẽ có nguy hiểm nên mới đồng ý." Hôn Hiệu nhắc tôi.

"Vậy chúng ta nhanh về nói cho Chí Chí biết đi." Nói xong, tôi kéo Hôn Hiệu chạy.

"Đợi chút." Tên nhóc gọi chúng tôi lại: "Còn có một tin tức nhỏ cuối cùng."

"Cái gì?" Tôi sát lên phía trước.

"Nhưng vì sao tôi phải nói cho cô chứ?" Tên nhóc nắm quyền kiểm soát, bắt đầu làm bộ làm tịch.

"Nếu cậu nói cho tôi biết, bữa cơm hôm nay tôi mời."

Tên nhóc nghĩ một chút, cảm thấy mất nguyên, nháy mắt: "Ngày Dương tiểu thư đến biệt thự, tôi vô tình nghe thấy tâm phúc của anh Hoa là Trần Kỳ lăng lẽ nói, cuối cùng tâm nguyện mấy năm của anh Hoa đã được như ý."

"Ý của cậu là mấy năm trước Hoa Thành đã quen Chí Chí ư?" Tôi nhú mày: "Không thể nào."

"Sự tình cụ thể ra sao tôi cũng không rõ." Nói xong, tên nhóc xoa xoa tay, cười hi hi cầu tôi: "Nhờ Dương tiểu thư nói vài câu tốt cho tôi trước mặt anh Hoa, để tôi có thể được trọng dụng."

Tôi đánh giá cậu ta một lượt: "Một bữa lẩu đã có thể moi được bí mật của Hoa Thành, cậu có thể được trọng dụng ư?"

Nói xong, tôi cùng Hôn Hiệu rời đi.

Bước được vài bước, "phịch", đằng sau vang lên tiếng vật nặng rơi xuống đất.

Sau đó là tiếng hô kinh hãi của nhân viên phục vụ: "Tiên sinh, anh tỉnh lại đi! Đừng sùi bọt mép thế!"

Bạn đang đọc truyện *Láng Giềng Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72

Sau khi trở về, tôi đem toàn bộ nội dung nói chuyện của tôi và tên nhóc kể cho Chí Chí. Cô ấy lặng lẽ nghe, vẻ mặt bình tĩnh, chẳng gợn lên chút sóng. Cho tới vài phút sau khi tôi nói xong, vẫn duy trì biểu hiện đó.

"Vì sao vẫn không vui?" Tôi hỏi.

Cô lắc lắc đầu, khẽ cắn môi, vẫn không nói gì.

Tôi đột nhiên hiểu ra: "Cậu rời bỏ Hoa Thành còn có nguyên nhân khác, đúng không?" Chí Chí cúi đầu, nhìn hai tay mình, nói khẽ: "Minh không chắc chắn, rất không chắc chắn." Tôi im lặng lắng nghe.

"Tất cả đều xảy ra đột ngột như vậy, chỉ là một ngày nào đó, bọn mình gặp nhau ở một nơi nào đó, sau đấy anh ấy thích mình, chỉ bằng một ánh mắt anh ấy đã quyết định muốn mình, chỉ là một ánh mắt ... Thảo Nhi, cậu không cảm thấy chuyện của bọn mình quá thiếu đi cảm giác an toàn ư?"

"Mức độ bọn mình hiểu nhau thậm chí còn không bằng bạn bè bình thường. Mình lớn lên ở đâu, cuộc sống mình trước đây từng xảy ra chuyện gì, anh ấy chưa bao giờ hỏi, cũng không quan tâm. Hoặc có thể nói thế này, anh ấy trước khi quyết định muốn mình, căn bản không biết mình là người thế nào." Giọng Chí Chí dần dần thấp xuống: "Chỉ một ánh mắt, có thể duy trì bao lâu?" "Có lẽ, không chỉ là một ánh mắt?" Tôi nhớ tới lời tên nhóc.

"Hả?" Chí Chí nghi hoặc nhìn tôi.

"Tất cả giao cho mình." Mắt tôi sáng lên, vô cùng tin tưởng.

Một thanh niên trẻ tuổi nho nhã lễ phép đeo cà vạt dẫn tôi và Hôn Hiểu vào phòng Hoa Thành.

Anh ấy đang nằm dưỡng thương trên giường, phần vai được quấn lớp băng dày, còn nhuộm máu. Mặt gầy đi rất nhiều, xem ra có phần mệt mỏi. Thấy chúng tôi, câu đầu tiên của anh ấy là: "Chí Chí vẫn ổn chứ?"

"Như anh, không ổn lắm." Tôi nói thật.

Nghe xong, Hoa Thành khẽ nhắm mắt, yết hầu giật giật: "Phiền hai người chăm sóc cô ấy."

"Vì sao tự anh không chăm sóc cô ấy, vì sao muốn cô ấy đi?" Hôn Hiểu hỏi.

"Cô ấy ở lại, không an toàn." Hoa Thành vẫn nhắm mắt như cũ.

"Nhưng anh ép Chí Chí đi, một mình ở đây đối mặt với nguy hiểm, anh cảm thấy với tính cách của Chí Chí, cô ấy sẽ dễ chịu ư?" Tôi hỏi.

Đầu tiên Hoa Thành trầm lặng, giống như ngủ vậy, gương mặt đường nét rõ ràng im lìm, một lúc lâu sau, cuối cùng thở dài: "Thực ra, cô ấy không kiên cường như vẻ ngoài ... cô ấy sẽ khóc, cũng sẽ tổn thương."

"Rốt cuộc anh nhìn thấy Chí Chí khóc khi nào?" Tôi không nén nổi tò mò nữa: "Hoa Thành, thực ra anh sớm đã biết Chí Chí rồi, phải không?"

"Đúng." Hoa Thành mở mắt, nhìn phía trước, nhìn lại quá khứ, chậm rãi nói: "Tôi hôm đó cách đây 3 năm, tôi và bạn đang uống rượu nhận được tin mấy thuộc hạ của anh ta bị một cô gái trừng trị, dù sao cũng rảnh rồi vô vị, liền đến đồn cảnh sát xem tình hình. Chính chỗ đó, tôi thấy Chí Chí, cô ấy rất bình tĩnh thuật lại tình hình đánh nhau của cô ấy và mấy tên kia, không hoảng loạn chút nào. Từ đồn cảnh sát đi ra, tôi lại thấy gã đàn ông cô ấy liều mạng bảo vệ muốn chia tay cô ấy, cô ấy rất bình tĩnh gạt đầu đồng ý. Khi đó tôi nghĩ, người con gái này nhất định là động vật máu lạnh. Nhưng đã sai, sau khi đợi người yêu đi khỏi, cô ấy từ từ quỵ xuống, khẽ gọi tên người yêu, bắt đầu khóc... khóc như một đứa trẻ. Chính lúc đó, tôi mới biết, có lúc, cô ấy cũng sẽ mềm yếu. Sau này, cũng không biết thế nào, tôi điều tra tư liệu về cô ấy, biết mỗi năm cô ấy đều tham gia thi đấu võ thuật, thế là mỗi lần đều đúng giờ ngồi bên ti vi xem, nhìn nhất cử nhất động, nụ cười, tức giận của cô ấy. Tôi chưa từng hỏi mình vì sao lại làm vậy, cho tới lần gặp cô ấy trong quán lẩu, trong đầu đột nhiên có một giọng nói với tôi, người con gái đó chính là người tôi luôn tìm kiếm. Có lẽ vì đợi quá lâu, tôi có phần vội vàng, ép buộc cô ấy, tôi biết rõ, cô ấy rất ghét tôi như vậy."

"Vì sao không nói những lời này với Chí Chí?" Nghe thấy những lời thành khẩn này của Hoa Thành, tôi có phần cảm động.

Hoa Thành không trả lời, chỉ cười đau khổ.

"Vì sao không nói với em?" Lúc này, cửa đột nhiên mở ra, Chí Chí bước vào.

Không sai, tất cả đều là mưu kế của tôi, hai người này, tính cách cứng rắn như vậy, chắc chắn không thể chơi trò tình cảm trước mặt nhau, vì vậy để Chí Chí ở ngoài nghe rõ lời thành tâm của Hoa Thành.

Chí Chí bước lên trước giường, ngồi cạnh Hoa Thành, hai người chỉ nhìn nhau không nói.

Khi tôi bắt đầu sốt ruột tới mức giậm chân thì Chí Chí mở miệng: "Anh như thế thực sự đáng ghét....vì vậy chúng ta bắt đầu lại từ đầu nhé!"

Hoa Thành nhìn cô ấy, ánh mắt dịu dàng, anh giơ tay, vuốt gương mặt cô, gạt đầu.

Cuối cùng cũng kết thúc rồi! Hơn nữa đa phần là công lao của tôi! Tôi đắc ý vô cùng, làm tư thế chiến thắng với Hôn Hiểu.

Hôn Hiểu đầu tiên gửi tôi nụ cười mỉa, sau đó anh vô tình liếc rèm cửa sổ, trên mặt đột nhiên hiện ra sự nghiêm túc chưa từng có. Tiếp theo, anh nhanh chóng chạy về phía tôi, như muốn chặn giúp tôi cái gì đó, nhưng ... không kịp nữa rồi.

Sau tiếng súng và tiếng thủy tinh vỡ, tôi cảm thấy một trận đau đớn.

Xung quanh gần như đều trở nên tĩnh lặng, thời gian không gian, toàn bộ đều dừng lại.

Trước khi chìm vào bóng đen, tôi thấy gương mặt của Hôn Hiểu, nhợt nhạt đến dọa người.....

Chương 73

Trong phòng bệnh, tất cả mọi vật đều trắng bạch, tường, trần nhà, chăn đơn, còn có tôi nằm trên giường bệnh.

Chí Chí và Hoa Thành đứng bên giường, nhìn tôi, đều không hện mà cùng cúi đầu, tay bịt miệng, đáng vẻ rất khó chịu.

"Các người ... cười đủ chưa!" Cuối cùng tôi không nhịn được hét to.

Không sai, hai bọn họ nín cười tới mức khó chịu.

"Xin lỗi, Thảo Nhĩ, mình sai rồi." Chí Chí hai tay chắp vào nhau theo tư thế xin lỗi, nhưng khoe miệng bất giác lại ngoác tới tận thái dương.

"Còn anh nữa, Hoa Thành, nói cho cùng, tôi giúp anh đỡ đạn mà!" Sao mà người tốt không được báo đáp vậy trời!

"Vâng vâng vâng." Hoa Thành gật đầu: "Tôi nên cảm ơn ... cái mông của cô."

Lời vừa nói ra, cả hai bọn họ lại bắt đầu cười.

Tôi vừa xấu hổ vừa tức giận: "Tôi cũng không muốn vị trí đó bị trúng đạn có được không!" Căn cứ vào phân tích hiện trường, sự việc phát triển như sau: Khi tôi và Hôn Hiểu vào phòng, đúng lúc kẻ thù của Hoa Thành trốn ngoài cửa sổ, chuẩn bị bắn Hoa Thành, nhưng do tôi chắn giữa, khiến anh ta không thể động thủ. Cuối cùng đợi tới khi Chí Chí bước vào, tôi hí hửng đắc ý di chuyển vài bước về phía Hôn Hiểu, tạo ra khoảng trống, kẻ thù vội vàng nhân cơ hội tốt lành này mà ra tay. Nhưng lúc đó, Hôn Hiểu nhào lên phía tôi, tôi sững người, vô thức lùi lại, về vị trí cũ, khiến cho mông hứng viên đạn đó.

Đáng ghét nhất là nghe nói tên sát thủ khi bị bắt còn tức giận luôn mồm mắng: "Chỉ vì cái mông đó, tao đã ngấm đến mức mỏi tay, không dễ dàng gì đợi cái mông di chuyển, vội vàng nổ súng, nhưng cái mông đó không biết sao lại trở lại, đều trách cái mông đó! Cái mông trời giết đó!"

Trời biết, người bị hại là tôi đã chẳng nói, anh ta còn khóc trời gọi đất cái nỗi gì, chả hiểu loại người gì nữa!

Chí Chí ngừng cười: "Nói thật, Thảo Nhĩ, còn may lần này cậu không bị thương nặng hơn."

"Mình thì bị thương nặng hơn, cũng không muốn bị thương ở chỗ này." Tôi giấu mặt vào trong gối: "Toàn bộ đều bị bác sĩ nhìn thấy hết rồi, hơn nữa, bác sĩ đó lại là một anh chàng đẹp trai! Sao mình xui xẻo vậy chứ!"

Vừa kêu rên xong, phát hiện xung quanh im lặng, trong lòng căng thẳng, lẽ nào

Quả nhiên, một giọng nói lạnh lùng vang lên bên tai: "Đẹp trai thế nào?"

Hông rồi, Hôn Hiểu đến khi nào?

Tôi vội vàng chuyển đề tài: "Cuối cùng anh tới rồi, nhanh lên, em đói chết mất."

Hôn Hiểu chuyển bát canh gà thơm phức đến trước mặt tôi, khiến tôi thêm nhò đãi, anh ấy lại thông thả hỏi: "Em thực sự cảm thấy bác sĩ đó đẹp trai à?"

Lẽ nào mọi người đều cảm thấy bị bắn là việc nhỏ? Mọi người đều chỉnh tôi như thế? Không còn cách nào, tôi đành cầu cứu Chí Chí và Hoa Thành: "Hai người nhìn tâm nhìn tôi bị anh ấy dày vò tới chết à?"

Nghe xong, hai bọn họ nhìn nhau, đồng thanh lên tiếng: "Bọn mình còn có việc, đi trước đây."

Không có nhân tính, toàn là những người không có nhân tính!

Tôi đầm gối, khóc không ra nước mắt.

"Bây giờ, có thể trả lời câu hỏi của anh rồi chứ?" Hôn Hiểu ngồi bên giường: "Anh ta thực sự rất đẹp trai?"

"Không sai, anh ấy rất đẹp trai." Tôi gật đầu, nhưng trước khi anh ấy xuất chiêu đã kịp thời bổ sung: "Nhưng còn thua anh chút ít."

"Chỉ là chút ít?" Hôn Hiểu nhú mày uy hiếp.

"Thua rất nhiều, rất nhiều!" Tôi chịu khuất phục trước kẻ lạm dụng uy quyền.

Hôn Hiểu lúc này mới miễn cưỡng gật đầu, sau đó đổ canh ra cốc, đặt ống hút vào, đưa lên miệng tôi.

Canh gà nóng, có hương thơm nhẹ, nằm sấp trên giường, uống từng ngụm, tôi đột nhiên hỏi: "Hôn Hiểu, khi em bị trúng đạn, anh có cảm giác gì?"

Anh không nói chỉ cúi đầu gọt táo.

"Hỏi anh đấy." Tôi lấy chân đạp đạp anh.

"Khi đó, trong lòng anh chỉ có một ý nghĩ." Hôn Hiểu nói.

"Cái gì?" Tôi tràn đầy kỳ vọng. Lẽ nào nghĩ vì cả đời không lấy tôi thì đi theo tôi?

Bạn đang đọc truyện *Láng Giềng Hắc Ám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74

"Anh đang nghĩ." Hôn Hiểu đưa táo vào tay tôi: "Sau này ai nấu cơm cho anh?"

"....."

"Bác sĩ nói, tuần này em có thể ra viện rồi."

Tôi mặt mày ủ dột: "Còn phải nằm sấp 1 tuần nữa? Đau khổ quá đi!"

"Anh cũng khó chịu như em!" Hôn Hiểu nói.

"Thật ư?" Tôi vô cùng kinh ngạc, khi nào mà anh ấy lại trở thành người hiểu nỗi lòng người khác chứ?

"Đúng vậy, đồi núi Đông Nam đã biến thành đồng bằng Đông Bắc rồi, năm nữa, có khi thực sự trở thành thung lũng Tứ Xuyên."

"....." Tôi thật sự choáng ngợp.

Đã kích xong, Hôn Hiểu bắt đầu thu dọn vỏ hoa quả trên tủ đầu giường, động tác này nhắc tôi nhớ: "Đúng rồi, anh qua quét dọn nhà em chưa? Đừng quên đấy, em không muốn sau khi về nhà không nhận ra phòng mình."

"Đã không nhận ra rồi." Hôn Hiểu nói khẽ.

"Cái gì?" Khi đó tôi nghe không rõ.

Hôn Hiểu nhìn tôi, mỉm cười: "Không có gì, anh đi thu dọn."

Một tuần sau, tôi ra viện đúng thời gian, trở về nhà mình.

Khi mở cửa, Hôn Hiểu luôn đỡ tôi, tôi cười anh ấy quá căng thẳng: "Đều đã khỏi hoàn toàn rồi, không cần đỡ nữa."

Anh ấy lắc đầu: "Có lẽ cứ đỡ đi, anh sợ em ngã xuống đất."

"Sao có thể, em nào có vô dụng vậy?"

Tôi đẩy tay anh ra, mở cửa, bước vào, đứng trong phòng khách, cười nói với anh: "Xem, chẳng phải là đứng vững ư?"

Nói xong, tôi quay người, thấy tình cảnh trước mắt, "Phịch" một tiếng ngã xuống đất.

Bên tai vọng lại giọng Hôn Hiểu: "Bây giờ cảm thấy ý kiến đỡ em có lẽ khá ổn nhì."

"Trang! Hôn! Hiểu!" Tôi nghiêm nghị hỏi: "Bức tường đó, bức tường ngăn cách phòng em và anh đâu?"

Anh mở tủ lạnh, lấy chai nước khoáng, mở nắp, uống một ngụm, mới nói qua loa: "Phá rồi."

"Phá ... rồi?" Tôi nổi điên lên: "Vì sao? Vì sao? Vì sao phải phá?"

"Như thế chúng ta có thể nhìn thấy nhau." Anh bình tĩnh nói.

Tôi hoàn toàn há hốc miệng: "Lẽ nào bây giờ anh không nhìn thấy em?"

"Ý của anh là, chúng ta có thể nhìn thấy nhau bất cứ lúc nào."

Đã không còn ngôn từ nào có thể miêu tả tâm trạng lúc này, vì vậy tôi duy trì sự im lặng.

"Còn nữa," Hôn Hiểu tiến lại gần tôi, hơi thở ấm áp thổi vào tai tôi: "Hôm nay, anh sẽ thực thi thỏa thuận "tiến vào" đó" Không biết vì lời anh nói, hay vì gió bên tai, trái tim tôi bắt đầu đập điên cuồng.

Thấp thỏm cả ngày cũng không thấy Hôn Hiểu có động tĩnh đặc biệt gì, tôi thăm yên tâm, cho rằng anh ấy đùa.

Sau bữa tối, chúng tôi ngồi trên ghế sofa xem ti vi, vẫn như mọi khi, trừ bức tường đằng sau sofa đã không cánh mà bay.

Xem tới mức nhập tâm, đột nhiên cảm thấy tay của Hôn Hiểu không biết lúc nào đã đặt trên vai tôi.

Không sao, không sao, động tác bình thường mà.

Tôi an ủi bản thân.

Một lúc sau, anh thom nhẹ lên cổ tôi.

Trần tĩnh, trần tĩnh, chỉ là vài nụ hôn.

Tôi lại an ủi bản thân lần nữa.

Tiếp theo, tay của anh từ từ lướt trên người tôi, cho tới khi trượt vào trong áo.

Lần này, đầu tôi trống rỗng, toàn thân căng lại, không dám thở.

Bạn đang đọc truyện *Láng Giếng Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75

"Chúc Thảo Nhĩ, em rất căng thẳng?" Hôn Hiểu cảm nhận được sự thay đổi của tôi.

"Căng thẳng? ... Em, em không mà." Tôi dối lòng phủ nhận.

"Vậy vì sao em nắm chặt tay anh?"

Tôi cúi đầu, quả nhiên, phát hiện mình đang ra sức cấu chặt cánh tay Hôn Hiểu, cuống cả lên không rời, đầu móng tay còn lưu lại, không rửa sạch chứng cứ.

"Không sao, đừng miễn cưỡng. Anh có thể đợi, cho tới ngày em bằng lòng." Hôn Hiểu cười dịu dàng, vuốt nhẹ tóc tôi, đứng lên về nhà.

Tôi dựa vào ghế sofa, trong lòng bất giác thở phào, nhưng có một cảm giác không nói ra được... hơi hơi trống rỗng.

Không biết vì sao, trong đầu đột nhiên hiện ra khoảnh khắc tôi trúng đạn, gương mặt nhợt nhạt của Hôn Hiểu, sắc mặt tuyệt vọng đó.

Thực ra, tôi chưa từng nói với người khác, trong nháy mắt tưởng rất mạng, trong lòng dâng lên cảm giác hối hận, hối hận không trân trọng từng phút từng giây bên Hôn Hiểu. Cho dù chúng tôi thường cãi nhau, nhưng những ngày tháng bên anh, tôi luôn vui vẻ.

Tôi đứng lên, nói với Hôn Hiểu: "Em bằng lòng."

Hôn Hiểu quay người, nhìn sâu vào mắt tôi.

Tôi thở một hơi, toét miệng cười: "Trang Hôn Hiểu, em cam tâm tình nguyện thực thi thỏa thuận."

Tắm xong, bước vào phòng ngủ, phát hiện Hôn Hiểu đã ngồi bên giường chờ đợi.

"Tới đây nào." Anh vỗ vỗ bên cạnh.

Tôi nghe lời ngồi xuống cạnh anh.

Tuy bình thường gào thét ai cũng lợi hại hơn ai, nhưng đến thời khắc quan trọng, tôi lại thành con tôm mềm, hai tay đan nhau, cúi đầu.

Hôn Hiểu đặt tay lên eo tôi, từ từ cởi dây thắt lưng, áo tắm dần dần trượt xuống. Anh bắt đầu hôn mặt, vai, ngực tôi.

Tôi nhắm mắt, toàn thân có run rẩy lạ thường, căng thẳng mà lại hạnh phúc.

Hôn Hiểu nhẹ nhàng đặt tôi lên giường, anh nghiêng người phủ lên, cơ thể anh dính chặt vào người tôi, một loại trọng lượng an toàn.

Dưới ánh đèn mờ dịu dịu, gương mặt nghiêng của anh hoàn mỹ không giống người thật, tôi không kim nổi tình cảm mà vuốt trán anh, chậm rãi hướng xuống, qua sống mũi thẳng, đôi môi mềm mại, sau đó, cái cảm cứng rắn.

Cuối cùng, Hôn Hiểu nắm chặt cái tay không nghe lời của tôi, giam cầm nó trên đầu tôi, rồi anh cúi người xuống, hôn lên nơi mẫn cảm nhất trước ngực tôi, dùng đầu lưỡi vẽ từng vòng tròn, chậm chậm đùa nghịch.

Toàn thân tôi như bị điện giật, một khoảng mờ mịt trong đầu, anh hôn và cắn nhẹ lên ngực khiến tôi như rơi vào vòng xoáy tình dục. Đã hoàn toàn quên sự vật xung quanh, trong tai chỉ có tiếng vo ve ... còn có tiếng "sột soạt"

Ồ? Tiếng "sột soạt"?

Tôi hơi hé mắt, nhìn nơi phát ra âm thanh ... trên tú đầu giường, chỗ đó, một con chuột trắng đang ngẩng đầu nhìn chúng tôi.

Chuột!

"A!" Tôi hét lên, trong lúc cấp bách đầu gối nảy lên, đụng vào một vật cứng cứng nóng nóng. Ba giây sau, lập tức hiểu ra, hồng rỗi, lỡ làm Tiểu Trang bị thương rồi!

Quả nhiên, mặt Hôn Hiểu trắng bệch, ôm bụng, chậm chậm cuộn tròn trên đất.

"Xin lỗi, xin lỗi, đều tại con chuột tầng trên, nó lại chạy tới đây!" Tôi vội xin lỗi: "Hôn Hiểu, anh không sao chứ?"

"Em, nói, xem?" Hôn Hiểu rít răng nói.

"Xin anh đừng ngã xuống!" Hai tay tôi đan vào nhau, cầu khẩn.

"Em muốn tiếp tục à ?" Hôn Hiểu hơi ngạc nhiên.

"Không, chỉ là, anh ngã xuống rồi, ai đuổi con chuột đó đi chứ?"

"....."

Bạn đang đọc truyện *Láng Giềng Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76

15 phút sau, cuối cùng Hôn Hiểu cũng khỏe lại, tóm lấy con chuột lạc đường, thuần khiết, ngu ngốc không biết vừa nãy chúng tôi đang làm gì vút lên tầng trên.

Do Tiểu Trang đã tử trận, không thể giường cờ lại trong thời gian ngắn, thỏa thuận của chúng tôi đành tạm thời ngừng.

Tối hôm đó, ai về nhà nấy, ai ngủ giường người đó.

Tôi vô cùng áy náy, nghĩ cả đêm cuối cùng cũng nghĩ ra cách hay để bù đắp cho Hôn Hiểu.

Ngày thứ hai, tôi chạy trên đường, mua cái áo ngủ vô cùng gọi cảm, màu đen, hoa văn phức tạp, chất liệu lụa thật, dính chặt lên người, lộ rõ đường cong của người phụ nữ, chiều dài chỉ tới đùi, chắc chắn đạt được hiệu quả vừa ẩn vừa hiện.

Tôi xoay vòng trước gương, mắt liếc xéo một cái, chớp chớp.

Rất ổn, thực sự rất ổn.

Lấy Champagne, rót ra hai ly. Sau đó kéo rèm cửa, châm tắt cả những ngọn nến thơm, trên tủ đầu giường, bệ cửa sổ, trên tủ, một không khí lãng mạn và tuyệt đẹp.

Cuối cùng, thấy thời gian sắp tới rồi, vội vàng nằm nghiêng trên giường, một tay gối đầu, tạo tư thế mê hoặc, chờ đợi.

Cuối cùng nghe thấy động tĩnh.

"Thảo Nhi? Sao lại đóng cửa...." Hôn Hiểu mở cửa, thấy tôi, lập tức sững sờ. Nhưng rất nhanh chóng, trong mắt lộ ra ánh lửa mờ ám.

Anh bước tới, ngồi cạnh tôi, im lặng nhìn tôi, ánh mắt có phần hư hỏng, giống như sự hư hỏng hôm nay khi tôi thử mặc chiếc áo ngủ gợi cảm.

Tôi đưa ly rượu champagne cho anh: "Cạn ly."

Anh đặt ly rượu lên tủ đầu giường, cời cà vạt, nhanh như hổ đói vồ cừu, ép chặt tôi xuống giường.

"Sao không uống rượu?" Tôi hơi cuống.

"Làm việc chính phải cấp bách hơn." Hôn Hiểu chặn miệng tôi.

Có lẽ do áo ngủ kích thích anh, biểu hiện của Hôn Hiểu hôm nay vô cùng "dũng mãnh", ôm tôi lật qua lật lại trên giường, lật qua lại lật lại. Hai chúng tôi giống như bánh quẩy quăn vào nhau, anh cời áo tôi, tôi cời quần anh.

Đang bận chết đi được, đột nhiên ngửi thấy mùi khó chịu, hình như thứ gì bị cháy.

Tôi mở mắt, thấy màn giường bị cháy, lửa đã bén cao bằng người.

Tôi sợ hết hồn, lập tức đẩy Hôn Hiểu ra, trong lúc cấp bách lấy ly rượu trên tủ đầu giường hất vào đám lửa.

Sau khi hất mới phát hiện đó là champagne, nhưng đã lỡ đổ rồi, lửa càng lúc càng bốc to, cuối cùng cả giường đều phát hỏa.

Không còn cách nào, Hôn Hiểu đành chạy tới hành lang tầng trệt, đập vỡ kính, lấy bình cứu hỏa, dốc hết sức bình sinh mới dập tắt đám lửa.

Kết quả là chủ hộ cả tầng nhà đều nhìn thấy bộ dạng nhếch nhác của chúng tôi.

Không lâu sau, một bà cụ ở khu nhà chúng tôi đeo phù hiệu đỏ, chống gậy đi lên, tình ý sâu xa dạy cho chúng tôi bài học một tiếng đồng hồ, nói cái gì mà nam nữ có cái thì cái nhau, nhưng đốt phòng thì không được, muốn chúng tôi hòa thuận vui vẻ, tương thân tương ái.

Không dễ gì tiễn bà cụ đi, tôi và Hôn Hiểu nhìn cái giường bị cháy đen, một chút tương thân tương ái cũng chẳng còn.

Bạn đang đọc truyện *Láng Giềng Hắc Ám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77

Ngày thứ hai, tôi nhanh chóng ngồi trong cửa hàng thời trang, thu hút sự chú ý của em gái: "Sao phờ phạc thế?"

Tôi lắc lắc đầu: "Em còn nhỏ, không hiểu."

Em gái tôi bĩu môi: "Em đâu có nhỏ, sắp tròn 18 rồi."

Tôi nhìn em gái, đột nhiên nghĩ tới một vấn đề, do dự hỏi: "Em và người yêu em, cái đó, cái đó ... cái đó...."

"Cái gì mà cái này cái đó?" Em gái nghi ngờ, nhưng nhìn bộ dạng tôi đột nhiên hiểu ra: "Chị muốn hỏi em và anh ấy đã làm chưa hả?"

Vị thành niên bây giờ thật mãnh liệt, tôi há hốc miệng, gật đầu: "Chị muốn hỏi bọn em đã làm cái đó chưa?"

"Xin đi, bọn em ở bên nhau đã nửa năm rồi, không làm người ta còn cho rằng chúng em có bệnh."

"Vậy, lần đầu tiên của bọn em, cái đó, cái đó, cái đó xảy ra thế nào?" Tôi cân nhắc từng từ.

"Bọn em ..." em gái nói tới đây, đột nhiên dừng lại, nhìn tôi, cười ám muội: "Bà chủ, lẽ nào chị và người yêu ..."

"Dừng lại." Tôi ra tín hiệu tạm dừng, dự đoán: "Nếu em nói rõ điều chị muốn biết, hơn nữa không làm chị bối rối, sẽ tăng nửa tháng lương cho em."

Người chết vì tiền, chim chết vì thức ăn, em gái lập tức ngồi ngay ngắn: "Làm tình giống như làm ăn, một khi cơ hội bay qua trước mặt, nhất định sống chết phải nắm chặt, nhìn chuẩn mục tiêu, lập tức hạ thủ, không được có chút do dự, nói tóm lại, phải nắm lấy tôn chỉ không thành công liền xả thân, tuyệt không kéo dài."

Tôi nắm chặt tay em gái: "Nghe lời nói của quân vương hơn cả mười năm đọc sách, em gái, cửa hàng giao cho em!"

Nói xong, tôi cầm túi chạy về nhà!

Mướt mát mồ hôi mở cửa, Hôn Hiểu đang ngồi trước máy tính, hồ nghi nhìn tôi: "Sớm thế đã về rồi hả em?"

"Đừng phí lời!" Tôi một tay lôi anh lên giường, sau đó nhanh chóng cởi áo anh, rồi tháo thắt lưng của anh.

"làm gì vậy?" Hôn Hiểu tức cười nhìn tôi.

"Việc này không thể kéo dài." Tôi dứt khoát ngồi vắt lên người anh, trực tiếp cởi áo mình

"Đợi đã." Giọng Hôn Hiểu hơi khàn khàn.

"Sao vậy?" Tôi căng thẳng hỏi anh: "Lẽ nào Tiểu Trang vẫn chưa được?" "Không phải cái đó!"

"Vậy vì sao?"

"Anh cảm thấy, lần này sẽ bị cắt ngang."

"Không đâu." Tôi bảo đảm với anh: "Anh xem, cửa và cửa sổ đã đóng rồi, người và chuột đều không thể vào, nệm cũng đã vớt sạch, đến bếp ga cũng tắt rồi, tất cả đều đã chuẩn bị xong, chỉ thiếu gió đồng là anh thôi."

Hôn Hiểu nhìn tôi, trong mắt từ từ nhuộm màu tình dục: "Được, bắt đầu thôi."

Nói xong, anh liền nhanh như chớp đặt tôi xuống giường, hai chúng tôi thân thể giao hòa, rịn mồ hôi, ngoài ra còn có dư vị của dục vọng.

Hôn Hiểu quyết định theo chỉ thị của tôi, nhanh chóng tấn công, thế là từ bỏ những ngôn từ dịu dàng, vuốt ve nhẹ nhàng, trực tiếp vào chủ đề chính ... Tay anh trượt từ chân lên đùi, sau đó kéo tấm lót che cuối cùng.

Tới rồi tới rồi, tôi hít sâu, chờ đợi, chờ đợi.

Nhưng, sao chẳng có động tĩnh gì?

Mở mắt nhìn, phát hiện về mặt vô cảm của Hôn Hiểu, không, có chút biểu cảm, tên gọi Tuyệt vọng.

Sao vậy? Thuận theo ánh nhìn của anh, nhìn xuống quần lót của tôi, trái tim tôi rớt xuống vực thẳm.

Chị gái của mẹ tôi đến rồi. (cái này ám chỉ kỳ kinh nguyệt ạ).

Hôn Hiểu trượt khỏi người tôi, ngồi bên cạnh, thờ dãi: "Chúc Thảo Nhi, anh bỏ cuộc rồi."

Tôi cảm quần lót của mình, khóc không ra nước mắt.

Chỉ là làm tình, cũng chẳng phải khinh nhờn gì thần linh, sao mà khó thế?

Bạn đang đọc truyện *Láng Giềng Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78

Căn cứ vào tình trạng thông thường, bà bác phải một tuần nữa mới đi, sau ngày hôm đó, chúng tôi ngừng ném thư.

Hơn nữa, trong lòng mọi người đều đã hoàn toàn bỏ cuộc.

Đã làm qua 3 lần, đây là ý chỉ của thần, cảm đoán kết hợp, há dám không phục tùng.

Có lẽ thần sợ chúng tôi vô vị, ngày hôm đó khi ăn sáng, tiếng "bình", Chí Chí lâu lắm không gấp mở cửa bước vào.

Hôn Hiểu không ngẩng đầu, chỉ lạnh nhạt nói: "Sau này chúng ta nên nhớ khóa cửa."

Tôi mặc kệ anh, quay sang Chí Chí, hỏi: "Này, sao nổi giận đùng đùng thế? Ai lại chọc cậu à?"

"Còn có thể có ai?" Chí Chí vẻ mặt tức giận: "Đều là tên Hoa Thành đó."

"Hai người không phải lại chia tay chứ?" Tôi kinh ngạc, nhất định đúng, mối nhân duyên này chính là tôi dùng mộng đời lấy."

"Không, chỉ là cãi nhau một trận thôi."

"Vì sao?" Tôi tò mò.

"Vì," Chí Chí nhìn tôi một cái, định nói lại thôi: "vì một vài việc nhỏ."

"Việc nhỏ gì?" Tôi vẫn kiên nhẫn.

"Uhm..."

"Vì một vài chuyện trong phòng ngủ." Ngoài cửa lại tới một người nữa, không cần nói, chắc là Hoa Thành. Anh ta mỉm cười nói với chúng tôi: "Ví dụ ai nên ở trên, ai nên ở dưới, hai vị chắc chắn có kinh nghiệm, chắc sẽ hiểu."

Kinh nghiệm?

Tôi và Hôn Hiểu nghĩ tới kinh nghiệm thất bại vô số lần, nhìn nhau, căng thẳng cúi đầu ăn cơm.

Còn lại Chí Chí và Hoa Thành ở đó lờ lờ kéo kéo, dây dây dưng dưng.

"Này, họ phá tường khi nào vậy?"

"Em không biết! .. Anh đến làm gì?"

"Đến đón em về."

"Em sẽ không mắc lừa đâu."

"Anh từng lừa em khi nào?"

"Rõ ràng đã giao hẹn bắt đầu lại từ đầu, nhưng anh vẫn kiêu thế, cái gì cũng phải nghe anh!"

"Anh cũng không ép em mà, em muốn ở trên thì ở trên là được."

"Không phải cái đó!... Em nói rồi, không được hôn em ở chỗ không nên hôn, anh toàn không nghe!"

"Hả? Nhưng em chẳng phải cũng rất thích ư?"

"Hoa Thành, anh!" Nghe bọn họ nói chuyện, đầu óc tôi và Hôn Hiểu lập tức sung huyết, sắp nổ tung thì điện thoại đến.

Hôn Hiểu nghe máy, một lúc sau sắc mặt nghiêm trọng, đặt điện thoại xuống: "Anh cả đưa Mộ Nhị về nhà rồi."

Tôi thất kinh: "Đưa về nhà làm gì?"

"Nói rõ quan hệ của bọn họ cho ông ngoại."

Đang kinh ngạc thành tiếng, đằng sau vang lên tiếng Chí Chí: "Hai người vừa nói, Mộ Nhị có quan hệ với 1 người đàn ông?" Xong rồi, bây giờ, cả thiên hạ đều biết.

Bốn chúng tôi lập tức lên xe chạy về nhà Liễu Bán Hạ.

Trên đường, sắc trời vàng vọt, mây đen phủ đầy.

Nhưng tới địa điểm mới phát hiện khí áp trong nhà Liễu Bán Hạ và ngoài trời thấp như nhau.

Ông ngoại chống gậy, tức giận quát trời chỉ Liễu Bán Hạ: "Mày, mày, mày vừa nói gì?"

"Cháu nói, cháu không xem mặt, vì cháu đã có người mình thích rồi." Ngữ khí của Liễu Bán Hạ rất bình tĩnh.

"Mày, mày, mày lại nói ra những lời đại nghịch bất đạo này, mày sao có thể thích đàn ông chứ?!" Ông ngoại dấm ngực, vô cùng đau lòng: "Bao nhiêu đứa cháu ngoại, ông tin tưởng nhất là mày, giao toàn bộ sản nghiệp công ty cho mày, không ngờ mày lại phụ sự kỳ vọng của ông! Mày xứng đáng với

ông không!"

Mộ Nhị cúi đầu, không nén được kéo kéo tay áo Liễu Bán Hạ: "Bán Hạ, thôi đi, em về trước."

"Đừng bị ông ấy lừa." Liễu Bán Hạ kéo Mộ Nhị lại, quay người nói: "ông ngoại, đừng diễn kịch nữa. Ông chỉ có 3 đứa cháu ngoại, Mặc Sắc cả ngày tiêu phí thời gian trong quán rượu, Hôn Hiểu căn bản không nghe ông sai khiến, cuối cùng chỉ còn lại một sự lựa chọn ... ông chỉ có thể giao công ty cho cháu."

Ông ngoại ho nhẹ một cái, vẻ mặt không kịch hóa: "Về vấn đề đó đừng nhắc tới, nhưng cháu sao có thể làm ra việc khiến cả nhà mình mất mặt chứ! Lại muốn ở cùng 1 thẳng đàn ông, việc này truyền ra ngoài, danh tiếng của nhà ta đều bị hủy hoại!" "Ông ngoại, cháu tưởng ông quên rồi, danh tiếng nhà chúng ta trong cái ngày sinh nhật lần thứ 60, ông vụng trộm với nữ nhân viên phục vụ trong tủ quần áo, bị bà ngoại phát hiện, sau đó ném quần áo hai người xuống hồ, hại ông không thể không quản một cái khăn, thời khắc nhất lấy dưới trăm con mắt theo dõi đã sớm bị hủy hoại rồi." Liễu Bán Hạ kiên định nói.

Ông ngoại then quá hóa giận, trách mắng: "Cho dù như vậy, ông vẫn không cho phép cháu ở với 1 người đàn ông, nếu không, ông sẽ xóa bỏ chức vị của cháu!"

"Không sao, dù gì cháu đã lập tòa báo mới rồi." Liễu Bán Hạ thung thình nói: "Ông còn nhớ chứ? Trong ngành gần đây đang bàn luận về , đứng sau biên đạo chính là cháu."

"Cháu Đồ bất hiếu! Dám phản bội ông ngoại!" Ông ngoại giữ chặt ngực, thở gấp.

"Ông ngoại, thôi đi." Chu Mặc Sắc bên cạnh không nhịn được lên tiếng: "Lần trước đi bệnh viện kiểm tra, tim gan của ông còn cường tráng hơn cả cháu."

"Bệnh tim mạch cấp tính có được không?" Ông ngoại tức giận trợn mắt nhìn Chu Mặc Sắc một cái.

Bạn đang đọc truyện *Lãng Giềng Hắc Ám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79

"Ông ngoại, tự ông nhớ lại đi, bao năm nay đều là cháu quản lý công ty, ông căn bản không hề bận tâm, hơn nữa còn thường xuyên dùng tiền của công ty mua quà tặng những người bạn gái đó, không nói những thứ khác mà hai năm trước, còn tặng Khả Thảo đó một ngôi nhà, với những thứ đó, cháu chưa bao giờ hỏi. Để thấy rằng cháu tưởng ông ngoại mình đã đủ rồi. Nếu ông không đồng ý chuyện cháu và Nhã Dật, vậy, cháu đành từ chức."

Liễu Bán Hạ vừa nói xong, ông trời liền hợp tác bằng tiếng sét đánh.

"Ầm ầm", một trận mưa lớn bên ngoài.

Tôi không thể không thừa nhận, tính kịch tuồng nhà họ thực sự rất mạnh.

Ông ngoại bị tương phản mất quân, sắc mặt hết xanh lại trắng, đỏ lại xanh, rồi tím.

Sắp nổi nóng rồi, thấy tình hình vậy, tôi vội vàng nấp sau lưng Hôn Hiểu, tránh bị thương.

Nhưng một lúc sau, ông ngoại đột nhiên cười vui vẻ, nói với Liễu Bán Hạ: "Thực ra, chúng ta đều hiểu lầm, ông cũng rất thoáng."

"Không có ạ." Chu Mặc Sắc khẽ lắm bảm: "Vừa nãy ông rõ ràng phản đối mà."

"Ông vì đánh giá tình cảm bọn cháu có chân thành không, bây giờ xem ra bọn cháu thực sự nghiêm túc, ông đương nhiên sẽ ủng hộ bọn cháu ở bên nhau." Ông ngoại cười ha ha với Liễu Bán Hạ: "Bán Hạ, cháu cũng đừng đi, tiếp tục giúp ông quản lý công ty nhé."

"Nếu ông ngoại cho phép bọn cháu ở bên nhau, vậy cháu khẳng định sẽ tiếp tục hết sức cố gắng."

Nói xong, hai ông cháu bắt tay làm hòa.

Đồng thời, Chí Chí kéo Mộ Nhị ra, nói khẽ: "Sur ca, anh thực sự, thực sự muốn ở cùng anh ta?"

"Anh biết bọn em nhất định có rất nhiều nghi ngờ." Mộ Nhị cười dịu dàng: "Anh và Bán Hạ ở bên nhau, chắc rất nhiều người không hiểu và không chấp nhận."

"Lúc ban đầu, anh cũng vì quan tâm tới ánh mắt của người khác mà từ chối Bán Hạ. Nhưng, càng ngày anh càng cảm thấy nhẹ nhõm, ngược lại còn thấy nặng nề hơn. Thế là, anh lấy hết dũng cảm, kể cho sự phụ thuộc này."

"Sư phụ nghe xong, đứng bên cửa sổ, hồi lâu sau mới thở dài, thuật lại tình cảm mật mù của ông hồi trẻ và một vị sư đệ, vì quan tâm tới ánh mắt của người khác, cuối cùng ông từ bỏ, cho tới giờ nhớ lại vẫn vô cùng xúc động."

"Sư phụ hy vọng anh có thể dừng cảm hơn chút, đừng quan tâm ánh mắt của người khác, làm việc theo nguyện vọng thực sự của bản thân. Nghe lời sư phụ, anh được khai sáng, quyết định nắm chắc hạnh phúc trong cuộc đời mình, đi tiếp cùng Bán Hạ."

"Anh vừa nói, cha em và sư đệ của ông ..." Chí Chí hơi lắc lư người, tôi vội vàng đỡ cô.

Thật là không ngờ! Cụ nhà thời trẻ cũng từng qua chuyện này.

"Chúng ta về trước đi." Tôi chuyển hướng câu chuyện.

"Xem ra tôi này đi không được rồi." Hôn Hiểu bước tới, vén rèm, ngoài trời sấm chớp, mưa to.

"Không sao, dù sao phòng còn nhiều." Ông ngoại hồi phục lại dáng vẻ chủ nhà, bắt đầu phân bổ phòng.

Tôi và Hôn Hiểu một phòng, Chí Chí và Hoa Thành một phòng, Liễu Bán Hạ và Mộ Nhị một phòng.

Chu Mặc Sắc nhìn chúng tôi thành đôi thành cặp, lập tức đỏ mặt: "Sớm biết em cũng mang bạn gái về, đêm dài đằng đẵng, thật vô vị mà."

"Vây may quá, ông cũng không mang bạn gái về nhà, Mặc Sắc, lại đây, chơi vài ván với ông."

Mặc Sắc nước mắt lưng tròng bị ép đi chơi cờ tướng.

Còn lại mấy chúng tôi, ai về phòng nấy nghỉ ngơi.

Bạn đang đọc truyện *Láng Giềng Hắc Ám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80

Tôi và Hôn Hiểu ở phòng cũ của anh, màu chủ đạo là đen trắng, một cái tủ lớn bày đầy bằng khen.

Hôn Hiểu giải thích: "Ông ngoại bày đây, mỗi lần khách đến đều để người ta tham quan phòng bọn anh."

Tôi xem kỹ đồng bằng khen và cúp, "Oái" lên một tiếng: "Anh là học sinh ưu tú cơ à? Thật nhìn không ra đấy."

"Vây em cho rằng trước đây anh là người thế nào?" Anh hỏi

"Em cảm thấy anh là ..." tôi làm mặt quỷ: "một mỹ nam nặc đồ con gái khiến con trai cả trường đều hồn vía điên đảo."

"Chúc Thảo Nhi, anh bá phúc sự dũng cảm của em." Hôn Hiểu cười nhạt, sau đó, nhanh chóng lên trước, ấn tôi xuống giường, chọc lét tôi, khiến tôi nhột, không ngừng xin tha thứ, cười chảy nước mắt. Hai chúng tôi lật đi lộn lại, cả phòng tràn ngập tiếng hét của tôi.

Cuối cùng, anh chọc tôi nhột xong cũng mệt, tôi cũng bị nhột tới mức mệt không cần nói. Hai đứa cứ thế nằm trên giường, thở hổn hển.

Một lúc lâu sau, Hôn Hiểu đột nhiên hỏi: "Thảo Nhi, em nói chúng ta làm thế nào mà ở bên nhau nhỉ?"

Tôi nhìn trần nhà, lẩm bẩm: "Không biết nữa, em cảm thấy mình cứ ngủ thế thôi, đột nhiên có một ngày anh xuất hiện trước mắt em... bỗng nhiên xuất hiện."

Anh nắm chặt tay tôi, khẽ hỏi: "Ồ cùng anh, em có từng hồi hận chưa?"

"Xùy" Tôi cười một tiếng: "Câu này chẳng phải khi chúng ta tóc bạc, trước khi chết mới hỏi đối phương à?"

"Anh muốn hỏi bây giờ." Hôn Hiểu nói.

Tôi hít một hơi, gật đầu: "Từng hồi hận."

Tay bỗng nhiên bị nắm chặt hơn.

"Khi nào?"

Tôi nghiêng đầu, nhìn về căng thẳng trên mặt anh, mỉm cười, vuốt mặt anh, nói chậm rãi nhưng rõ ràng: "Em hối hận vì sao không gặp anh sớm hơn. Như vậy, em sẽ càng có nhiều hạnh phúc hơn."

Hôn Hiểu nhìn sâu vào mắt tôi, sau đó ghé sát người, hôn lên trán tôi một cái: "Anh cũng vậy."

Chúng tôi nhẹ nhàng ôm lấy nhau, im lặng, chỉ nhẹ nhàng ôm nhau, rất lâu rất lâu.

"Đi tắm đi, rồi ngủ sớm." Hôn Hiểu kéo tôi dậy

Tôi gạt đầu, đi vào phòng tắm, bật nước, cởi quần áo.

Trong tiếng nước chảy, quần áo từng chiếc từng chiếc được cởi ra, áo T shirt, quần bò, nội y, sau đó là ...

Tôi cúi đầu, bỗng nhiên động tác ngừng lại.

Ba giây sau, tôi vội quần khăn tắm chạy ra ngoài,

Hôn Hiểu đang chuẩn bị gối chăn để đi ngủ, thấy tôi, nghi hoặc hỏi: "Sao vậy?"

Tôi hít sâu "Họ hàng nhà em đã đi rồi."

Hôn Hiểu đầu tiên nhú mày, nhưng rất nhanh chóng hiểu ra, khẽ hỏi: "Có thể không?"

Tôi cười nhìn anh, gạt đầu,

Tiếp theo, Hôn Hiểu bước nhanh lên ôm lấy tôi, đặt lên giường.

Bạn đang đọc truyện *Láng Giềng Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81

Anh gỡ tay, cởi khăn tắm, sau đó cúi người xuống, hôn lên cơ thể tôi, hôn lên từng tác, lên mặt, lên cổ, lên tay, lên lòng bàn tay, lên chân, lên đùi của tôi...

Tôi nắm chặt ga giường, cơ thể hơi run rẩy khi tiếp nhận nụ hôn thành kính của anh, tận sâu thẳm trái tim cảm nhận được một niềm vui sướng được trân trọng.

Có một khoảng thời gian, anh dừng lại, bắt đầu cởi quần áo của mình, chúng tôi trần truồng bên nhau.

Anh vùi đầu vào ngực tôi, vuốt ve, liếm nơi mẫn cảm nhất, lưu luyến không rời. Mái tóc mềm mại của anh chạm vào làn da tôi, càng tăng thêm kích thích, tôi bắt đầu thở gấp, vô tình thốt ra tiếng rên khẽ.

Có lẽ âm thanh kích thích anh, tôi cảm nhận được, hơi thở của Hôn Hiểu bắt đầu nặng nề hơn, mà cơ bắp cũng căng ra.

Tay anh tôi chậm chậm chuyển từ chân lên trên, tới mặt trong của đùi của tôi, sau đó, tiến lên thêm nữa ...

Giống như có dòng điện mạnh mẽ qua toàn thân, tôi không nén được thốt ra tiếng kêu khẽ, trong cơ thể cuộn trào từng đợt sóng tình dục, toàn bộ lý trí tồn tại đều bị vùi lấp.

Trong khoảng mộng lung, tôi cảm thấy một vật cứng áp chặt lên phần dưới của tôi, đang vận sức chờ đợi.

Anh ghé sát tai tôi, giọng nói kiềm chế: "Được không?"

Tôi mở to đôi mắt mộng lung, không nói gì, hai tay ôm chặt cổ anh.

Hôn Hiểu hiểu sự tán thành không lời ấy, tiếp theo anh dùng cảm tiến vào.

Tôi cắn môi dưới, ôm chặt lưng anh, cố nén cơn đau vì rạn vỡ.

Sau đó động tác của anh rất nhẹ nhàng, hơn nữa không ngừng an ủi tôi. Tôi đã không nhớ khi ấy anh nói gì nhưng duy nhất chắc chắn là những lời nói đó khiến tôi vui.

Cảm nhận người đàn ông trên người tôi, vuốt ve lưng anh, bờ lưng bằng phẳng, rộng rãi, an toàn, theo sự chuyển động nhịp nhàng của anh, cùng nhau vút lên cao, đến nơi vui sướng không biết tên...

Ngày thứ hai tỉnh dậy, tôi phát hiện mình nằm trong vòng tay của Hôn Hiểu,

Ánh mặt trời xuyên qua khe hở rèm cửa tràn vào phòng, thành những vệt dài trên đất, đẹp vô cùng.

"Vẫn ổn chứ em?" Hôn Hiểu hỏi khẽ.

"Phục vụ khá." Tôi trịnh trọng: "Về sẽ cho anh chút tiền boa."

Hôn Hiểu hai mắt lóe sáng: "Hóa ra có tiền boa? Vậy, anh phải kiếm nhiều hơn chút nhì."

Nói xong, lại đè người lên tôi.

Đang vui vẻ, cửa đột nhiên mở ra, Chu Mặc Sắc đứng ngoài cửa, nước mắt lăn chã nhìn chúng tôi.

Hôn Hiểu lấy người che cho tôi, hỏi: "Có chuyện gì?"

"Ông ngoại bảo em qua gọi hai người ăn sáng."

"Vậy vì sao anh có biểu hiện này?" Tôi không nén được thò đầu hỏi.

"Vì, anh gõ ba phòng, người trong phòng đều ngủ thành đôi thành cặp." Chu Mặc Sắc ôm đầu hét lớn: "Vì sao các người muốn kích động tôi! Các người vui vẻ qua đêm xuân, còn lại tôi ở cạnh ông già chơi cờ tướng, vì sao, rốt cuộc là vì sao?"

Tôi và Hôn Hiểu đồng thanh: "Bảo ứng."

Người nào đó ngã xuống một cách đẹp đẽ.

Bạn đang đọc truyện *Láng Giếng Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: end

Sau khi rửa mặt xong xuống lầu, mọi người đều đã ngồi rồi, chúng tôi cũng vội vào vị trí.

Quy định nhà Liễu Bán Hạ không nhiều, khi cần cơm có thể nói chuyện bất cứ lúc nào, vì vậy...

"Nhã Dật, đến đây, đây là thứ anh thích ăn nhất, em nếm đi."

"Thực sự rất ngon, Bán Hạ, đừng đưa hết cho em, anh cũng ăn đi."

"Em ăn hết anh càng vui."

"Thật ư? Vậy em ăn."

"Mặc Sắc, thằng quỷ này, tối qua lại dùng toàn lực, không thể cố ý thua cho ông vui à?"

"Ông ngoại, cháu đã nhường bạn gái cho ông rồi, bây giờ đến cờ tướng cũng phải nhường, vậy cháu sống còn ý nghĩa gì chứ?"

"Xùy, cháu nói to thể làm gì? Bọn họ đều nghe thấy rồi!"

"Bọn họ vốn dĩ đều biết mà!"

"Hoa Thành, anh là đồ khốn, nói mà không giữ lời! Rõ ràng nói sẽ không ... cái đó nữa!"

"Anh không cảm lòng nổi."

"Bỏ cái không cảm lòng nổi của anh đi!"

"Chí Chí, chuyện trên giường phải giải quyết trên giường, đợi chúng ta ăn xong về phòng lại lần nữa"

Trong tiếng huyền não, Hôn Hiểu ghé sát vào tôi, nói khẽ: "Vừa nãy khi dậy anh vốn dĩ định nói với em một câu, kết quả bị Chu Mặc Sắc cắt ngang."

"Câu gì?" Tôi hỏi

Hai mắt anh chớp chớp, lấy nữa của mình, đột nhiên buông tay, cái nữa rơi xuống đất như ý muốn.

Sau đó, anh quỳ xuống, tôi cũng làm theo, tò mò: "Rốt cuộc là câu gì?"

Lúc này, mặt chúng tôi sát kề bên, mắt anh như hòn ngọc đen láy, có sức hấp dẫn không lời: "Anh muốn nói, chính là cái này."

Nói xong, anh hôn môi tôi.

Như thế, trong tiếng ầm ĩ trên bàn, chúng tôi ở dưới bàn lặng lẽ hôn nhau.

Tôi không nói cho Hôn Hiểu biết, đây, cũng là lời tôi muốn nói với anh.

Khẽ mở mắt, tôi phát hiện, bầu trời ngoài cửa sổ xanh biếc kỳ diệu.

Hè rực rỡ đã tới rồi.

Bạn đang đọc truyện *Láng Giếng Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Ngoại truyện

Đêm

Đêm khuya

Giờ tay không nhìn thấy năm ngón

Đêm như vậy, từ cổ tới nay có hai loại công dụng, một để giết người, hai để H

Nhưng giết người là phạm pháp, hơn nữa, không cẩn thận sẽ giết chính mình.

Nhưng, H thì ổn, lại không phạm pháp, hơn nữa, trong tình hình thông thường sẽ không H đến bản thân.

Trong căn phòng tĩnh mịch tối đen, chỉ nghe thấy thở dốc và lời đối thoại của đôi nam nữ.

"Thảo Nhĩ."

"Dạ."

"Bỏ tay ra."

"Không... em sợ."

"Nếu em không bỏ ra, anh sẽ không thể tiếp tục."

"Nhưng, Hôn Hiểu, em ... thực sự rất sợ."

"Yên tâm, anh sẽ chịu trách nhiệm"

"Thật không? Anh sẽ chịu trách nhiệm?"

"Thật, vì vậy, bỏ tay ra."

"....."

"Đúng, chính thế, bỏ ra từ từ, đừng căng thẳng."

"Hôn Hiểu, dừng! Không phải chỗ đó! Dừng chạm chỗ đó!"

"Thảo Nhĩ, tin anh, nên chạm chỗ nào, trời sinh đàn ông sẽ biết."

"....."

"Hôn Hiểu, anh... anh được chưa. Nhanh lên, em ... em khó chịu quá!"

"Đừng động đây! Anh xong ngay lập tức! Đừng động đây!"

"Em ... em thực sự không chịu nổi rồi ...a...."

"Chịu đựng chút, kết thúc ngay đây."

"Không được, cứu mạng, em không xong rồi!"

"Đừng động đây!... phù, xong rồi!"

Lời nói vừa thốt ra, đèn nhà vệ sinh sáng. Chúc Thảo Nhĩ vội vàng đẩy Hôn Hiểu ra.

Sau đó, chạy ra ngoài, thấp giọng oán trách: "Để anh sửa đèn, tốn bao thời gian, suýt chút ngột chết em rồi."

"Anh có cách không?" Hôn Hiểu liếc mắt cô một cái: "Em cứ khur khur cái đèn, bảo bỏ tay ra, lại không nghe, anh làm thế nào được"

"Đây là đèn cổ, rất đắt, em sợ anh làm hỏng."

"Nói từ sớm, anh sẽ chịu trách nhiệm—— làm hỏng thì mua cho em cái khác là được. Còn phải nhớ, đàn ông trời sinh đã biết làm thế nào sửa thiết bị điện, không cần em đứng bên khoa chân múa tay, nói anh biết nên chạm chỗ nào, không nên chạm chỗ nào... được rồi, anh đói bụng, nhanh đi vào bếp làm bát mì."

"Ăn, ăn, ăn, cả ngày chỉ biết ăn, mập chết anh đi!"

"Yên tâm, anh ăn nhiều hơn nữa cũng gầy hơn em."

"Trang Hôn Hiểu, anh nói gì?"

"Sao, không phục, có bản lĩnh thì bây giờ cởi hết quần áo, anh và em so xem."

"....."

Đêm khuya H hoàn mỹ hạ màn.

Bạn đang đọc truyện *Láng Giềng Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.